

ମୋଟ ପାତ୍ରଙ୍କ ଟଙ୍କାଖଣୀ

ବୁଦ୍ଧ ପାତ୍ରଙ୍କୁ ଉନ୍ନତି

தொகுப்பு	
பதிப்பு	தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரி 1994 க.பொ.த உயர்தர மாணவர்கள்
உரிமை	தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரி 1994 க.பொ.த உயர்தர மாணவர்கள்
வெளியீடு	தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரி 1994 க.பொ.த. உயர்தர மாணவர்கள்
அச்சுப்பதிப்பு	Mickey Printing Specialist, 325, A9 Road, Sangaththanai, Chavakachcheri. T.P: (0094) 21 227 1707 E-mail: printmickey@gmail.com

சிவகாயி அம்பாள் சமேத ஆனந்த நடராஜப் பெநுமான்

குனித்த புருவமுங் கொவ்வைச்செவ் வாயிற் குமிண்சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளாம்போல் மேனியிற் பால்வெண்ணீறும்
இனித்த முடைய எடுத்தபொற் பாதமுங் காணப்பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவ தேயிந்த மாநிலத்தே.

கொடிக்கீதம்

கொடி பறக்குது கொடி பறக்குது

கொடி பறக்குது பார்டா

கோல முற்றக் கோலில் எங்கள்

கொடி பறக்குது பார்டா

சரணம்

தீர முற்றுத் திருவடைந்த

தெய்வ துரை யப்பரது

தீர்க்கமான தியான மதில்

தேநிவந்த மகாஜனாவின்

(கொடி)

மலர் மலிந்து மறையுரைத்து

மறு விலாத சுடர்விரித்து

தவம் பொலிந்த மகாஜனாவைத்

தாங்கு கொடியின் தாள்பணிவோம்

(கொடி)

தன மளித்துத் தவமிகுந்து

தாவி யாடுங் கொடியிது

மன மகிழ்ந்து மலர்கள்தூவி

வாழி யென்று வணங்குவோம்.

(கொடி)

ஆக்கம்: புலவர் நா. சிவபாதசுந்தரனார்.

யா/மகாஜனக் கல்லூரி தெல்லிப்பழை J/Mahajana College Tellippalai

T.P 021 321 4004
021 205 9293

E.Mail : jayamahajana2010@gmail.com
Web : www.Mahajana College.lk

Principal

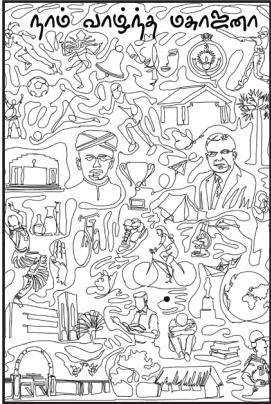
...1.6.2019..

அதிபரின் வாழ்த்துச் செய்தி

யா/மகாஜனக் கல்லூரியில் 1994ஆம் ஆண்டில் க.பொ.த உயர்தரப் பிரிவில் கல்வி கற்ற மாணவர்கள் இருபத்தி ஐந்தாம் வருட நிறைவில் ‘நாம் வாழ்ந்த மகாஜனா’ என்ற நூலை வெளியிடுவது சிறப்பிற்குரியது. இவர்கள் தாம் கல்லூரியில் கல்வி கற்ற காலத்தில் பெற்ற அனுபவங்களை நினைவுப் பதிவுகளாக உள்ளடக்கி இந்நூலை வெளியிடுகின்றனர். 1991ஆம் ஆண்டில் க.பொ.த சாதாரண தரத்திலும் 1994ஆம் ஆண்டில் க.பொ.த உயர்தரத்திலும் கல்வி கற்பித்து காலமான அதிபர், ஆசிரியர்கள், சக மாணவர்கள் ஆகியோரது நினைவலைகளையும் தாங்கி இந்நால் வெளிவருகின்றது.

1990ஆம் ஆண்டு வலி வடக்கு மக்கள் யுத்தத்துக்கு முகம் கொடுத்து அல்லவுற்ற வேளையிலே மகாஜன அன்னையும் இடப் பெயர்வைச் சந்தித்ததனால் பாடசாலைச் செயற்பாடுகள் ஸ்தம்பிதம் அடைந்தன. அந்நேரத்தில் மருதனார் மடத்தில் தற்காலிக கொட்டகைகள் அமைத்து கல்விச் செயற்பாடுகளை மேற்கொள்வதற்கு பாடசாலை நிர்வாகத்துடன் தோன்றோடு தோன் நின்று உழைத்தவர்கள் இம்மாணவர் அணியினர் என்று கூறுவதில் பெருமையடைகின்றேன். பாடசாலைச் செயற்பாடுகளை மேற்கொள்வதற்குத் தேவையான நிதியைத் திரட்டும் முகமாக இசை நிகழ்ச்சி ஒன்றை நடத்தினார்கள். அதற்கான நுழைவுச் சீட்டுக்களை வடமராட்சி, தென்மராட்சி, தீவுகம் எனப் பல பிரதேசங்களிற்கும் துவிச்சக்கர வண்டியிலே பயணத்தை மேற்கொண்டு விற்பனை செய்தார்கள். இந் நிதியின் பலமே பாடசாலை வளம் பெறச் செய்வதற்கு உதவியாக அமைந்தது. இதனையும் இத்தருணத்தில் நினைவு கூருகின்றேன். இவர்கள் இன்றும் விழுதுகளாய் நின்று பாடசாலை வளம் பெற உதவுகின்றார்கள். இம் மாணவர்கள் வெளியிடும் மலர் சிறப்புடன் அமைவதற்கு எல்லாம் வல்ல சிவகாமி சமேத ஆனந்த நடராஜப் பெருமானின் அருளை வேண்டி மலர் சிறப்பாக வெளிவருவதற்கு எனது ஆசிகளையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

நூல் - 1.6.2019
து.ம.மனி சௌகார்ய
உதவு ஈLPS
யா/வல்/மகாஜனக்கல்லூரி
தெல்லிப்பழை

அட்டைப்பட வழவுமைப்பு : திரு. ராத்தினம் ஹோகிதன்

அட்டைப்பட விளக்கம்

மனிதனின் பொதிக வாழ்க்கை ஏதோ ஒரு புள்ளியில் தொடங்கி இன்னொரு புள்ளியில் முடிவடைகிறது. இந்த வாழ்க்கைப் பாதையை ஒரு கோடாகக் கருதினோமானால் அது பல ஏற்ற இறக்கங்களையும் நெரிவு வளைவுகளையும் இடையில் பல பல முக்கியமான மைல் கற்களையும் கடந்து வந்திருக்கும். எமது இந்த வாழ்க்கைக் கோட்டில் மகாஜனாவும் அதனைச் சார்ந்த பல அம்சங்களும் மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாதளவு பின்னிப்பினைந்து எங்கள் அனைவரது வாழ்க்கையிலும் கணிசமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. கறுப்பும் வெள்ளையமான இந்த வாழ்க்கை பல சந்தர்ப்பங்களில் எம் நினைவை விட்டகலாத பதிவுகளை விட்டுச் சென்றுள்ளது. இந்த வகையில், அட்டைப்படத்தை அலங்கரிக்கும் கோட்டுச் சித்திரமானது எமது வாழ்க்கைப்பாதையில் மகாஜனா விட்டுச் சென்ற நினைவுகளையும் வாழ்க்கையின் திருப்பங்களையும் சித்திரிப்பதாக அமைந்துள்ளது.

பொறுப்புத் துறப்பு

இந்த மலரில் உள்ள ஆக்கங்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் தரவுகளிற்கு அந்தந்த ஆக்கத்தை எழுதியவரே பொறுப்பாளி.

எமக்குக் கிடைக்கப்பெற்ற ஆக்கங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒழுங்கு செய்து இங்கு சேர்த்திருக்கிறோம். ஏதாவது ஆக்கங்கள் விடுபட்டு இருந்தால் அது தற்செயலானது.

எமக்குக் கற்பித்த ஆசிரியர்கள், எம் மோடு சிறிது காலமாவது படித்த சுகபாடிகள் எல்லோருடனும் தொடர்புகளை ஏற்படுத்த முயற்சித்தோம். அப்போது சிலர் அமரத்துவம் அடைந்துவிட்டமையை அறிந்தோம். அவர்களது விபரங்களையும் முடியுமானவரை இங்கு பகிர்ந்துள்ளோம். ஆனால் சிலருடன் தொடர்பு கொள்ள முடியாமல் போய்விட்டது. தொடர்புகொள்ள முடியாமல் போனவர்கள் பற்றிய விபரங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாமல் போனதிற்கு வருந்துகிறோம்.

ഗേജ് റെഞ്ച്

അന്നവരുക്കുമ் വണക്കമ്!

പാംബിപ്പ പറുവമുണ്ടായ മനിതനുടെയ വാழ്ക്കൈയിലും ഒരു മുക്കിയമാണ് കാലമ്. ഇന്തക്കാലപ്പുകൂടിയില്ലതാൻ മനിതൻ ഒരുവൻിൽ കുഞ്ഞാതിസ്യങ്കൾ വാർത്തെടുക്കപ്പെടുകിന്നുണ്ട്. പാംബിപ്പപറുവത്തിലും നല്വധി കാട്ടിച്ച ചരിയാൻ മുற്റയിൽ ചെപ്പണിട്ടു വാർക്കപ്പെടുവണേ പിറ്കാലത്തിലും ഉയർന്ത മനിതനാകി നർപണ്പുകരുട്ടാണ് നാനിലത്തിന്റെ നാശമെ ചെയ്കിരാൻ. ഇത്തക്കയ പാംബിപ്പപറുവത്തിലും, വിമുമിയങ്കളായും കലാശാരത്തെയും പോർന്നി വാർത്ത തെല്ലിപ്പായും മകാജിനുകൾ കല്ലൂരിയിലും വാഴ്വത്തിൽ വായ്പുകകിടൈത്ത, നാമുമും എമതു ചകപാടികരുന്നുമും പാക്കിയും ചെയ്തവർകൾ. എക്കു വായ്ത്തിരുന്ത ആചിരിയർകൾ എല്ലോരുമും എമതു വാരംസ്കിക്കാക മകാജിനാവിലും വാழ്ന്തവർകൾ. ഇന്ത പെറ്റകരിയപേരേ നാംകൾ അനുപവിത്തു ഇരുപത്തെന്തു വരുടങ്കൾ ആകിവിട്ടാണ്.

കാലനൂറ്റ്രാണ്ടു കാലമാക എമതു എൻണ്ണത്തും പുട്ടി വൈത്ത പാംബിക കാലത്തു ഇൻപക്കത്തക്കാളും എമ്മൈഷ് ചാർന്ത ചുമുകത്തുടാണ് പേക്കവത്തിനു കൊക്കു നാമും എടുത്ത മുയർക്കിതാൻ ‘ഗൗം വാഴ്സ് ഷാഖിജാ’! എമതു ആചിരിയർകൾ അന്റു പോലവേ ഇൻറുമും എമ്മുടാണ് കൈകോർത്തു എമതു പാംബിക കാലത്തിനു തമതു നിണ്ണവുകളാണ് പകിരന്തിരുപ്പതു മുത്തായും!

എമതു പാംബിപ്പപറുവമും പോർ മേകങ്കൾ കൂழ്ന്തു, കുണ്ടു മമ്പു പൊമിന്ത കാലമും താൻ. ആനാലു അന്പാണ നട്ടുകൾ, പൊരുപ്പാണ അതിപരകൾ, തിരമൈയാൻ ആചിരിയർകൾ എന്റു എമക്കാക ഒരു ചന്ദ്രോഷമും നിറ്റെന്ത സർഖാടലെ എക്കു ഏറ്റപെടുത്തിക്കൂടി തന്തിരുന്തു മകാജിനാ! കല്ലി, വിണായാട്ടു, കലാശാരമും ചമ്പന്തമാണ് പോട്ടികൾ എന്റു പലവേരു പരിമാണങ്കൾിലും എമ്മൈവാർത്തുക കോൻഡാ വധി ചണ്ണമത്തുക കൊടുത്തിരുന്തു മകാജിനാ!

പോരിനു ഉക്കിരത്താലും ചോന്ത ഇടമുണ്ടെന്നു തോണെത്തുകൾ ചരിയാൻ പോക്കിടിമിന്റി ചോതനെക്കു ആണാണ പോതു, ചോതനെയെം ചാതനെയാക്കുമും ആഞ്ഞമൈയെ എമതു കല്ലൂരി വാർത്തു വിട്ടിരുന്തതൻ പയനാക, മാണവർകൾ ഒന്റു ചേര്ന്തു എമക്കെൻസി ചോന്തമാകക്ക കൊട്ടിലും പാടചാലെ അമൈത്തുക കല്ലിയെത്തു തോട്ടര വധിയേറ്റപട്ടതു. ആനാലു ഇടമും പെയർ കാലമകാജിനാവിനു നികീഴ്വുകൾ മുമ്പുവരുമും ഇൻണമുമും ആവണപ്പെടുത്തപ്പെടവില്ലെല്ല. അന്തക്ക് ചാതനെയിൻ ചരിത്തിരമും എമതു വരുന്കാലമകാജിനാക്കു ഓർ ഉന്തുക്കിയാക വിശാങ്കുമും എന്റു നുമ്പിക്കൈയിലും അതനെയും പതിവിടുവെതു ‘ഗൗം വാഴ്സ് ഷാഖിജാ’ വിൻ ഇൻണൊരു കുറിക്കോൻ.

காலச்சக்கரத்தின் சூழ்சியால் எமைப்பிரிந்த ஆசிரியர்களையும் நண்பர்களையும் வணங்கி அஞ்சலி செலுத்த வேண்டியது எமது கடமையாகும். அவர்கள் எம்மனங்களிலே நிரந்தரமாக அமர்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் நினைவுகளைப் பகிரவதும் ‘ஷாஷ் வாட்சி’ ஷாஜிலை’வின் நோக்கங்களில் ஒன்று!

‘ஷாஷ் வாட்சி ஷாஜிலை’ எமது மகாஜனா வாழ்க்கையின் நினைவுத் தொகுப்பாக அமைப்பதற்காக ஆக்கங்களை வழங்கிய ஆசிரியர்களுக்கும், எமது சுகபாடிகளுக்கும், கொட்டில் மகாஜனாவின் காலம் முழுவதும் வாழ்ந்து அந்த ஞாபகங்களைப் பகிர்ந்த 2003 உயர்தரப் பிரிவு இளவுலக்கும் எமது நன்றி!

ஆக்கங்களைத் தட்டச்சுச் செய்து தந்தும், அதற்குத் தேவையான நிழல் படங்களைச் சேகரித்தும், அப்படங்களை மெருகேற்றியும், நூலை மெய்ப்புப் பார்த்தும், மிகப் பொருத்தமான அட்டைப்படம் வரைந்தும், நூலை மிக அழகாக உருவாக்கித் தந்தும், மேலும் பல வழிகளிலும் நேரம் காலம் பாராது உழைத்த நட்புள்ளங்களே ‘ஷாஷ் வாட்சி ஷாஜிலை’ உருவாக்க காரணமானவர்கள்.

எமது பள்ளி வாழ்க்கையின் முக்கியமான அத்தியாயங்களைத் தொகுத்து 1994 உயர்தர மாணவர்கள் சார்பாக மகிழ்ச்சியுடன் உங்கள் முன் சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

மலர் வெளியீட்டுக் குழு

திரு. முருகையா சதீஷ்பாலமுருகன்
திரு. நவரட்னம் பாலமுரளி
திரு. நீலகண்டசர்மா விமலேந்திரன்
திருமதி பத்சலா சீறில்கந்தராசா
திருமதி நர்மதா கபிலன்

மலர் மலர உழைத்தவர்கள்

திருமதி விமலனி இளவழகன்
திருமதி ஜனார்த்தனி ஜனார்த்தன்
திருமதி குஷ்யானந்தனி ஜெயதேவன்
திருமதி நிருபா ஜெனார்த்தனன்
திரு. வாமதேவன் வலவன்
திரு. தனபாலசீங்கம் குமரதாசன்
திரு. தியாகராஜா பிரபாகரன்
திருமதி கோதை பார்த்திபன்
திரு. சீவராசா இலஸ்கேஸ்வரன்
திரு. கிரத்தினம் ரோகிதன்
கலாந்தி குகநேசன் சுந்தரவடிவேல்
வைத்திய கலாந்தி ஆரணி கோணேஸ்வரன்
திரு. புவனேந்தரன் கீருஷ்ணமேனன்

முந்தீத் து வாசல்

கால் நூற்றுண்டு கழுத்து கல்லூர் செல்ல வர்க்கோ!

திரு. முருகையா சதீஷ்பாலமுருகன்

எண்ணத்துள் பூட்டிவைத்த நம்
இன்பக்கதைகள் பேச
கண்ணுக்குள் காத்துவைத்த நம்
கனவுக்கதைகள் கூற
மனங்களீன் மடை தீறந்துநாம் நட்பாடிட
இடம் நீலை இவை மறந்துதான் கூத்தாடிட
எம் நண்பரே வாரீரோ
அருமை நண்பரே வாரீரோ!

(எண்ணத்துள் பூட்டிவைத்த...)

நிலைகுலையாய்ப் பாசம் அலையலையாய் மோத
மலைமலையாய் நேசம் மகிழ்வதனைக் கூட்ட
பலவகையாய் சூதும் பயிலகத்தைச் சூழ
நிலைகுலைந்த பேநூம் நீமிர்ந்துவந்த கூட்டம்
மகிழ்வாகவே படித்தநண்பர் சேர்ந்து
பகிர்ந்தாடவே கிடைத்தநல்ல வாய்ப்பு
கண்ணல்லாம் புத்திருக்கிறோம்
நண்பரீணைந்து மகிழும் நாட்காய்க் காத்திருக்கிறோம்

(எண்ணத்துள் பூட்டிவைத்த...)

கலைகளீலே தேர்ச்சி விளையாட்டில் சீறப்பு
கல்வியிலும் உயர்ச்சி கண்டதெங்கள் வகுப்பு
வலையினீலே சேர்ந்த நண்பரெல்லாம் உவந்து
நல்லவைகள் செய்ய இணைந்திடுவோம் மகிழ்ந்து
வண்டாகவே ருசித்த பள்ளி வாழ்க்கை
கொண்டாடவே எழுந்த கொள்ளை வேட்கை
பருவக்கணவைச் சுந்திக்கின்றோம்
இருபத்தைந்து வருடங் கழித்துச் சந்திக்கின்றோம்

(எண்ணத்துள் பூட்டிவைத்த...)

இந்த கவி வர்கள் ‘நூற் வாட்டு நூற் கலை’ நிகழ்வை
நிகழ்த்த தீர்மானித்தபோது வடிக்கப்பட்டு எமது சகபாடுகளால்
இசையமைத்து, பாடப்பட்டு நண்பர்கள் அனைவருக்கும்
பகிரப்பட்டிருந்தது.

எரிந்திமக்கு ஒளிதந்த மெழுகுவர்த்திகள்

திரு. முருகையா சதீஷ்பாலமுருகன்

“என்கள் தந்தீர் எழுத்துங் தந்தீர்-எமக்குக் கண்கள் தந்தீர் வண்புகழ் ஆசிரியர்காள்!”

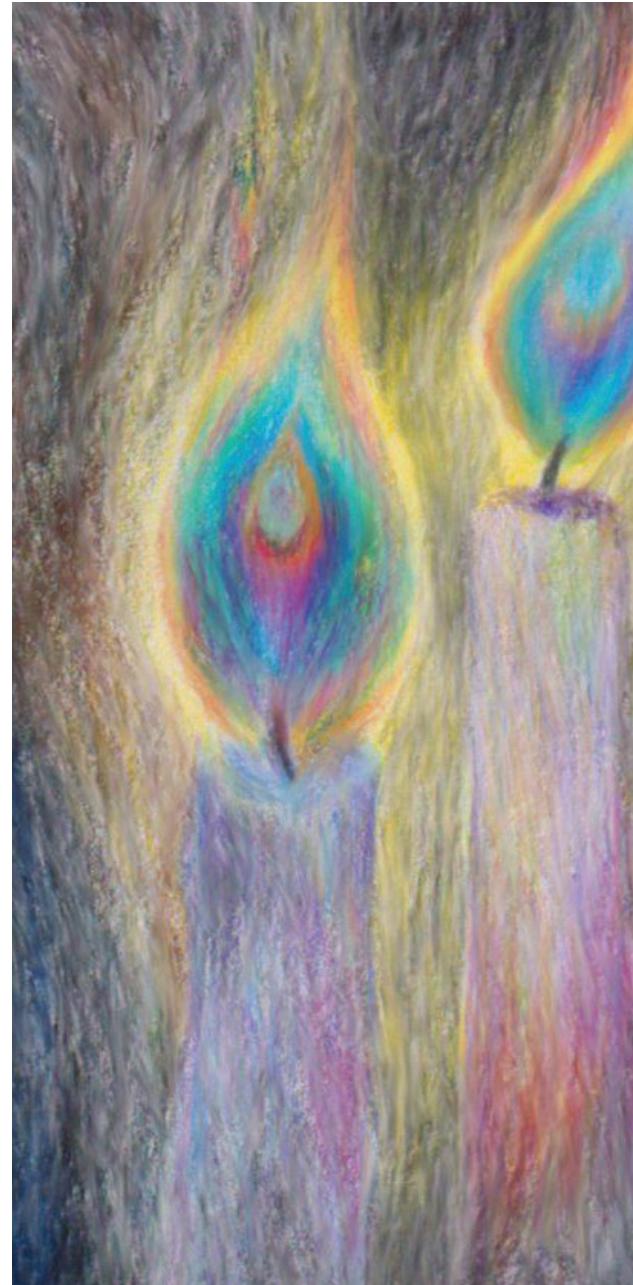
கல்வி தந்த செல்வங்களே எம்
பள்ளி வாழ்ந்த தெய்வங்களே
சொல்லித் தந்த சொத்துக்களே நம்
உள்ளாங் கவர்ந்த முத்துக்களே

எரிந்தெமக்கு ஒளிதந்த மெழுகுவர்த்திகள்
நீங்கள் மெழுகுவர்த்திகள்
புரியவைக்கும் கலையிலே சக்கரவர்த்திகள்
நீங்கள் சக்கரவர்த்திகள்

கொட்டிய குண்டுமழையிலும் பள்ளி வந்தீரே
கட்டிடங்கள் இல்லையெனினும் கல்வி தந்தீரே
கொட்டிலிலும் வெற்றிக்கனியைப் பறிக்க வைத்தீரே
கஷ்டமான பயணம் செய்தும் அறிவை வளர்த்தீரே
ஊரூராய் திரிந்தபோதும் தொடர்ந்து வந்தீரே
பாரினிலே மகாஜனர்நாம் துலங்க வைத்தீரே
குறும்புகள் நாம்செய்தபோது மன்னித் தனைத்தீரே
அரும்புகள் நாம்மணம்வீச் உரமாய் அமைந்தீரே

கல்வியை இனிய கற்கண்டாய் மாற்றித் தந்தீரே
கையெழுத்துச் சஞ்சிகைகள் எழுத வைத்தீரே
வல்லவராய் விளையாட்டில் விளாங்க வைத்தீரே
வாய்ப்பாட்டு வாத்தியங்கள் பழகச் சொன்னீரே
நல்ல பல நாடகங்கள் நடிக்கச் செய்தீரே
நானிலத்தில் வாழும்வழி நன்றே சொன்னீரே
குறும்புகள் நாம்செய்தபோது மன்னித் தனைத்தீரே
அரும்புகள் நாம்மணம்வீச் உரமாய் அமைந்தீரே

இந்தப்பாடல் எமது சகபாடிகளான விநாயகமுர்த்தி செந்தூரனால் இசையமைக் கப்பட்டு, நீலகண்ட சர்மா விமலேந்திரன் மற்றும் கேமலதா கண்ணதாசன் ஆக்யோரால் பாடப்பட்டு ‘கூட்டுரை’ அகலையும் நீகழ்வில் வெளியிடப்பட்டது.

ஓங்களுடைய ஆசிரியர்கள்

திரு. சிவராசா இலங்கேஸ்வரன்
திருமதி சுகந்தினி இலங்கேஸ்வரன்

தமிழர் தம் கலாசாரத்தில் ஆசிரியர்களுக்கு என்றும் ஒர் உயரிய இடம் கொடுத்தே வந்திருக்கிறார்கள். மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என்கின்ற வரிசையில் தெய்வத்திற்கு முன்பாகவே முன்னுரிமை கொடுத்தும், ‘எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் ஆவான்’ என்பதிலே கடவுளுக்கு நிகராக வைத்தும், ஒரு மாணவருக்கான மற்றொரு பெற்றோராகவும், கொள்ளக்கூடிய ஒருவர் தான் ‘ஆசிரியர்’ என்னும் குரு. இன்று நேற்றல்ல, புராண இதிகாசங்களில் கூட குருவிற்கான மதிப்பும் முக்கியத்துவமும் யாவரும் அறிந்ததே. கல்வியின் சிறப்பைப் பற்றி விவேக சிந்தாமணி எனும் நூல் பின்வருமாறு கூறுகிறது.

வெள்ளத்தால் அழியாது வெந்தமலால் வேகாது வேந்தராலுங்
கொள்ளத்தான் முடியாது கொடுத்தாலும் நிறைவென்றிக் குறைவறாது
கள்ளர்க்கோ பயமில்லை காவலுக்கோ மிக எளிது கல்வியென்னும்
உள்ளத்தே பொருளிருக்கப் புறம்பாகப் பொருள்தேடியழுல்கின்றாரே.

இத்தகைய சிறப்புமிக்க கல்வியைத் தமது செல்வமாகக் கொண்டு நமக்குக் கற்றுக் கொடுப்பவர்கள் ஆசிரியர்கள். தன் மாணவனை ஒரு மருத்துவன், பொறியாளன், உழவன், வழக்கறிஞர், ஆட்சியாளன் என தமது உயரத்தை விட மேலுயர்த்திப் பார்த்து பெருமைகொள்பவர்கள் தான் ஆசிரியர்கள்.

ஒரு நாட்டின் தலைவிதி வகுப்பறைகளில் தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்பார்கள். தாய், தந்தையரை விட ஆசிரியரிடம் தான் ஒரு குழந்தை அதிக நேரம் செலவிடுகின்றது. எனவேதான் ஆசிரியர்கள் இரண்டாவது பெற்றோர் என அழைக்கப்படுகின்றனர். தன்னிடம் படிக்கும் மாணவர்களை சமுதாயத்துக்கு ஏற்ற வகையில் மனிதனாக மாற்ற வேண்டிய கடமை ஆசிரியர்களுக்கு உண்டு. மாணவனுக்கு சமுகத்தில் கிடைக்கும் வெற்றிதான் கற்பித்த ஆசிரியரின் வெற்றி.

கற்பித்தல் என்பது தொழில் அல்ல, அது ஒரு தொண்டு. மாணவர்களின் அறியாமை எனும் இருளை நீக்கி அவர்களது வாழ்வில் ஒளி ஏற்றுபவர்கள் ஆசிரியர்கள். வகுப்பறையின் கரும்பலகையானது வாழ்வு ஒளிருமிடமாகும் என பள்ளிக் கரும்பலகையின் மகத்துவத்தை

சொல்வதோடு சாதாரண மாணவராக இருந்து ஆசிரியராக மாறியது பெருமிதப்படச் செய்கிறது என்று ஆசிரியத்துறையை பெருமிதப்படுத்துகிறார் மறைந்த இந்திய ஜனாதிபதி விஞ்ஞானி அப்துல் கலாம் அவர்கள்.

நாம் மகாஜனா மாதவிடம் இருந்து பெற்ற ஆசிரியர்கள் அனைவருமே எல்லா வழிகளிலும் போற்றுதற்குரியவர்களே. போர்க்காலங்களில் ஒவ்வொருவருடைய வீட்டிலும் எவ்வளவு நடைமுறைப் பிரச்சனைகள் இருந்திருக்கும் என்றும் இங்கு சொல்லித் தெரிய வேண்டியதில்லை. அவர்கள் நினைத்திருந்தால் இலகுவாக இடமாற்றம் பெற்றுக்கொண்டு தாம் வசித்த இடங்களுக்கு அருகில் உள்ள பாடசாலைகளுக்குச் சென்றிருக்கலாம். பாடசாலை மீதும் எம் மீதும் கொண்ட அன்பு மட்டுமே அவர்களை எங்கிருந்தாலும் எமது பாடசாலைக்கே வந்து எமக்கு கற்பிக்கத் தூண்டியது. அவர்கள் எமக்காக எவ்வளவு தியாகம் செய்திருக்கின்றனர் என்பதை உணர்த்த இந்த விடயம் ஒன்றே போதும்.

இடம்பெயர்ந்த நிலையில் பிறர் வீடுகளில் தங்கியிருந்தும் கூட மாணவர்களைக் கற்பிக்கவேண்டும் என்ற ஒரே நோக்குடன் போக்குவரத்துப் பிரச்சனை, மின்சாரம் இன்மை, உணவுத் தட்டுப்பாடு, கற்பித்தல் உபகரணங்களுக்கான தட்டுப்பாடு, மிகையான செலவுகள் என்று எதையும் பொருட்படுத்தாது தங்களால் எவ்வளவு முடியுமோ அதற்கும் மேலாக உழைத்து எம்மை வாழ்வில் உயர்ந்த நிலைக்கு இட்டுச்செல்ல தன்னலம் கருதாது உழைத்தவர்களே எம்மாசிரியர்கள். மேலதிக வகுப்புகளை விடுமுறை நாட்களிலும், பாடசாலை முடிவடைந்த பின்பும் பாடசாலையிலும் சில சந்தர்ப்பங்களில் தங்கள் சொந்த வீடுகளிலும் நடத்திப் பாடத்திட்டத்தை முழுமைசெய்ய கடும் முயற்சி செய்தவர்கள் எத்தைனையோ பேர். பாடசாலைக்கு வருவதற்கென்றே சைக்கிள் ஓட்டக் கற்றுக்கொண்டு நீண்ட தூரம் வந்து கற்பித்தவர்கள், மாணவர்களின் துணையுடன் பாடசாலைக்கு வந்து கற்பித்தவர்கள் என எண்ணற்ற வகையில் தியாகங்கள் செய்து எம்மை எல்லாம் இன்று ஆளாக்கி விட்டுள்ளனர்.

தமக்கான பட்டப்பின் கல்வி விரிவரை நேரங்களில் கூட நாம் கற்கவேண்டும் என எண்ணி பதில் ஆசிரியர்களை அமர்த்தியவர்கள், வகுப்புக்கு வந்து பயிற்சிகளைத் தந்துவிட்டு விரிவரைகளுக்குச் சென்றவர்கள், உடல் உபாதை காரணமாக கூட எந்த விடுப்பும் எடுக்காத ஆசிரியர்கள், இடப்பெயர்வு, குடும்பச் சூழ்நிலை போன்ற பலவித காரணங்களால் ஒருசில பாடங்களில் பின்தங்கி நின்றவர்களை தெரிவு செய்து அவர்களுக்கான பிரத்தியேக வகுப்புக்களை வீட்டில் நடாத்தியவர்கள், தனது வகுப்பு மாணவன் என்று மட்டும் பாராமல் வேறு வகுப்புகளில் பயிலும் மாணவர்களையும் வீட்டிற்கு அழைத்து ஒவ்வொரு மாணவனுக்கும் என தனிப்பட கவனம் எடுத்துக் கற்பித்தவர்கள் என்று எமது ஆசிரியர்களின் சேவைகளைச் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்.

எமது ஆசான்கள் ஒவ்வொரு மாணவனையும் தனித்தனியே தெரிந்து வைத்து அவர்களது குடும்ப நிலைமைகளுக்கேற்றவாறு தாங்களால் எவ்வாறு எல்லாம் உதவமுடியுமோ அவ்வாறெல்லாம் உதவி புரிந்து எங்களை மேலுயர்த்தி விடுவதில் மிகவும் ஆர்வமாக இருந்தார்கள். மாணவர்களின் திறமைகளை இனங்கள்கூடு அவர்கள் சரியான பாடங்களை தெரிவு செய்கின்றனரா என அவதானித்து அவர்களுக்கான அறிவுரைகளை வழங்கி சரியான பாதையில் பயணிக்க வைத்தனர் இறுதிப்பரீட்சைகளுக்கு முன் பயிற்சிப்பரீட்சைகள் பலவற்றை நடத்தி எமைச் சிறந்த பெறுபேறுகளுக்காகத் தயார்ப்படுத்தினார்கள். நிழற்பிரதி (photocopy) வசதிகள் இல்லாத காலத்திலும் Roneo முறையில் வினாத்தாள்களை பிரதி எடுத்து எமக்காகத் தந்தவர்கள் (Roneo முறையில் பிரதி எடுப்பதானது நிழற்பிரதி எடுப்பதை விட-

மிகவும் சிரமமான ஒரு காரியம்). தமது பிள்ளைகளுக்கும் வீட்டில் கற்பிக்க வேண்டிய தேவை இருந்தும் அந்த நேரத்தில் கூட எமக்கும் கற்பிப்பதற்காய் நிறைய நேரத்தைப் பாடசாலை நேரம் தவிர்ந்த நேரங்களில் செலவு செய்தனர்.

இது மட்டுமன்றி, பாடத்திட்டத்துக்கு வெளியிலும் எம்மைப் பிரகாசிக்க வைக்க அயராது உழைத்தனர். கணித, வின்ஞான கண்காட்சிகளுக்கு மாதிரிகள் செய்வதற்கு உதவிகள், அறிவுரைகள் வழங்கியதோடு, கண்காட்சிகளுக்குக் கூட்டிச்சென்று காட்சிப்படுத்தி வெற்றிகளும் பெற்றுத் தந்தார்கள். நாடகப் போட்டிகள், சமயப் போட்டிகள், பண்ணிசைப் போட்டிகள், கர்நாடக சங்கீதப் போட்டிகள், பேச்சுப்போட்டிகள், மாலை கட்டுதல், கோலம் போடுதல், சித்திரம் வரைதல் முதலான கலாசார விடயங்கள் அனைத்திலும் எம்மை அகில இலங்கை ரீதியில் வெற்றியீட்டச் செய்தார்கள்.

தாய்மொழியாம் தமிழ் மொழியின் இலக்கண இலக்கியங்களை மிகவும் விரும்பிப் படிக்கக் கூடியவண்ணம் இரசனையுடன் கற்பித்தனர். அன்று கற்ற நளவெண்பா, கம்பராமாயணம் போன்றன இன்றும் எமக்கு இனிக்கின்றன. கையெழுத்துப் பிரதியாக மாத சஞ்சிகை ஒன்றை வெளியிட எமக்கு ஊக்கம் தந்து நெறிப்படுத்தினர். அவர்களின் கற்பித்தலே எம் அனைவருக்குமான மொழிப்பற்றுக்கு உந்துதல் என்பதை உறுதியாகச் சொல்லமுடியும்.

ஆங்கில புலமைக்கான போட்டிகளிலும் வெற்றிகளைப் பெற்றுத் தந்தவர்கள் எம்மாசிரியர்கள்.

உடற்பயிற்சிப் போட்டிகள் (PTscot), விளையாட்டுப் போட்டிகள் போன்றவற்றில் கொத்தனி, கோட்டம், மாவட்டம், தேசியம் என அனைத்து நிலைகளிலும் வெற்றிகள் ஈட்டக் கடினமாக உழைத்தார்கள். இல்ல விளையாட்டு போட்டிகள் மற்றும், கொத்தனி, கோட்டம், மாவட்டம் என அனைத்துத் தடகளப் போட்டிகளிலும், உதைப்பந்தாடடம், துடுப்பாட்டம், வலைப்பந்தாடடம் போன்ற குழு விளையாட்டுகளிலும் எம்மைச் சிறந்து விளங்கக்கூடியதனர்.

உடற்கல்வி, சுகாதாரம், புவியியல், வணிகம், விவசாயம், மனையியல் என எந்தத் துறையை எடுத்துக்கொண்டாலும் மிகவும் சிறந்த ஆசிரியர்களையே நாம் பெற்றிருந்தோம்.

போர்க் காலத்தில் காணப்பட்ட ஆசிரியர் தட்டுப்பாட்டை உணர்ந்து தாமாகவே முன்வந்து ஊதியம் எதுவும் பெறாமல் கற்பித்த ஆசிரியர்களும், விளையாட்டுப் பயிற்சிகள் வழங்கிய பயிற்றுனர்களும் கூட உள்ளனர்.

காலை நேர உடற்பயிற்சிமுதல் மதிய உணவு வரை ஒவ்வொரு விடயங்களையும் மிகவும் அக்கறையுடன் நெறிப்படுத்தினார்கள். சத்துணவு வழங்கப்பட்ட காலங்களில் எம்முடன் சேர்ந்து உணவு பரிமாறி மகிழ்ந்தனர்.

சாரணியம், சென் ஜோன்ஸ் அம்புலன்ஸ், இன்றறக்ட் கழகம் போன்ற தொண்டு அமைப்புக்களில் எமை ஈடுபடுத்தி வழி நடத்தினார்கள். ஐம்போரி, றலி போன்றவற்றுடன் நின்றுவிடாது, கோயில் திருவிழாக்கள், மேதின ஊர்வலங்கள் என்று அனைத்து மக்கள் கூடும் இடங்களுக்கும் சென்று மக்கள் பணியாற்றக் கற்றுக் கொடுத்தார்கள். யாழ் தீவக பிரதேசங்களில் இருந்து பொதுமக்கள் போர் காரணமாக இடம் பெயர்ந்து வந்த வேளைகளில் அவர்களுக்கான உடை மற்றும் உணவுப்பொருள் சேகரிக்கும் திட்டம் ஒன்றை செயற்படுத்திய வேளை இன்றறக்ட் கழகத்தையும், சாரணர்களையும், முதலுதவி படையையும் இணைத்து வழி நடத்திய ஆசிரியர்கள் இன்றும் எம் மனக்கண்களில் நிழலாடுகின்றனர்.

சரஸ்வதி பூசை போன்ற சமய கலாசார நிகழ்வுகளில் கூட எம்மைச் சிறப்பாக வழிநடத்தி மாணவ பருவத்தின் அனைத்து சுவையான பக்கங்களையும் காட்டி வளர்த்தனர். அநேக ஆசிரியர்கள், இதுபோன்ற பாடத்திட்டத்திற்கு வெளியான நடவடிக்கைகளுக்குக் கூட்டிச்செல்லும் போது ஏற்படும் மேலதிகச் செலவுகளைத் தங்களது சொந்தப் பணத்தைக் கொண்டே ஈடு செய்தார்கள்.

இவற்றோடு மட்டும் நின்றுவிடாது தவறுகள் செய்யும் போது கண்டித்துத் தண்டனைகள் தந்து நல்வழிப்படுத்துவதிலும் எமது ஆசிரியர்களுக்கு நிகர் அவர்களே தான். இவ்வாறு தேவையான நேரங்களில் அரவணைத்து அவ்வப்போது கண்டிப்புடனும் நடந்து கொண்டு இன்னொரு பெற்றோராகவே வாழ்ந்தனர்.

வகுப்பு ஆசிரியர்கள் என்ற வகையில் ஒவ்வொரு வகுப்பையும் மிகவும் அன்புடனும் அக்கறையுடனும் கண்காணித்து ஒவ்வொரு மாணவனும் இருக்கவேண்டிய இருக்கையை தெரிவு செய்தல் முதல் மாணவ தலைவர்களைத் தெரிவுசெய்தல், வகுப்பறையைச் சுத்தமாக வைத்திருத்தல், கட்டுக்கோப்புடன் பழகுதல், ஒருவருக்கொருவர் நட்புடன் இருக்கவைத்தல் வரை ஒவ்வொரு விடயத்திலும் மிகவும் அக்கறையுடனும் பாரபட்சமின்றியும் நேர்த்தியாக வழிநடத்தினர். சாதாரண பாடங்களில் மட்டுமல்லாது பொது அறிவிலும் சிறந்து விளங்க வேண்டுமென்று அவர்கள் வகுப்பறையில் நடாத்திய பொது அறிவுப்போட்டிகள் என அவர்கள் எங்களுக்கு செய்த சேவைகளைச் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

பவணந்தி முனிவரால் எழுதப்பட்ட நன்னாலில் நல்லாசிரியருக்கான குணங்களாக பின்வருவன குறிப்பிடப்படுகின்றன.

- கொடைக்குணம் கொண்டவர்
- இரக்கம் மற்றும் அன்பு காட்டும் அருள் உடையவர்
- தெய்வத்தன்மை கொண்டவர்
- கற்பிக்கும் கொள்கையில் உறுதிப்பாடு கொண்டவர்
- பெருமை, திண்மை, தாங்கும் தன்மை ஆசியன கொண்ட நிலம் போன்ற பண்புள்ளவர் (மாணவரின் முயற்சிக்கு ஏற்ப பலன் தருபவராதல்)
- மலை போல் அளக்கமுடியாத கல்விவளம், அசையாத் தன்மை, (மாணவன்) வறண்ட காலத்திலும் வழங்கும் தன்மை கொண்டவர்
- துலாக்கோல் போல எல்லா மாணாக்கறையும் சமமாக நோக்குதல்
- மலர் போல் அனைவர்க்கும் மகிழ்வும் மணமும் தருதல்
- உலகியல் அறிவு பெற்றிருத்தல்
- உயர்குணம் உடைமை

இந்த வகையில் எமக்குக் கிடைத்த ஆசிரியர்கள் தியாகம் என்ற சிறப்பு இயல்புடன் மற்ற ஆசிரியர்களுக்கெல்லாம் ஒருபடி மேலானவர்கள் எனக்கூறிக் கொள்வதில் மட்டில்லா மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் அடைகின்றோம்.

இவ்வாறு அளப்பரிய தியாகங்கள் செய்து இன்று எம்மை எல்லாம் சமூகத்தில் நல்ல நிலையில் இருக்கச் செய்த தெய்வங்களுக்கு நிகரானவர்களை அழைத்துக் கொரவிப்பதிலும், இறைவனடி சேர்ந்த ஆசிரியர்களை நினைவில் கொள்வதிலும் பெருமையும் மனநிறைவும் கொள்கின்றோம்.

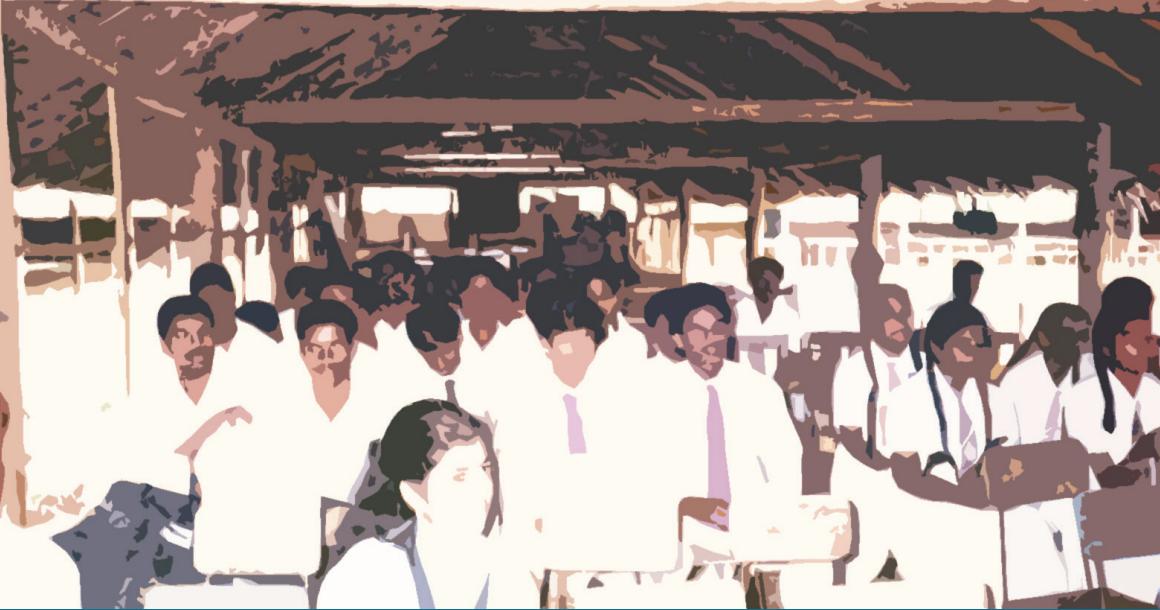
எமது ஆசிரியர்கள்

- ⇒ திரு. அமிர்தவிங்கம் வாமதேவன்
- ⇒ திருமதி ஆனந்தி சிவஞானசுந்தரம்
- ⇒ திருமதி அன்னபரிபூரணம் ஞானேஸ்வரன்
- ⇒ திருமதி அருள்நாயகி சண்முகரட்னம்
- ⇒ திரு. பாலசிறுஷ்ணன் முகந்தன்
- ⇒ திரு. பாலசிறுஷ்ணர் இராஜசேகரம்
- ⇒ திருமதி பாலசுந்தரி வாமதேவன்
- ⇒ செல்வி டெய்ஸி தெய்நாயகி போல்
- ⇒ செல்வி ஞானமலர் அமிர்தநாயகம்
- ⇒ திருமதி ஞானேஸ்வரி பாக்சியகுமார்
- ⇒ திரு. இளையதும்பி பஞ்சநாதன்
- ⇒ திருமதி இந்திரமதி இராமச்சந்திரா
- ⇒ திரு ஜெகநாதன் குமாரதேவன்
- ⇒ செல்வி ஜெக்சோதி செல்லப்பா
- ⇒ திருமதி ஜெகதீஸ்வரி இளையதும்பி
- ⇒ திருமதி ஜெயகெளரி பாபு
- ⇒ திருமதி கல்யாணி விக்கினேஸ்வரமுர்த்தி
- ⇒ திருமதி கமலா செல்வராஜா
- ⇒ திருமதி கனகரத்தினம் அப்பாத்துகர
- ⇒ திரு. கனகரட்னம் நவரட்னம்
- ⇒ திரு. கனகசபை காராளாசிங்கம்
- ⇒ திரு. கனகசபாபதி தாமோதரம்பிள்ளை
- ⇒ திரு. கனகசுந்தரம் புவனசுந்திரன்
- ⇒ திரு. கணபதிப்பிள்ளை முத்துலிங்கம்
- ⇒ திரு. கந்தையா குலசேகரம்
- ⇒ திருமதி கங்கு செல்வமலர் இந்திரசிங்கம்
- ⇒ திரு. கந்தையா ஞானசேகரன்
- ⇒ திரு. கந்தையா யோகவிங்கம்
- ⇒ திரு. கந்தையா மயில்வாகனம்
- ⇒ திரு. கந்தசாமி தர்மேசன்
- ⇒ திரு. கார்த்திகேசு சப்பிரமணியம்
- ⇒ திரு. கதிரவேலு அருள்நேசன்
- ⇒ திரு. கதிரேசு வேலாயுதநாதன்
- ⇒ திரு. கதிர்காமத்தும்பி நாகராஜா
- ⇒ திருமதி கேதீஸ்வரி தியாகராஜா
- ⇒ திருமதி கோகிலா மகேந்திரன்
- ⇒ திருமதி வாசகி குகநாதன்
- ⇒ திருமதி லோகேஸ்வரி சுபேந்திரன்
- ⇒ திருமதி மரகதவல்வி சர்வானந்தராஜா
- ⇒ திருமதி மேகலா இராஜ்குமார்
- ⇒ திரு. முத்துத்தும்பி வசந்தகுமார்
- ⇒ திரு. நடராஜா காளிதாசன்
- ⇒ திரு. நாகவிங்கம் அரியடுத்திரன்
- ⇒ செல்வி நாகம்மா கதிர்காமர்
- ⇒ திருமதி நாகேந்திரா
- ⇒ திருமதி நல்லநாயகி யோகநாதர்
- ⇒ திருமதி நந்தினி பிரபாகரன்
- ⇒ திருமதி நிர்மலாம்பிகை இராஜதுகர
- ⇒ திருமதி பரமேஸ்வரி குலசேகரம்
- ⇒ திருமதி பரமேஸ்வரி சண்முகரட்னராஜா
- ⇒ திருமதி பத்மா இராமச்சந்திரன்
- ⇒ திருமதி பத்மஜா லோகநாதன்
- ⇒ செல்வி பத்மலோஜினி வேலுப்பிள்ளை
- ⇒ திரு. பொன்னையா சுந்தரவிங்கம்

- ⇒ திரு. பொன்னுத்துகர கமலசிங்கம்
- ⇒ திரு. பொன்னுத்துகர விஜயகுமார்
- ⇒ திருமதி புனிதவதி சபாரத்தினம்
- ⇒ திருமதி புஸ்பவதி அகிலலோகநாயகம்
- ⇒ திருமதி. ராஜமலர் சத்தியழுற்றதி
- ⇒ திரு. இராஜரட்னம் ஜெயமணோகர்
- ⇒ திரு. இராஜரட்னம் மோகனதால்
- ⇒ திருமதி இராஜேஸ்வரி சண்முகரட்னம்
- ⇒ திருமதி இராஜி கெங்காதரன்
- ⇒ திரு. இராமப்பிள்ளை செல்வராஜா
- ⇒ செல்வி இரங்கிதமலர் சம்பந்தர்
- ⇒ திருமதி இரங்கினி நகுலேஸ்வரன்
- ⇒ திருமதி ரேணுகாதேவி கேசவன்
- ⇒ திருமதி ரோகினி இரத்னவேல்
- ⇒ திருமதி ஹானசுந்தரம் சகுந்தலா
- ⇒ திருமதி சந்திராதேவி இரத்தினம்
- ⇒ திருமதி சரஸ்வதி கனகேஸ்வரன்
- ⇒ திருமதி சரஸ்வதியம்மா(துவமணி) பொன்னுத்துகர
- ⇒ திரு. சரவணமுத்து விநாயகரத்தினம்
- ⇒ திரு. சரவணமுத்து செல்லர் இருப்பிரகாசம்
- ⇒ திருமதி சாவித்திரி துரைச்சாமி
- ⇒ திருமதி சீத்தாதேவி தேவதாசன்
- ⇒ திரு. செல்லையா இராஜகுலேந்திரன்
- ⇒ திரு. செல்லையா தியாகராஜா
- ⇒ திரு. செல்லத்துகர சத்தியழுற்றதி
- ⇒ திருமதி செல்வகுமாரி கனகசபாபதி
- ⇒ திருமதி செல்வகுமாரி துகரைசிங்கம்
- ⇒ திருமதி சாந்தினி இரவி
- ⇒ திரு. சின்னத்தும்பி கயிலைமான்
- ⇒ திரு. சின்னத்தும்பி யோகநாதர்
- ⇒ திரு. சின்னத்துகர தேவகுமார்
- ⇒ திரு. சிதம்பரம் சிற்றம்பலம் சுப்பிரமணியம்
- ⇒ திரு. சிற்றம்பலம் கணேசலிங்கம்
- ⇒ திருமதி சிவமலர் அனந்தசயனன்
- ⇒ திருமதி சிவவேனஸ்வரி பரமசிவம்
- ⇒ திருமதி சிவஞ்பி சொக்கலிங்கம்
- ⇒ திருமதி சிவசக்தி சயந்தன்
- ⇒ திருமதி செளாபாக்கியகெளரி பத்மநாதன்
- ⇒ திருமதி செளமியா ஹானசுந்தரம்
- ⇒ திருமதி செளமியா விசவலிங்கம்
- ⇒ திரு. சுப்பிரமணியம் மகாவிங்கம்
- ⇒ திரு. சுப்பிரமணியம் சரவணபவன்
- ⇒ திரு. சுப்பிரமணியம் சயந்தன்
- ⇒ திருமதி சுகுணாதேவி குமாரவேல்
- ⇒ திரு. தம்பிராசா தவராசா
- ⇒ திருமதி தனவதி பாலசுப்பிரமணியம்
- ⇒ திருமதி தங்கம்மா சண்முகநாதன்
- ⇒ திருமதி தர்மாம்பிகை லிங்கோற்பவநாதர்
- ⇒ திரு. தவரட்னாசிங்கம்
- ⇒ திருமதி திரிபுரசுந்தரி சிவசுப்பிரமணியம்
- ⇒ திரு. துரைரட்னம் இந்திரசிங்கம்
- ⇒ திருமதி உமா
- ⇒ திருமதி வடிவாம்பாள் நடராஜன்
- ⇒ திரு. கவத்திலிங்கம் குணரட்னம்
- ⇒ திரு. வல்லிபுரம் சனகரத்தினம்
- ⇒ திரு. வேலுப்பிள்ளை தனபாலசிங்கம்
- ⇒ திரு. வேல்நாயகம்
- ⇒ திருமதி விஜயகுமாரி முருகேசப்பிள்ளை
- ⇒ திருமதி விமலா புகவற்
- ⇒ செல்வி விமலா கந்தையா
- ⇒ திருமதி விமலாதேவி நாகேஸ்வரன்

எமது ஆதிபர்கள்

- ⇒ திரு. பொன் சோமசுந்தரம்
- ⇒ திரு. வேலுப்பிள்ளை கந்தையா
- ⇒ திரு. தம்பு சண்முகசுந்தரம்
- ⇒ திரு. கதிர்காமத்தும்பி நாகராசா

கிடம்பெயர்ந்து கால கோஜினவீன் கலை

1. அறிமுகம்

பாவலர் வீதியில் தெல்லிப்பழையிலிருந்து அம்பனை நோக்கி பயணிக்கையில் வீதிக்கு வடக்கில் நடுவில் கோபுரத்துடன் பாவலர் துரையப்பா பிள்ளை மண்டபம், அதன் மூன்னால் குறோட்டன்கள் சூழ அமைக்கப்பட்ட முற்றம், அந்த முற்றத்தில் அழகிய விசிறிவாழை மற்றும் அதன் மூன்னால் கம்பீரமான பாவலர் துரையப்பா பிள்ளை அவர்களின் ஆளுயரச் சிலை, வீதியில் இருந்து சமச்சீராக இரு நுழைவாயில்கள், இரு மருங்கிலும் ஒங்கி வளர்ந்த அசோக மரங்கள், நன்கு திட்டமிட்டு மைதானத்தைச் சுற்றி அமைக்கப்பட்ட வகுப்பறைகள், காலையில் மைதானத்தின் கிழக்குப் பக்கத்தில் மாணவியரும் மேற்குப்பக்கத்தில் மாணவர்களும் இருவர் இருவராக வரிசையில் திருவங்கமாலை ஓலிக்கச் சிவகாமி அம்பாள் சமேத ஆனந்தநடராஜப் பெருமான் கோவிலுக்கு நடந்து செல்லும் காட்சி, மைதானத்தின் தென்கிழக்கு மூலையில் அசைந்து ஆடி விழும் மெல்லிய நாவல்நிறப் பூக்கள், என்று எமது பாடசாலையின் கண்கவர் அழகினை வர்ணித்துக் கொண்டே போகலாம். அது மட்டுமில்லாமல் கல்வி, விளையாட்டு, கலை ஆகிய துறைகளிலும் மகாஜன மாதா தனது பொற்தடங்களைப் பதித்துக்கொண்டிருந்த காலம். தொண்ணாறுகளின் ஆரம்ப காலம், தமிழர் பிரதேசம் எங்கும் யுத்த மேகங்கள் மீண்டும் தூழத் தொடங்கிய நேரம். இடப்பெயர்வுகளும், வெடி யோசைகளும் சர்வ சாதாரணமான நிகழ்வுகளாக மாறிப் போன ஒரு காலகட்டம். எமது மகாஜனா அன்னைக்கும் அக்காலம் சோதனைக் காலமாக மாறிப் போய்விட்டது. எனினும் அதிபர், ஆசிரியர்கள் மற்றும் மாணவர்களின் முயற்சியால் அந்தச் சோதனைக் காலத்தை சாதனைக் காலமாக மாற்றிய கதையின் சுருக்கமே இந்தப் பதிவு.

2. மூரம் கிடப்பெயர்வுகள்

1990 ஆம் ஆண்டு நடுப்பகுதியில் மகாஜனா அன்னை தனது குழந்தைகளின் பாதுகாப்பை முன்னிட்டு முதன் முதலாக இடம்பெயர நேரிட்டது. ஆண்டு 1 முதன் ஆண்டு 11 வரையான

வகுப்புகள் தற்காலிகமாகப் பண்டத்தரிப்பு மகளிர் கல்லூரியில் மாலை நேர வகுப்புகளாக நடைபெறத் தொடங்கின. எனினும் உயர்தரப் பிரிவுகள் அம்பனையிலேயே தொடர்ந்தும் நடைபெற்றன. ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் நீண்ட தூரம் பயணம் செய்தே பண்டத்தரிப்பு மாலை நேரப் பாடசாலைக்கு வரவேண்டி இருந்தாலும், பெரும்பாலான மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் பாடசாலை மீது கொண்ட பற்றின் காரணமாக தம் சிரமத்தையும் பாராது அந்தப் பாடசாலைக்கு வந்து கொண்டிருந்தனர். தற்காலிகமாக ஆண்டு 11இல் (1991 சாதாரண தரப் பிரிவு) இருந்து மாணவதலைவர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டு பாடசாலை சிறப்புற நடைபெற்றது. 1990 இறுதியில் மாணவர் ஆசிரியர்களின் வசதி கருதி பண்டத்தரிப்பு மகளிர் கல்லூரியில் நடைபெற்ற வகுப்புக்கள் அளவெட்டி அருணோதயாக் கல்லூரிக்கு மாற்றப்பட்டன. தெல்லிப்பழையில் நிலைமை ஓரளவு சீரானதைத் தொடர்ந்து அனைத்துப் பிரிவுகளும் மீண்டும் அம்பனையில் இருந்து இயங்க ஆரம்பித்தன. 1991 உயர் தர (விசேட) மற்றும் 1991 சாதாரண தரப் பரீட்சைகள் கல்லூரி வளாகத்தில் நடைபெற்றன. மகாஜனா அன்ன மீண்டும் அதே அழகுடன் இயங்க ஆரம்பித்துச் சில காலங்களில் யுத்தம் மீண்டும் தீவிரமானது. மீண்டும் அளவெட்டி அருணோதயாக் கல்லூரி எம்மை வரவேற்று இடமும் தந்தது. 1992 இன் நடுப்பகுதியில் யுத்தம் தீவிரமடையக் கல்லூரி வளாகத்திற்குச் சென்று வருவதும் உயிராபத்து நிறைந்ததாக மாறியது. அடுத்த சில தினங்களின் பின் மகாஜனாக் கல்லூரி வளாகத்திற்கு சென்று வருவது இயலாத ஒரு விடயம் என்று அதிபருக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. உடனே அதிபரும் ஆசிரியர்களும் அடுத்த கட்டமாகச் செய்ய வேண்டியவற்றை ஆலோசித்தார்கள். பாடசாலை வளாகத்திற்குச் செல்வதற்கான அனுமதி முற்றாக நிறுத்தப்படுவதற்கு முன்னர் அங்கிருந்த கல்லூரியின் முக்கிய ஆவணங்கள், நூல் கத்தைச் சேர்ந்த புத்தகங்கள், தளபாடங்கள் என்பவற்றை முடிந்த வரையில் பாதுகாப்பது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. அதற்கான அனுமதி கேட்டு விண்ணப்பித்த போது இரண்டு நாட்களுக்கு அம்பனை வரை வாகனங்களிலும் அம்பனைச் சந்தி முதல் பாடசாலை வளாகம் வரை நடந்தும் செல்லலாம் என்ற நிபந்தனையுடன் அனுமதி கிடைத்தது. விடயமறிந்த ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் இந்த முயற்சிக்கு தங்களாலான பங்களிப்பினை வழங்கினர். அந்நேரம் சாதாரண தரப் பரீட்சை எழுதி விட்டு உயர் தர வகுப்புகளை ஆரம்பித்திருந்த 1994 உயர் தரப் பிரிவு மாணவர்களும் தங்களாலான முழுப்பங்களிப்பினை வழங்கினர். அதிபர் மற்றும் ஆசிரியர்களுடன் பாடசாலைக்கும் அம்பனைச் சந்திக்கும் இடையில் பாரவுந்திட(லொறி)களை நிறுத்தி விட்டு அதிபர் மற்றும் ஆசிரியர்களுடன் மாணவர்களும் நடந்து சென்று பாடசாலையின் தளபாடங்கள், நூலக நூல்கள், ஆய்வுகூட உபகரணங்கள் மற்றும் முக்கிய ஆவணங்கள் அனைத்தையும் தமது தோள்களில் சுமந்து வந்து பாரவுந்திகளில் ஏற்றினார்கள். மகாஜனா போன்ற பெரிய பாடசாலையின் சொத்துக்களை வைக்கக்கூடிய இடவசதியும் அந்நேரத்தில் சவாலான விடயமாக இருந்தும் அதிபரின் விடாழுமியற்சியால் பெரும்பாலான சொத்துக்கள் காப்பாற்றப்பட்டன. இந்நேரத்தில் மறைந்த அதிபர் திரு. க. நாகராசா அவர்களின் தன்னுமற்ற சேவையும் ஆசிரியர்கள், மாணவர்களின் மகாஜனா அன்ன மீதான பற்றும், பெற்றோரின் ஒத்துழைப்பும் முக்கியமாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவை.

3. கிடம்பெயர் பாடசாலை வாழ்க்கை

1992 பிற்பகுதியில் இடம்பெயர்ந்து அருணோதயாவில் மாலை நேரப் பாடசாலையாக இயங்கிய மகாஜனா அன்ன மீண்டும் இடம்பெயர் வேண்டிய நிலைமை உருவானது. இம்மறை பெரும்பாலான மாணவர்கள் இனுவிலை அண்டிய பகுதிகளில் இடம்பெயர்ந்து வசித்த காரணத்தாலும் இனுவில் சைவ மகாஜனா வித்தியாலயமும் இனுவில் அமெரிக்கன் மிஷன் பாடசாலையும் (இவ்விரு பாடசாலைகளும் இணைந்தே தற்போதைய இனுவில் மத்திய கல்லூரி என்று அழைக்கப்படுகிறது) எமக்கு அடைக்கலம் தந்ததாலும் மகாஜனாக் கல்லூரி மாலை நேரப் பாடசாலையாக இனுவிலை நடைபெறத் தொடங்கியது. எனினும் தொடர்ந்து மாலை நேரப்பாடசாலையாக மகாஜனா இயங்குவதால் மாணவர்கள் தனியார்

கல்வி வகுப்புகளுக்குச் செல்வதில் இருந்த தடைகள் காரணமாகச் சில மாணவர்கள் வேறு பாடசாலைகளுக்கு மாற்றம் பெற்றுச் சென்றார்கள். இடப்பெயர்வால் ஏற்பட்ட மாணவர் எண்ணிக்கை விழுக்காடு ஒரு புறம் இருக்க, மாலை நேரப் பாடசாலையின் காரணமாக மாற்றம் பெற்றுச் செல்லும் மாணவர்களால் ஏற்பட்ட விழுக்காடு மறுபுறம் எனக் கல்லூரியின் மாணவர் எண்ணிக்கையில் வீழ்ச்சி ஏற்பட ஆரம்பித்தது. இந்நேரத்தில் அதிபர் மற்றும் ஆசிரியர்களின் முயற்சியால் உயர்தர வகுப்புகள் காலை நேரத்தில் இயங்க இனுவில் சைவ மகாஜன வித்தியாலய, அமெரிக்கன் மிஷன் பாடசாலை மற்றும் 'நிரு' தனியார் கல்வி நிலைய நிர்வாகத்தினர் இடம் ஒதுக்கித் தந்தமையினால் 1993 ஆரம்பப் பகுதியில் இருந்து உயர்தரக் கலை வர்த்தக வகுப்புகள் இனுவில் அமெரிக்கன் மிஷன் பாடசாலையிலும், உயிரியல், பெளதிக விஞ்ஞான வகுப்புகள் 'நிரு' தனியார் கல்வி நிலையத்திலும் காலை நேரத்தில் இயங்க ஆரம்பித்தன. ஏனைய வகுப்புகள் வழமைபோல் இனுவில் சைவ மகாஜன வித்தியாலயத்திலும் இனுவில் அமெரிக்கன் மிஷன் பாடசாலையிலும் மாலை நேரத்தில் நடைபெற்றன. அதிபரும் சில ஆசிரியர்களும் காலை 7.30 முதல் மாலை 5.30 வரை மிக நீண்ட நேரம் தங்கள் கடைமையைச் செய்தனர்.

4. எல்லா வகுப்புகளும் காலை நேரப்பாடசாலையாக ஒரே இடத்தில் இயக்குவதற்கான முயற்சி

1993இன் நடுப்பகுதியில் 1994 உயர்தரப் பிரிவு மாணவர்கள் சிரேஷ்ட மாணவர்களாக (senior students) மாணவ தலைவர்களாகவும், மாணவ மன்றப் பொறுப்பாளர்களாகவும் பொறுப்பெடுத்துக் கொண்டனர். மகாஜன அன்னையின் முடியில் நீண்ட காலம் வளர்ந்த (கல்வி கற்ற) அவர்களால் தமது அன்னை இவ்வாறு பல கூறுகளாக அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக இயங்குவதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. எனவே பாடசாலையை மீண்டும் காலை நேரப்பாடசாலையாக ஒரே இடத்தில் இயங்க வைக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை அதிபரிடம் முன்வைத்தார்கள். அவ்வாறின்றி இதே போல பல்வேறு கூறுகளாகப் பாடசாலை இயங்கினால் ஏற்படும் பின் விளைவுகளும் சவால்களும் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டன.

1. மாணவர்களிடையேயான அன்னியோன்யம், நட்புக் குறைவடைதல்
2. சக மாணவர்களை அறியாமலேயே பாடசாலைக் காலத்தை முடிக்க வேண்டிய நிலை
3. மாலை நேரப் பாடசாலைகளால் தனியார் வகுப்புகளுக்குச் செல்லும் மாணவர்களுக்கு ஏற்படும் பாதிப்பு
4. இணைப்பாட விதானங்களில் கவனம் செலுத்த முடியாமை
5. ஆசிரியர்களின் ஒருமித்த சேவை கிடைக்காமை
6. விளையாட்டு நிகழ்வுகளில் ஊக்கம் குறைவடைந்தமை

மேற்படி காரணங்களால் மாணவர் தொகை வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கி இருந்தது. படித்துக் கொண்டிருக்கும் மாணவர்கள் வேறு பாடசாலைக்கு மாற்றலாகிச் சென்றதுடன் புதிய மாணவர் சேர்க்கையும் குறைவடைந்தது. இது கல்லூரியின் இருக்கையை கேள்விக்குறியாக்கியது. அதிபர், ஆசிரியர் பழைய மாணவர்கள் மற்றும் நலன்விரும்பிகள் இது பற்றிப் பல்வேறு திட்டங்களை ஆலோசித்து வந்தார்கள். மேற்சொன்ன பிரச்சனைக்குத் தீர்வாகத் தனியான இடத்தில் கொட்டில் போட்டு பாடசாலையை ஒரே இடத்தில் காலை நேரப் பாடசாலையாக இயக்கலாம் என்ற யோசனையை மாணவர்கள் முன்வைத்தார்கள். இந்த மாணவர்களின் யோசனை பாடசாலை நிர்வாகத்தாலும், பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கம் மற்றும் பழைய மாணவர் சங்கத்தாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

5. சந்தித்த சவால்கள்

தனியான இடத்தில் கொட்டில் போடுவதான யோசனை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதும் அதற்குரிய தேடல்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. மருதனார்மடத்தில் ஒரு தனியார் காணி பயன்பாடு அற்று இருந்தமை அறியப்பட்டு அதன் உரிமையாளர் நாட்டில் இல்லாத

நிலையில் அன்றைய பராமரிப்பாளர்களிடம் கதைத்து அந்தக் காணியில் கொட்டில் போட்டுப் பாடசாலையை இயக்க அனுமதி பெறப்பட்டது. இந்நிலையில் கொட்டில் போடும் செயற்றிட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்த பாரிய நிதி தேவைப்பட்டது. அன்றைய நிலையில் சுமார் ரூபா 750,000 வரை செலவு வரும் எனக் கணிப்பீடு செய்யப்பட்டது. எவ்வாறு நிதியை பெறுவது என அதிபரும் கல்லூரி அபிவிருத்திச் சங்கமும் பழைய மாணவர் சங்கமும் ஆலோசனை செய்தனர். அதன்படி பழைய மாணவர் சங்கம் சீட்டிழூப்பு மூலம் நிதி திரட்டுவது என்றும் அதற்கான உதவிகளை (அதிஷ்டலாபச் சீட்டிழூப்பு விற்பனை) மாணவர்களிடம் இருந்து பெறுவது என்றும் முடிவு செய்தனர். இதன் மூலம் ரூபா 100,000 அளவில் திரட்டலாம் எனவும் திட்டமிட்டார்கள். மாணவர்களை இதில் ஈடுபடுத்துவது தொடர்பான கலந்துரையாடலுக்கு மாணவ மன்றங்களின் தலைவர்கள் அழைக்கப்பட்டு அதிபராலும் பழைய மாணவர் சங்கத் தலைவராலும் அவர்களின் திட்டம் விபரிக்கப்பட்டு மாணவர்களின் ஒத்துழைப்பும் வேண்டப்பட்டது. இதைச் செவிமடுத்த மாணவர்கள் இந்தக் திட்டத்தால் தேவையான நிதியின் அரைப்பங்கைக் கூடத் திரட்ட முடியாது என்பதால் ஒரு கலைநிகழ்வை நடத்தி அதன் மூலம் நிதி திரட்டலாம் என்று ஒரு யோசனையை முன்வைத்தனர். மாணவர்கள் முன்வைத்த யோசனையை பழைய மாணவர் சங்கத் தலைமை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இதனைத் தொடர்ந்து அதே கூட்டத்தில் அதிபரிடம் இந்நிகழ்வை நடத்தி நிதி சேகரிக்கத் தம்மை அனுமதிக்குமாறு மாணவர்கள் கோரிக்கை விடுத்தார்கள். அதிபரும் உடனே சம்மதித்தார். அந்தக் கலந்துரையாடலில் பின்வரும் முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன.

1. மாணவர்களின் நிதி சேகரிப்பு முதலில் நடைபெறும். அதனை 1993 மார்கழிக்கு முன்னர் முடித்தல் வேண்டும்.
2. பழைய மாணவர் சங்கம் தமது நிதி சேகரிப்பை 1994 ல் ஆரம்பிக்கும்.
3. மாணவர்களின் இலக்கு ரூபா 100,000 ஐ கலை நிகழ்ச்சி மூலம் சேகரித்தல்.

முதலில் ஒரு நாடக நிகழ்வும், ஓர் இசை நிகழ்வும் நடத்தலாம் என்று உத்தேசித்த மாணவர்கள் உயர்தர மாணவர் மன்றம் ஒரு நிகழ்வையும், “இன்றறக்ட்” கழகம் இன்னொரு நிகழ்வையும் நடத்தலாம் என்றும் தீர்மானித்தனர். எனினும் இரண்டு மன்றங்களிலும் ஒரே மாணவர்களே உறுப்பினர்களாக இருந்தமையால் அனைத்து மாணவ சக்தியையும் ஒருங்கிணைக்கும் முகமாக உயர்தர மாணவர் மன்றமும் “இன்றறக்ட்” கழகமும் இணைந்து கலை நிகழ்வை நடத்துவது என்றும் அதில் அன்று யாழில் பிரபலமாக இருந்த சாந்தன் சூழவினரின் ‘சத்தியவான் சாவித்திரி’ நாடகமும் இராஜன் சூழவினரின் மெல்லிசை நிகழ்வும் இடம்பெறச் செய்வது என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது.

சவால் 1:

அனைத்தும் இறுதி செய்யப்பட்டதும் அதற்குரிய செயல் வடிவம் கொடுப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. முதற்கட்டமாக நுழைவுச் சீட்டு அச்சடிக்கப்பட வேண்டி இருந்தது. மாணவ மன்றங்கள் எதிலும் அதற்குரிய நிதி இருக்கவில்லை. வேறு உள்ளக உதவிகளும் கிடைத்திருக்கவில்லை. எனவே நுழைவுச் சீட்டு அச்சடிக்க ஏதாவது நிறுவன அனுசரணை பெறுவது என்று முடிவு செய்து, எமது பழைய மாணவரும் பொறியியளாளருமான ஒரு தொழிலதிபரிடம் மாணவர்கள் தொடர்பு கொண்டு தமது நோக்கத்தையும் தாம் அவரை அனுகிய நோக்கத்தையும் எடுத்துக் கூறினர். இனுவிலில் பாடசாலை நடப்பது தான் பாடசாலைக்குச் சிறந்தது என தான் நம்புவதாகக் கூறி அனுசரணை வழங்க மறுத்துவிட்டார். நிறுவன அனுசரணை முயற்சியும் பயனளிக்காத நிலையில் இருந்த மாணவர்களுக்குரிய உதவி அவர்களின் நண்பன் ஒருவன் மூலம் கிடைத்தது. 1994 உயர் தரப் பிரிவு மாணவர்களுடன் சிறுவயது முதல் கல்வி கற்ற அந்த நண்பன் மூலம் யாழிப்பாண சாந்தி அச்சக உரிமையாளரின் அறிமுகம் கிடைத்தது. நண்பனின் சிபாரிசும்

எமது நோக்கும் அந்த அச்சுக் குறிமையாளருக்குத் திருப்தி தரவே நுழைவுச்சீட்டுக்களைப் பணம் எதுவும் பெறாமலே இலவசமாக அச்சடித்துத் தரச் சம்மதித்தார்.

சவால் 2:

இவ்வாறாக நுழைவுச்சீட்டுகள் அச்சடிக்கப்பட்டு, நிகழ்வுகள் முன்பதிவு செய்யப்பட்டு, ஏனைய வேலைகளும் ஒழுங்குகளும் திட்டமிடப்பட்டு நுழைவுச்சீட்டு விற்பனை ஆரம்பிக்கும் நாளும் இறுதி செய்யப்பட்டது. இதற்குச் சில நாட்கள் இருக்கும் நிலையில், நிதி சேகரிப்பில் திரட்டப்படும் நிதியைப் பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கக் கணக்கில் வைப்பிலிட்டு அபிவிருத்திச் சங்கம் செலவுகளைக் கையாண்டு உதவலாம் என்ற ஆலோசனை அதிபருக்கு வழங்கப்பட்டது. ஆனால் நிதியை மாணவ மன்றங்கள் கையாளுதலே நடைமுறைக்கு உகந்தது என்பதை மாணவர்கள் எடுத்தியம்பினர். இது சம்பந்தமாக ஆராயக் கூட்டம் ஒன்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இக்கூட்டத்திற்கு முன்னராகப் பாடசாலையின் சிரேஷ்ட ஆசிரியர்களின் ஆலோசனையின் பேரில் பல வருடங்களாகச் செயற்பாடற்று இருந்த உயர்தர மாணவர் மன்றத்தின் வங்கிக் கணக்கு விபரம் கண்டெடுக்கப்பட்டது. இவ்விபரங்கள் அன்றைய கூட்டத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு உயர்தர மாணவர் மன்றத்தால் நிதிக் கையாளுகை செய்யமுடியும் என்பதையும் மன்றத்தின் யாப்பும் அதற்குத் தெளிவாக இடமளிப்பதையும் மாணவர்களும் பொறுப்பாசிரியர்களும் தெளிவுபடுத்தினர். மாணவர்களினால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட விபரங்களை ஆராய்ந்த அதிபர் மாணவர்களின் நிதிக் கையாளுகைக்கு அனுமதியளித்தார்.

அதிபர் அனுமதியளித்ததும் உயர்தர மாணவர் மன்ற வங்கிக்கணக்கு மீள் செயற்பாட்டிற்குரிய (Re-activation) ஆவணங்கள் தயாரிக்கப்பட்டு சுமார் இருபத்தைந்து வருடங்களின் பின் உயர்தர மாணவ மன்றத்தின் வங்கிக் கணக்கு மீளச் செயற்படுத்தப்பட்டது. யாப்பின் பிரகாரம் மன்றின் பொருளாளரும் பொறுப்பாசிரியரும் கையொப்பம் இடுவதன் மூலம் பணப் பரிமாற்றம் நடைபெற ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டன. இவ்வாறாகப் பல சவால்களைக் கடந்து நுழைவுச்சீட்டு விற்பனை ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது.

உயர்தர மாணவர்கள் வகுப்பு ரீதியாகக் குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு நிதி சேகரிப்பது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. 1994 உயர் தரப் பிரிவு மாணவர்களுடன் 1995 உயர் தரப் பிரிவு மாணவர்களும் இணைந்து நிதி சேகரிப்பில் ஈடுபட்டார்கள். மொத்தமாகப் பத்துக் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டு அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனிப் பிரதேசம் ஒதுக்கப்பட்டது. வலிகாமம் முழுவதும் சென்று எமது மாணவர்கள் வீடு வீடாக பாடசாலை நேரம் தவிர்த்து ஏனைய நேரங்களில் சனி, ஞாயிறு, விடுமுறை என்றும் பாராது நிதி சேகரிப்பில் ஈடுபட்டார்கள். இதற்காக மாணவர்கள் பட்ட கஷ்டங்களை எழுதினால் இந்தப்பதிவு இன்னும் நீரும். நாள் தோறும் சேகரிக்கப்பட்ட நிதி அன்று மாலையிலேயே மாணவ மன்றங்களின் பொருளாளரிடம் ஒப்படைக்கப்பட அவை ஒழுங்கான முறையில் பதிவு செய்யப்பட்டு அடுத்தநாள் வங்கியில் வைப்புச் செய்யப்பட்டது. அனைவரும் அவரவர் பொறுப்புக்களை முறையாகச் செய்ததால் அனைத்து நடவடிக்கைகளும் சிறப்பாக நடைபெற்றன.

சில மாணவக் குழுக்கள் தமக்கு ஒதுக்கிய பிரதேசத்தில் நிதிச் சேகரிப்பு முடிவுற்றதும் வடமராட்சி மற்றும் தென்மராட்சி போன்ற பிரதேசங்களிற்குச் சென்று சில நாட்கள் தமது சொந்தச் செலவில் தங்கியிருந்து நிதி சேகரித்த விபரங்களை இங்கு பதிவிட வேண்டியது அவசியம். குறிப்பாக 1994 உயர்தர கலைப்பிரிவு மாணவர்கள் தமது ஆசிரியர்களின் அனுமதியுடன் ஒரு வாரமாவில் வடமராட்சி மற்றும் தென்மராட்சிப் பிரதேசங்களில் தங்கி இருந்து நிதி சேகரித்தார்கள். அப்பிரதேச மக்களும் நிதி சேகரிப்பின் நோக்கம் கண்டு மனமுவந்து தம்மாலான உதவிகளைச் செய்தார்கள். இங்கு இந் நிதி சேகரிப்பிற்கு ஆதாரவு அளித்த அப்பிரதேச மக்களில் பலரும் மாணவர்களின் இந்த முயற்சியைக் கண்டு அதற்கு உதவி செய்யும் முகமாகவே (தாம் குறித்த நிகழ்விற்கு வரமுடியாத தொலைவில் இருந்தும்)

ஆதரவளித்தமையையும் இங்கு பதிவு செய்தே ஆக வேண்டும். இவ்வாறு பல்வேறு முயற்சிகள் செய்து நிதி சேர்த்தன் மூலம் 1994 உயர் தர கலைப்பிரிவு மாணவர்களது குழுவே மிக அதிகமான அளவு நிதியைத் திரட்டித் தந்த குழுவாக விளங்கியது. இவ்வாறு 1994 உயர் தரப் பிரிவு மற்றும் 1995 உயர் தரப் பிரிவு மாணவர்கள் இணைந்து சுமார் 40 நாட்கள் நிதி சேகரிப்பில் ஈடுபட்டதன் பயனாக ரூபா 600,000 க்கும் அதிகமான நிதி சேகரிக்கப்பட்டது. இதில் முதல் கட்டமாக ரூபா 350,000 ரூபான் காசோலை மாணவர்களால் அதிபர் னட்க பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கத்திடம் கையளிக்கப்பட்டது. நிர்ணயிக்கப்பட்ட இலக்கை விட பல மடங்கு நிதி மாணவர்களால் சேகரிக்கப்பட்டதை ஆசிரியர்கள், அதிபர் மட்டுமல்லாது பாடசாலைச் சமூகத்தினர் எல்லோரும் பாராட்டினர்.

சவால் 3:

இவ்வாறாக நிதி சேகரிப்பு முற்றுப்பெற குறிப்பிட்ட கலை நிகழ்வு நடத்துவதற்கான ஆயத்தப்பணிகளும் நடைபெற்று வந்தன. எனினும் நாட்டில் நிலவிய அசாதாரண சூழ்நிலை காரணமாக கலைநிகழ்வு சில வாரங்கள் பிற்போடப்பட்டது. மீண்டும் நிகழ்வை நடத்தத் தீர்மானித்து நாளில் கடும் மழை பெய்தது. நிகழ்விற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த இனுவில் கந்தசாமி கோவிலிற்கு முன்பாக உள்ள ‘குளக்கரை’ என்று அவ்வூர் மக்களால் அழைக்கப்படும் வெளி வெள்ளக்காடாக மாறி இருந்தது. சில ஆசிரியர்கள் நிகழ்வை மீண்டும் பிற்போடுமாறு கூறினார்கள். எனினும் ஏற்கனவே இரண்டு மாதங்களாக மாணவர்கள் நிதி சேகரிப்பில் முழு நேரமாக ஈடுபட்டுவிட்டதால் இந்நிகழ்வை மேலும் இழுத்தடிக்காது முடிக்க வேண்டும் என்று மாணவர்கள் தீர்மானித்தார்கள். மழை பெய்து கொண்டிருந்த அந்த மாலை நேரத்தில் இனுவில் கந்தசாமி ஆலய முன்றலில் மாணவர்கள் ஒன்றுகூடினர். அந்தக் காரிருள் நிறைந்த மாலை நேரத்தில் மாணவர்களால் தீர்மானமாக சில முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன.

- ‘சுத்தியவான் சாவித்திரி’ நாட்க நிகழ்வு இருத்துச் செய்யப்பட்டது.
- இராஜன் இசைக் குழுவின் இன்னிசை நிகழ்வை இனுவில் அமெரிக்கன் மிஷன் பாடசாலை மண்டபத்தில் நடத்தலாம் என்று முடிவு செய்யப்பட்டு அதற்கான அனுமதி அப்பாடசாலை அதிபரிடம் இருந்து பெறப்பட்டது.

இந்த முடிவிற்கு அனைத்து மாணவர்களும் மழையையும் பொருட்படுத்தாது ஒத்துழைக்க குறுகிய நேரத்தில் நிகழ்ச்சி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு நடத்தப்பட்டது. சகல ஒலி, ஒளி அமைப்புக்களும் (அன்று மின்சாரம் இல்லை, மின் பிற்பாக்கிகள் மூலமே நிகழ்வுகளுக்குரிய மின்சார வசதி செய்யப்படுவது வழிமை) அமெரிக்க மிஷன் பாடசாலைக்கு நகர்த்தப்பட்டன. ஒரு சிறந்த கலைநிகழ்வை எதிர்பார்த்திருந்த மக்களிற்கும் மாணவர்களிற்கும் ஓரளவு ஏமாற்றும் கவலையும் ஏற்பட்டமை மறுக்க முடியாததே. எனினும் நிகழ்வை அன்று நடத்த வேண்டிய கட்டடாயத்தை விளக்கிய போது அதன் நியாயப்பாட்டை பெரும்பாலானவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். நிகழ்வுகளுக்கான செலவு போக மிகுதிப் பணம் அதிபரிடம் கையளிக்கப்பட்டது. இந்த நிதி சேகரிப்பு சம்மந்தமான பூரணமான கணக்கறிக்கை மன்றங்களின் பொருளாளரால் தயாரிக்கப்பட்டு, பொறுப்பாசிரியர்களால் சரி பார்க்கப்பட்டு அதிபரிடம் வழங்கப்பட்டது. இப்படியாக பல்வேறு தடைகளைத் தாண்டி மாணவர்களின் நிதி சேகரிப்பு முற்றுப் பெற்றது.

ஆரம்பத் திட்டமிடலில் தொடங்கி நிகழ்வு முடியும் வரையிலான சுமார் 4-5 மாதங்கள் மாணவர்கள் தமது கல்வியுடன் இத்திட்டத்தையும் அதன் தேவையையும் உணர்ந்து ஒழுங்கமைத்து வெற்றியும் கண்டார்கள்.

4. மகாஜன அன்னைக்கோர் தனியிடம்

இவையனைத்தும் 1993 ஆண்டின் இறுதியில் நடைபெற்று முடிந்தன. 1994 உயர் தரப் பிரிவு மாணவர்கள் தமது பள்ளிக்காலத்திலேயே தம்மால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பணி

நிறைவடைய வேண்டும் என்பதில் மிக உறுதியாகவும் தெளிவாகவும் இருந்தார்கள். அவர்களின் உயர்தரப் பரீட்சைக்கு இன்னும் 10 மாதங்களிலும் குறைவான காலமே இருந்தது. இந்நிகழ்வை தலைமை ஏற்று ஒழுங்கமைத்த மாணவர் மன்றப் பொறுப்பாளர்களாக 1994 உயர் தரப் பிரிவு மாணவர்களே இருந்தனர். அத்துடன் ஒவ்வொரு பிரதேசமாக நுழைவுச் சீட்டு விற்பனையில் ஈடுபட்ட மாணவர்களில் ஏறத்தாழ அரைப்பங்கினர் 1994 ல் உயர்தர பரீட்சைக்குத் தோற்ற வேண்டியவர்களாக இருந்தார்கள்.

இனியும் மாணவர்கள் இம்முயற்சியில் முழுமையாக ஈடுபட்டால் அவர்களின் எதிர்காலம் பாதிக்கப்படும் என்பதை உணர்ந்த மாணவர்களும் பொறுப்பாசிரியர்களும் கொட்டில்கள் போடும் பொறுப்பைப் பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கத்திடம் ஒப்படைப்பது என்று தீர்மானித்தார்கள். அதே சமயம் அமைவிடம் தொடர்பான மாணவர்களின் கருத்துகள் உள்வாங்கப்பட வேண்டும் என்றும் தெளிவுபடுத்தப்பட்டது. இதற்கு அதிபர் முழு ஆதாரவு தரவே கொட்டில் கட்டுமானப் பணிகளுக்கென அதிபர் தலைமையில் பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கத்தின் குழுவில் 1994 உயர் தரப் பிரிவு மாணவர் பிரதிநிதிகளும் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டார்கள். இதற்கான திட்டமிடவின் போது மாணவர்களால் பின்வரும் கருத்துகள் முன்வைக்கப்பட்டன.

1. மகாஜனாவின் தனித்துவக் கட்டமைப்பு இயலுமான வரை பின்பற்றப்பட வேண்டும்- மைதானத்தைச் சுற்றி வகுப்புகள் மற்றும் அதிபர், ஆசிரியர் அறையிலிருந்து சகல வகுப்புகளையும் அவதானிக்கும் வசதி
2. நடராஜப்பெருமான் வழிபாட்டிடம்
3. பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை மண்டபம் போல் நிகழ்வுகளிற்கான பெரிய கொட்டகை - நடுவில் தூண் ஏதும் இல்லாத திறந்த வெளிக் கொட்டில்

இம்முறை மாணவர்களின் கருத்துகள் எந்தவித எதிர்ப்புமின்றி ஏற்கப்பட்டு அதற்குரிய மாதிரிகள் உருவாக்கப்பட்டன. அன்றைய நாட்டுச் சூழ்நிலையில் மருதனார் மடத்தில் இருந்த காணியும் அத்துடன் இணைந்த வீடும் அதனை நிரவசித்தவர்களால் ஏற்கனவே உறுதியளித்தவாறு பாடசாலைத் தேவைக்கு வழங்கப்பட்டன. அங்கிருந்த வீட்டில் அதிபர் அலுவலகம், நூலகம், ஆய்வுகூடங்களைவைப்பதென்றும் ஏனையவை புதிதாக அமைக்கப்படும் கொட்டில்களில் இயங்குவதென்றும் முடிவானது. எனினும் மாணவர்களால் சேர்க்கப்பட்ட நிதி முற்றுமுழுதாகப் போதுமானதாக இருக்கவில்லை. பணை மரங்கள் வெட்டுவதற்கான அனுமதி, அதற்கான பணம், தென்னோலை அதற்குரிய காவு கூலி (transportation cost), கூலி எனச் சுற்று அதிகமாகவே பணம் தேவைப்பட்டது. மீண்டும் சில மாணவர்கள் இதில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் குறைந்த விலையில் பொருட்களைப் பெற முயற்சித்தார்கள். மீண்டும் எம்முடன் கற்ற நன்பன் தனது இருப்பைப் பாவித்து வாகன வசதிகளை இலவசமாகவே கிடைக்கச் செய்தமை இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டியது. அந்த நன்பனின் உதவியால் அக்காலத்தில் யாழ் மாவட்டத்தை நிரவாகம் செய்தவர்களால் வழங்கப்பட்ட உதவிகள் கொட்டில் அமைப்பதற்கான செலவுகளைக் கணிசமான அளவில் குறைத்தன. இவ்வாறு பல்வேறுபட்டவர்களின் உதவியால் மருதனார்மடச் சந்தியில், இராமநாதன் கல்லூரிக்கு முன்பான காணியில் மகாஜனா மாதாவிற்கான தற்காலிக அமைவிடம் அழகாக உருவானது. 1994 ஜூன் வரியில் மகாஜன அன்னை தனக்கென்று தனது மாணவர்களால் அமைக்கப்பட்ட தற்காலிக அமைவிடத்தில் மீண்டும் புதுப் பொலிவுடன் குடியமர்ந்தாள். பல்வேறு கூறுகளாகப் பிரிந்து காலை மாலை நேரப் பாடசாலையாக இயங்கிய எமது அன்னைக்கு அமைவிடம் அமைத்தில் மாணவர்கள் பெருமிதம் கொண்டார்கள், தமது மாணவர்களை எண்ணி ஆசிரியர்கள் மகிழ்ந்தார்கள், தமது பிள்ளைகளின் முயற்சியின் பலன் கண்டு பெற்றோரும் பூரிப்படைந்தார்கள், மகாஜன அன்னை தனது மக்களை எண்ணி அகமகிழ்ந்தாள். வேறு எந்த மாணவர்களுக்கும் கிடைத்தற்கிய வரப்பிரசாதத்தைப் பெற்ற 1994 உயர் தரப் பிரிவு மற்றும் 1995 உயர் தரப் பிரிவு மாணவர்கள் உண்மையில் பாக்கியசாலிகளே.

7. முடிவுரை

இவ்வாறு தற்காலிகக் கொட்டகைகளில் மகாஜனா இயங்க ஆரம்பித்ததும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை மீண்டும் உயர்வடைந்தது. கல்வி, விளையாட்டு இரண்டிலும் மகாஜன அன்னையின் புகழ் மீண்டும் சுடர்விட்டொளிர்ந்தது. இக்காலத்தில் யாழ் மாவட்டத்தின் அதிசிறந்த 30 பாடசாலைகளில் ஒன்றாக மகாஜனா திகழ்ந்தது, மகாஜனாவின் விழுதுகளால் எதுவும் முடியும் என்று உலகிற்கு எடுத்துக் காட்டிய ஒரு சந்தர்ப்பமாகவும் இஃது அமைந்தது. 1994 ஜூன் வரியில் ஆரம்பித்த மகாஜன அன்னையின் இந்த மறுமலர்ச்சி மகாஜனாவின் தற்போதைய உன்னத நிலைக்கு ஒரு முக்கிய காரணம் என்பது மறுக்கப்பட முடியாத உண்மை.

வெல்லுக மகாஜன மாதா!

பின்னாட்டம்

பாடசாலை மாணவர்களால் எழுதப்பட்ட இந்த வரலாறு குறித்த விபரங்கள் அன்மைக் காலத்தில் வெளிவந்த நாமறிந்த மகாஜன வரலாற்று ஆவணங்களில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படாமல் இருப்பது கவலைக்குரிய விடயமாகும். 2000 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் மகாஜன வரலாறு எழுதியவர்களுக்கு இந்தக் காலகட்டத்தில் (1991-1999) நடைபெற்ற நிகழ்வுகள் பற்றிய முழுவிபரங்கள் தெரிந்திருக்கவில்லை என்பதும் காரணமாக இருக்கலாம் என்ற என்னத்தில் எழுந்த யோசனையின் வடிவமே மேலே தரப்பட்ட ‘இடம்பெயர்ந்த கால மகாஜனாவின் கதை’ மகாஜன மாதாவின் இடம்பெயர்ந்த கால கதையினையே எழுத ஆரம்பித்ததால் கூடுமானவரை அது சம்பந்தமான விபரங்களையே இதில் எழுதியுள்ளோம். அதுவே முறையும் கூட. எனினும், இந்நிகழ்வைத் தலைமையேற்று நடத்திய மாணவர்கள் என்ற ரீதியில், இந் நிகழ்வுடன் சம்பந்தப்பட்ட இன்னும் சில விடயங்களையும் இங்கு கூறுவது இதை வாசிப்பவர்களுக்கு ஒரு நிறைவைத் தரும் என்ற ரீதியில் ஒரு சில விடயங்களை இங்கு பகிர்கிறோம்.

நிதி சேகரிப்பில் உறுதுணையாக எம்முடன் தோள் நின்று ஆதரவளித்த

- நாம் என்ன உதவி கேட்டாலும் மறுக்காமல் உதவிய தொண்ணாறுகளில் யாழ் மாவட்டத்தின் நிர்வாகத்தை ஏற்று நடத்தியவர்கள்
- சாந்தி அச்சு உரிமையாளர்
- இனுவில் சைவ மகாஜன வித்தியாலயம் மற்றும் இனுவில் அமெரிக்கன் மிஷன் பாடசாலை அதிபர் மற்றும் ஆசிரியர்கள்
- எம்முடன் தோள் நின்ற எமது அஞ்புச் சுகோதரர்களான 1995 உயர் தரப் பிரிவு மாணவர்கள்
- மாணவர்களாகிய எமது கோரிக்கைகளை ஏற்று எம்மில் நம்பிக்கை வைத்து இப்பாரிய பொறுப்பைத் தந்த எமது கல்லூரி அதிபர் காலஞ்சென்ற அமரர் க. நாகராசா அவர்கள்
- எம்மை ஊக்கமளித்துத் துணை நின்ற பொறுப்பாசிரியர்கள்
- இந்த முயற்சிக்குத் தம்மாலான உதவிகளும் ஆலோசனைகளும் தந்த ஆசிரியர்கள்
- நிதி சேகரிப்பு வேலை காரணமாக வகுப்புகள் தவறவிடப்படும் போது சிறிய கண்டிப்புடன் அனுமதித்த எமது ஆசிரியர்கள்
- பல்வேறு வழிகளிலும் உதவிய நன்பர்கள் மற்றும் பொதுமக்கள்
- எமது நோக்கமறிந்து நுழைவுச்சீட்டு வாங்கிய பொதுமக்கள்
- இறுதியாக, ஆனாலும் முக்கியமாக, தமது பிள்ளைகளை நிதி சேகரிப்பிற்குச் செல்ல அனுமதித்ததுடன் அவர்களின் நாளாந்தச் செலவுகளுக்கும் பணம் கொடுத்துதவுவிய எமது பெற்றோர்கள்

அனைவருக்கும் 1994 உயர் தரப் பிரிவு மாணவர்கள் சார்பில் எமது நன்றிகள் உரித்தாகுக.

நிதி சேகரிக்கும் முயற்சிக்கும் பின்னர் கொட்டிலிற்கான இடத்திற்கு அனுமதி பெறுவதற்கும் கொட்டிலை அமைப்பதற்கும் பல்வேறு வழிகளில் உதவிய சிலர் இன்று எம்முடன் இல்லை. அவர்களையும் கண்த்த மனதுடன் நினைவு கூருகின்றோம்.

இந்த நிதி சேகரிப்பில் ரூபா 600,000 க்கும் அதிகமான தொகை சேகரிக்கப்பட்ட போதும் நிதி சேகரிப்பில் ஈடுபட்ட மாணவர்களின் பயண மற்றும் உணவுச் செலவுகள் அவர்களின் பெற்றோர்களாலேயே வழங்கப்பட்டமை இங்கு முக்கியமாகக் குறிப்பிடப்படவேண்டிய விடயமாகும். இவ்வாறு தமது பிள்ளைகளில் நம்பிக்கையும் பாடசாலை மீது பற்றும் கொண்ட பெற்றோரை எண்ணி நாமும் இந் நேரத்தில் பெருமை கொள்கிறோம். இவ்வளவு பெரிய நிதிக் கையாளுகையின் (2019 மதிப்பில் சுமார் 75 இலட்சங்களுக்கும் அதிகமான தொகை) பின்னர் முழுமையான கணக்கறிக்கை ஒரு மாத காலத்தில் மாணவர்களால் சமர்ப்பிக்கப்பட்டமை மாணவர்களில் ஆளுமையையும் பொறுப்புக்கூறலையும் எடுத்துக் காட்டியது.

1993 நடுப்பகுதியிலிருந்து 1994 ஆரம்பம் வரையான ஏழு மாத காலப்பகுதியில் இந்த நிதிச் சேகரிப்பு மற்றும் கொட்டகை அமைப்பு விடயங்களில் இரவு பகலாக உழைத்த மாணவர்கள் தமது கல்வியையும் கைவிடவில்லை. அனைவரும் சிறந்த பெறுபேறுகளைப் பெற்று பாடசாலைக்கு மேலும் புகழை ஈட்டித் தந்தார்கள் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடப்படவேண்டியது.

இதில் ஈடுபட்ட மாணவர்கள் சோதனை நிறைந்த காலப்பகுதியில் சாதனைகள் புரிந்த வரலாறு எதிர்கால மகாஜனன்கள் சவால்களை வெற்றிகரமாக எதிர்கொள்ள ஓர் உந்து சக்தியாக விளங்கும் என்ற நம்பிக்கையில் இடம் பெயர் கால மகாஜனாவின் வரலாற்றை இங்கு பதிவு செய்கிறோம்.

அந்தக் காலங்களில் சாதாரண தரப் பரீட்சையில் நல்ல பெறுபேறுகளைப் பெற்றதும் மகாஜனாவை விட்டு விலகிச் செல்வது நடைமுறையில் இருந்தது. குறிப்பாக கணித விஞ்ஞானப் பிரிவை நாடும் மாணவர்களிடையே இந்தப்பாணி சற்று அதிகமாகவே காணப்பட்டது. எனினும் எத்தனை இடர்கள் வந்தாலும் சிறு வயது முதல் படித்த பாடசாலையை விட்டு ஒடாமல் அனைவரும் மகாஜனாவிலேயே தொடர்ந்து உயர்தரம் வரை படித்து நீண்ட நாட்களின் பின் பல்கலைக்கழக மருத்துவம் (Medicine), பொறியியல் (Engineering), முகாமைத்துவம் (Management), கலைப் (Arts) பீடங்களுக்கு மட்டுமன்றி கட்டடக்கலை (Architecture), பெளதீக விஞ்ஞானம் (Physical Science), சித்த மருத்துவம் (Siddha Medicine), கணிய அளவையியல் (Quantity Surveying) போன்ற பீடங்களிற்கும் மாணவர்கள் தெரிவாகிய வரலாறும் 1994 உயர் தரப் பிரிவு மாணவர்களால் மீள எழுதப்பட்டது.

இந்த கிடைத்தற்கரிய மாபெரும் திட்டத்தைத் தலைமையேற்று வெற்றிகரமாக நடத்தி முடிக்க எம்முடன் துணை நின்ற கல்லூரியில் வீற்றிருந்து அருளாட்சி செய்யும் சிவகாமி சமேத நடராஜப் பெருமானின் திருவருளுக்கும் மகாஜன அன்னையின் தாயருளுக்கும் எமது பணிவு கலந்த வணக்கங்கள்.

1994 உயர் தரப் பிரிவு மாணவர்கள்

யா/மகாஜனக் கல்லூரி

கெம்பிஸ்பைஸ்

JMAHAJANA COLLEGE
TELLIPPALAI

பல்வேறு இடப்பெயர்வுகள் மத்தியிலும்
எமது மகாஜன மாதாவின் தனித்துவத்தையும்
கட்டுக்கோப்பையும் பேணிக்காத்தலில் 1994
உயர்தரப்பிரிவு மாணவர்களின் பங்களிப்பு

தீரு. பொ. சுந்தரல்லங்கம்

சீ ரும் சிறப்புடனும் இயங்கி வந்த எமது கல்லூரி இராணுவ முன்னேற்ற நடவடிக்கை காரணமாக 1990 மூன்றாம் தவணை முற்பகுதியில் இடம்பெயர்ந்து பண்டத்தரிப்பு மகளிர் கல்லூரியில் இயங்கியது. 1991 இல் ஆரம்ப பிரிவு அளவெட்டி வடக்கு சீனன்கலட்டி ஞானோதய வித்தியாசாலையிலும், இடைநிலை வகுப்புகள் அளவெட்டி அருணோதயக் கல்லூரியிலும், க.பொ.த (உ/த) வகுப்புகள் எமது அம்பனை வளாகத்திலும் இயங்கின. 1992 க.பொ.த (உ/த) மாணவர் ஒன்றுகூடல் எமது அம்பனை வளாகத்திலும் நடைபெற்றது. 1992 இரண்டாம் தவணை முற்பகுதியில் இராணுவம் எமது கல்லூரிக்கு வடக்கே குறுகிய தூர இடைவெளி வரை முன்னேறி அங்கு நிலை கொண்டதால் பாடசாலை உட்பட தெல்லிப்பழை வரை தெருவீதியால் எவரும் செல்ல முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. ஆனால் அதிபர் நாகராசா அவர்கள் சில மாணவர்களையும் கூடுதலாக க.பொ.த உ/த 1994 பிரிவு மாணவர்களையும் லொறி ஒன்றில் அழைத்துச் சென்று அம்பனைச் சந்தியில் லொறியின் இயந்திர செயற்பாட்டை நிறுத்தி லொறியை பாடசாலை வரை தள்ளிக் கொண்டு சென்று துரையப்பாபிள்ளை மண்டபத்திற்கு எதிராக லொறியை மறைவாக விட்டு அதிபரும் மாணவர்களும் தவழ்ந்து சென்று காரியாலயத்தில் இருந்த முக்கிய ஆவணங்களையும் விலைமதிப்பான பொருட்களையும் எடுத்து வந்து லொறியில் வைத்துவிட்டு, பொதிகவியல் ஆய்வுகூடத்தில் இருந்த விலை உயர்ந்த உபகரணங்களையும் லொறியில் ஏற்றிய பின், அதிபர் அவர்களை லொறியின் அருகில் நிற்க விட்டு உயிரியல் ஆய்வு கூடத்தில் இருந்த உபகரணங்களை எடுத்துவர மாணவர்கள் சென்ற போது திடீரென துவக்கு வெடிச்சத்தமொன்று கேட்டதும் மாணவர்கள் பதைப்பதைத்து லொறிப்பக்கம் ஒடிவந்த போது அதிபரைக் காணவில்லையாம். மாணவர்கள் “சேர் சேர்” என்று பல தடவைகள் அழைத்த போது சிறிது நேரத்தின் பின் அதிபர் அவர்கள் லொறியின் கீழ் இருந்தபடியே ‘பிள்ளைகளே நான் பக்குவமாக இருக்கிறேன் நீங்கள் பயப்படாது லொறி மறைவில் நில்லுங்கள்’ என்று கூறிவிட்டு சிறிது நேரத்தின் பின் வெளியே வந்து ஏற்றிய பொருட்களுடன் லொறியை

அம்பனைச் சந்தி வரை தள்ளிக்கொண்டு வந்து இயந்திரத்தை இயக்கி K.K.S வீதி இனுவிலில் அதிபர் இருந்த வீட்டில் இறக்கி வைத்தனராம். அடுத்த இரண்டு நாட்கள் இரவில் அதிபர் அவர்களும் ஆசிரியர்கள் திரு. க. காராளாசிங்கம், திரு. சி. கணேசலிங்கம், கல்விசாரா ஊழியர்கள் மற்றும் க.பொ.த உயர்தரப்பிரிவு மாணவர்களும் லொறியில் சென்று அம்பனைச் சந்தியில் லொறியின் செயற்பாட்டை நிறுத்தி லொறியை பாடசாலை வரை தள்ளிக்கொண்டு சென்று துரையப்பாபிள்ளை மண்டபத்திற்கு எதிராக லொறியை மறைவாக விட்டு சகலரும் தவழ்ந்து சென்று நூலகத்தில் இருந்த புத்தகங்கள், வெற்றிக்கேடுயங்கள், நீர் இறைக்கும் இயந்திரம், தட்டச்சு இயந்திரங்கள், முதல் நாள் தவறவிட்ட ஆவணங்கள் மற்றும் பெருமளவு மேசை, சுதிரை, தளபாடங்கள் யாவற்றையும் ஏற்றி வந்து பல்வேறு இடங்களில் பாதுகாப்பாக வைத்தனர். ஏற்றி வந்த பொருட்களை பல்வேறு இடங்களில் இறக்கி வைப்பதற்கு உயர்தர வகுப்பு தவிர ஏனைய வகுப்பு மாணவர்களும் உதவி புரிந்தனர். நூலகப் புத்தகங்கள் ஒரு தொகுதி எனது வீட்டிலும், ஒரு தொகுதி, ஆசிரியர் திரு. கா. சுப்பிரமணியம் வீட்டிலும் மிகுதி தெற்கு அளவெட்டியில் ஆசிரியை திருமதி பத்மநாதன் வீட்டிலும் வைக்கப்பட்டன. பெறுமதி வாய்ந்த ஒரு சில பொருட்கள் சன்னாகத்தில் ஆசிரியர் திரு. சி. கணேசலிங்கம் வீட்டிலும் மிகுதி கோண்டாவிலில் ஆசிரியர் திரு. சு. சரவணபவன் அவர்கள் வீட்டிலும் வைக்கப்பட்டன. தளபாடங்கள் அருணோதயக் கல்லூரியில் வைக்கப்பட்டன. இக்காலப்பகுதியில் விமானங்களும், எறிகணைத் தாக்குதல்களும் இடையிடையே நடந்துகொண்டேயிருந்தன.

1992 ஆகஸ்ட் மாதம் இராணுவம் அளவெட்டி வடக்கு வரை முன்னேறி நிலை கொண்டிருந்தபடியால் அளவெட்டியைச் சேர்ந்த பெருந்தொகையான மக்களும் இடம்பெயர நேர்ந்தது. எமது பாடசாலையும் அளவெட்டி அருணோதயக் கல்லூரியிலும் இயங்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. இதனால் அதிபர் அவர்களும், அவரின் நண்பரான நலன் விரும்பி ஒருவரும் நானும் கல்விப்பாளருடன் கலந்துரையாடி கந்தரோடை ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரியில் எமது கல்லூரியை நடத்துவதற்கு ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரியின் அதிபரிடம் அனுமதி பெற்று பாடசாலையை தொடங்குவதற்கான ஏற்பாடுகளை செய்ய சில ஆசிரியர்களுடனும் மாணவர்களுடன் அடுத்த நாள் சென்ற போது தமது பாடசாலை ஆசிரியர் சிலர் நாம் அங்கு இயங்குவதை விரும்புகிறார்கள் இல்லை என அதிபர் கூறினார். உடனடியாக அதிபரும் நலன் விரும்பியும் நானும் இனுவில் மத்திய கல்லூரியில் அதிபரின் அனுமதியுடன் க.பொ.த சா/த வரை இனுவில் மத்திய கல்லூரியில் மாலை வகுப்பு பாடசாலையாகவும் கோண்டாவில் ‘நிரு’ தனியார் கல்வி நிறுவனப் பொறுப்பாளரின் அனுமதியோடு ‘நிரு’ கல்வி நிலையத்தில் க.பொ.த உ/த வகுப்புகளை எனது பொறுப்பில் காலையிலும் நடாத்தினோம். இக்காலப்பகுதியில் இனுவிலைச் சேர்ந்த சேர்மன் முத்துவிங்கம் என்ற பெரியாரின் உதவியுடன் இனுவில் கந்தசாமி கோவிலுக்கு அருகாமையில் பற்றைக்காடாக இருந்த காணியைப் பெற்று எமது கல்லூரி பழைய மாணவர்களினதும், ஆசிரியர்களினதும், க.பொ.த உ/த பிரிவு மாணவர்களினதும் உழைப்பினால் அக்காணியை எமது கல்லூரியின் விளையாட்டு மைதானம் ஆக்கினோம். 1993 இல் க.பொ.த உ/த கலை, வர்த்தக வகுப்புகள் இனுவில் மத்திய கல்லூரி ஆரம்பப்பிரிவில் காலை நேரப்பாடசாலையாகவும் விஞ்ஞான பிரிவுகள் தொடர்ந்தும் கோண்டாவில் நிரு தனியார் கல்வி நிலையத்திலும் இயங்கி வந்தன. கல்லூரி மூன்று இடங்களில் தனித்து இயங்குவதாலும் இடைநிலை வகுப்புகள் ஒரு சில மணிநேரமே நடைபெறுவதாலும், மாணவருக்கு இணைப்பாடவிதான் செயற்பாடுகள் உட்பட முழுமையான கல்வியை வழங்க முடியாத நிலையில், நாம் தனித்து இயங்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தின் பிரகாரம் அதிபர் அவர்களும் நலன் விரும்பியும் நானும் மருதனார் மட்சசந்தியில் ஒரு தனியார் வீட்டையும்

அதன் அருகில் இருந்த வெற்றுக்காணியையும், மாணவர்களின் விருப்பத்திற்கேற்ப, அந்தக்காலத்தில் மக்கள் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தவர்களின் பேருதவியுடன் பெற்றுக் கொண்டோம். வீட்டின் ஒரு பகுதியை காரியாலயமாகவும் ஒரு பகுதியை நூலகமாகவும் பாவிப்பதெனவும் வெற்றுக் காணியில் கொட்டில்கள் அமைத்து அவற்றில் வகுப்பு களை நடாத்துவதெனவும் தீர்மானித்தோம்.

மேற்படி கொட்டில்கள் அமைப்பதற்கு புனர்வாழ்வு அமைச்சர் ரூபா 350,000 ஐ வழங்கியது. மிகுதிச்செலவினை ஈடு செய்வதற்கு ஒரு இசை நிகழ்ச்சியை எமது இனுவில் மைதானத்தில் நடாத்துவதென எமது பாடசாலை நிர்வாகமும் மாணவர்களும் தீர்மானித்தனர். இசை நிகழ்ச்சிக்கான நுழைவுச் சீட்டுக்களை மாணவர்கள் குழுக்களாக வீடுவீடாகச் சென்று விற்றனர். வடமராட்சி, தென்மராட்சி போன்ற தூர இடங்களுக்கு 1994 க.பொ.த உ/த பிரிவு மாணவர்கள் துவிச்சக்கர வண்டிகளில் சென்று நுழைவுச் சீட்டுக்களை விற்றனர். ஏனைய மாணவர்கள் பாடசாலைக்கு அண்மையில் உள்ள வடமராட்சி தென்மராட்சி தவிர்ந்த இடங்களில் நுழைவுச் சீட்டுக்களை விற்றனர். தூர இடங்களில் நுழைவுச் சீட்டுக்களை விற்கச் சென்ற மாணவர்களிடம் அங்குள்ள சிலர் எங்கேயோ உள்ள உங்கள் பாடசாலைக்கு நிதி சேகரிக்க இங்கே ஏன் வருகிற்கள் என்று கேட்டதற்கு தகுந்த விளக்கம் கொடுத்து நுழைவுச் சீட்டுக்களை விற்க வேண்டிய நிலைமைகளும் ஏற்பட்டன. விளையாட்டு மைதானத்தில் மேடையமைத்து இசை நிகழ்ச்சிக்கான ஒழுங்கினை செய்துகொண்டிருந்த போது திடீரென பெருமழை பெய்ததால் மைதானம் முழுவதும் வெள்ளம் நிரம்பி வழிந்தது. இதனால் பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் குறித்த தினத்தில் இனுவில் மத்திய கல்லூரி மண்டபத்தில் இசை நிகழ்ச்சி நடை பெற்றது. இசை நிகழ்ச்சி மூலம் 350,000 ரூபாவிற்கும் அதிகமான தொகை மாணவர்களால் அதிபரிடம் வழங்கப்பட்டது.

அந்தக்காலத்தில் மக்கள் செல்வாக்கு பெற்றிருந்தவர்களில் எமது கல்லூரி பழைய மாணவர்களும் இருந்ததால் அவர்களின் பேருதவியுடன் பணமரங்கள் இலவசமாகப் பெறப்பட்டு, தற்கு கொட்டில்களுக்கு ஏற்ற அளவுகளில் துண்டுகளாக்கி மரக்குறிகள் உழவு இயந்திரங்கள் மூலம் மருதனார்மடம் வெற்றுக்காணிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. இம்மரக்குறிகளை ஏற்றி இறக்குவதில் க.பொ.த உ/த பிரிவு மாணவர்கள், கூடுதலாக 1994 உ/த பிரிவு மாணவர்களோ ஈடுபட்டனர். குற்றிகளாகக் கொண்டுவரப்பட்ட மரங்கள் சீவிச்சீராக்கப்பட்டு பல கொட்டில்கள் அமைக்கப்பட்டு கொட்டில்கள் கிடுகினால் வேயப்பட்டன. ஒவ்வொரு கொட்டில்களும் சாக்கினால் மூடி அடைத்த பல வகுப்புகளைக் கொண்டவையாக அமைக்கப்பட்டு நிலத்திற்கு கிரவல்மண் பரவி சீராக்கப்பட்டன. இந்த வேலைகளையும் 1994 க.பொ.த உ/த பிரிவு மாணவர்களோ முன்னின்று செய்தார்கள். கொட்டில்கள் அமைக்கப்பட்ட பின்னர் தளபாடங்கள் மற்றும் நூலக புத்தகங்கள் மற்றும் பொருட்கள் யாவும் மருதனார் மடத்திற்கு கொண்டுவரப்பட்டன. இல்ல மெய்வல்லுனர் போட்டிகள் எமது இனுவில் மைதானத்தில் நடந்தபின் 1994 ம் ஆண்டு முற்பகுதியில் இருந்து எமது கல்லூரி மருதனார் மடத்தில் தனித்துவமாக இயங்கியது. கொட்டில் பாடசாலை வடக்கிழக்கு மூலையில் நடேசர் ஆலயம் நடுவில் ஒரு சிறு மைதானத்தைச் சுற்றிவர வகுப்புகளை கொண்டதாக எமது அம்பனை வளாகத்தின் அமைப்பைக் கொண்டிருந்தது. தனித்துவமாக இயங்கத்தொடங்கியதும் எமது கல்விச் செயற்பாடுகளும் இணைப்பாடவிதான் செயற்பாடுகளும் நல்ல முறையில் செயற்பட்டன. பரிசளிப்பு விழாவும் க.பொ.த உ/த பிரிவு மாணவர்களின் ஒன்றுகூடலும் சிறப்பாக நடைபெற்றன. 1994 க.பொ.த உ/த பரீட்சையில் பல மாணவர்கள் சிறந்த பெறுபேறுகளைப் பெற்று மருத்துவம், பொறியியல், வணிகமுகாமைத்துவம், வணிகம், கலை போன்ற பிரிவுகளுக்கு 40 ற்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகத்திற்கு தெரிவானார்கள். எமது தனித்துவமான சிறந்த செயற்பாட்டினை அவதானித்த மானிப்பாய்,

சங்குவேலி, கந்தரோடை, உடுவில், இனுவில், உரும்பிராய் போன்ற கிராமங்களில் இருந்து பல மாணவர்கள் எமது பாடசாலையில் அனுமதி பெற்று எமது பாடசாலையில் இருந்தே பல்கலைக்கழகங்களுக்கு பல துறைகளுக்கும் தெரிவாகினர். 1995 க.பொ.த உ/த பரீட்சைப் பெறுபேற்றின் அடிப்படையில் மருத்துவம், பொறியியியல் உட்பட மற்றும் துறைகளுக்கும் 50 ரூபாய் மாணவர்கள் தெரிவாகினர். 1995 ஒக்டோபரில் பாரிய இடம்பெயர்வின் போது எமது பாடசாலை சந்திரோதய வித்தியாசாலையில் இயங்கி 1996 மே மாதம் மீண்டும் எமது கொட்டில் பாடசாலையில் இயங்கியது. இந்த இடம்பெயர்விலும் அதிபர் நாகராசா அவர்கள் முக்கிய ஆவணங்களை லொறியில் ஏற்றிச் சென்று தன்னுடன் பத்திரமாக வைத்து மீண்டும் கொண்டுவந்தார். 1999 செப்ரம்பர் 15ம் திகதி வரை மருதனார் மடத்தில் சிறப்பான இயங்கிய பாடசாலை 15.9.1999 இல் மக்கள் மீளக்குடியமராத, போக்குவரத்து வசதிகள் அற்ற நிலையில் எமது சொந்த இடத்திற்கு பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் இயங்கி படிப்படியாக முன்னேறி இன்று வெளிநாட்டு, உள்நாட்டு பழைய மாணவர்களின் பல வகையான உதவிகளுடன் பல துறைகளிலும் முன்னேறி சிறப்பாக இயங்குவதற்கு அடித்தளமாக அமைவது நாம் கொட்டில் அமைத்து தனித்துவமாக இயங்கியமையே ஆகும். அந்த வகையில் பல்வேறு இடம்பெயர்வுகளுக்கு மத்தியிலும் பாடசாலையின் தனித்தவத்தையும் கட்டுக்கோப்பையும் பேணிப்பாதுகாத்த அதிபர் நாகராசா அவர்களையும் பாவலர் துரையப்பா பிள்ளை, மகாஜன சிற்பி தெ.து.ஜயரத்தினம் அவர்களைப்போன்று என்றென்றும் நினைவு கூர வேண்டியது மகாஜன சமூகத்தின் கடமையாகும். எமது கல்லூரி தனித்துவமாக இயங்குவதற்கு கூடுதல் பங்கு வகித்தவர்கள் 1994 க.பொ.த உ/த பிரிவு மாணவர்கள் என்பதை யாரும் மறக்கமுடியாது. இம்மாணவர்கள் இன்று உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் உயர்பதவிகளில் இருப்பதையிட்டு அக்காலப்பகுதியில் பிரதி அதிபராகவும் ஒழுங்குக்கட்டுப்பாட்டு பொறுப்பாசிரியராகவும் விஞ்ஞான பிரிவு வகுப்பாசிரியராகவும், இரசாயனவியல் ஆசிரியராகவும் இருந்த நான் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன். பாடசாலைக்காக உழைத்த இம்மாணவர்கள் சீரும் சிறப்புடனும் வாழ இறையருளை வேண்டி வாழ்த்துகிறேன்.

அக்ஷகன் கேள்விய

இர் அழகிய அத்தியாயம்

திருநாவுக்கரசு தயங்தன்
உயர்தரம் - 2003

19 95ம் ஆண்டு தை இரண்டு நேரம் காலை 7.50. ஆண்டு ஆறில் இணைந்து கொள்வதற்காக மருதனார்மடத்தில் ஒலைக்கொட்டகைகளில் இயங்கிய மகாஜனக்கல்லூரியினுள் என்னோடு படித்த சிலர் காலடி எடுத்து வைத்த நாள்.

பிரமாண்டமான நகர்ப்புறக் கல்லூரிகளைப் பலர் நாடித்தேடி ஓடிக்கொண்டிருந்த அந்தக் காலத்தில், சொந்த ஊரிலிருந்து சிதறிப்பரந்து பல்வேறு இடங்களில் அகதிகளாகி இருந்தாலும், சிறுவயது முதல் எங்கள் வீடுகளிலும் ஊர்களிலும் நாம் வாழ்ந்த சூழலிலும் நிரம்பியிருந்த மகாஜனாப் பழைய மாணவர்களின் நினைவுப் பகிர்வுகள் மகாஜனாவிற்றான் படிக்கவேண்டும் என்று ஏற்படுத்தியிருந்த ஆர்வந்தான் காங்கேசன்துறை வீதியில் அமைந்திருந்த அந்தப் பெரிய ஒரு வீட்டின் வடக்கு வாசலில் இருந்த அந்த வேப்பமரத்தின் கீழ் எம்மிற் சிலரை அன்று நிறுத்தியிருந்தது.

காலையில் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் காங்கேசன்துறை வீதியிலுள்ள வாசல் வழியாகப் பாடசாலை வளாவினுள் நுழைகிறோம். கண்முன்னே ஒரு பிரமாண்டமான வீடு. ‘அதுதான் பாடசாலையா?’ என்று என்னியபடியே அந்த வீட்டின் வடத்திசை வாசலின் முன் உள்ள வேப்பமர நிழலில் காத்திருக்கின்றோம். அந்த வீட்டில் தான் அதிபர் அலுவலகம் இயங்குகிறதாம். பாடசாலை, வீட்டின் பின்னே இருக்கிறது என்று யாரோ சொன்னபோதும் பின்னே என்ன இருக்கிறது என்பது தெரியாமல் வடத்திசை மதிலோரம் அமைந்திருந்த கிணற்றையும் நீர்த்தாங்கியையும் முன் முற்றத்தில் நின்ற மாமரங்களையும் மாங்காய்களையும் வேடிக்கை பார்த்தபடியும் புதியவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகப்படுத்தியபடியும் நின்றிருந்தோம். பதிவுகள் சரிபார்த்தலின் பின் சிரித்த முகத்துடன் வந்து தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்ட ஆசிரியர் ஒருவர் நம் அனைவரையும் தன்பின்னே வரிசையாக வரும்படி கூறிவிட்டு அந்த வீட்டின் பின்புறம் நோக்கி நடக்க ஆரம்பிக்கிறார்.

பேரார்வத்தில் கண்கள் விரிய ஆரம்பித்தது. வீட்டின் பின்புறமாக வளாகத்தில் வட-தென் எல்லைகளைக் கிட்டத்தட்டக் கொட்டுவிடும் நீட்சியுடன் அமைந்திருந்த நீண்ட ஒலைக்கொட்டகைதான் முதலில் கண்களிற்படுகிறது. புதிய வருடம், புதிய வகுப்புகளின் ஆரம்பம். அந்த மகிழ்ச்சி ஆரவாரமாக சிட்டுக்குருவிகளான சிறார்களின்

குரல்களில் கோலோச்சிக்கொண்டிருந்தது. அதுதான் ஆரம்பப்பிரிவு மாணவர்களின் வகுப்பறைகளாம். அந்த அதிபர் அலுவலகமாக இயங்கிக்கொண்டிருந்த வீட்டின் பின் வாசலைக் கடக்கிறோம். அதன் அருகே வீட்டின் சமையலறையில் சிறிய திண்ணையுடன் அமைந்திருந்த சிற்றுண்டிச்சாலை அப்போது கண்ணிற் பட்டிருக்கவில்லை.

அந்த வீட்டின் பின் வாசலுக்கு நேராக ஒலைக்கொட்டிலை உள்ளது அமைந்திருந்த அகன்ற பாதையிற் திரும்பிய பின்னர்தான் ஒலைக்கொட்டில்களால் அமைந்த பல்வேறு நீண்ட வகுப்பறைகள் எல்லாத் திசைகளிலும் சூழ்ந்து காணப்பட்டன.

அத்தனை கொட்டில்களுக்கும் நடுநாயகமாகக் கம்பீரமான புளிய மரம் ஒன்று கண்ணிற் படுகிறது. அதன் நிழலில் வகுப்புப் பிரிப்புகளுக்காகக் காத்திருக்கச் சொல்கிறார்கள். பார்வை நாலாபக்கமுஞ் சுழல்கிறது. நடுவிலே அகன்ற சிறிய மைதானத்தைச் சுற்றி பல நீண்ட ஒலைக் கொட்டிலைகளிலான வகுப்பறைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வடத்தைக்கோடியில் அமைந்திருந்த நீண்ட கொட்டிலைகளின் ஒரு சிறு பகுதி மட்டும் சற்று வித்தியாசமான முகப்புடன் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அப்பகுதியில் இருந்து மணியோசை கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. அங்கே பெருந்திரளான மாணவர்கள் வரிசைகளிற் கூடிநிற்கின்றனர் ஆம்! அதுதான் நாம் அன்றாடந் தரிசிக்கப்போகும் சிவகாமி அம்பாள் சமேத ஆனந்த நடராஜப்பெருமான் ஆலயம். முதல்நாட்ட பூஜை நடந்துகொண்டிருக்கிறது. அதற்கு நேரே தென் திசைக்கோடியில் பல மாணவர்கள் சைக்கிள்களை உருட்டியபடி உள்ளே வரும் மானிப்பாய் வீதியில் அமைந்திருக்கும் பாதை சற்று உயரத்திற் தெரிகிறது. அதுவே தினமும் நாம் உள்நுழையும் பாதை என்பதைத் தாண்டி, தென்திசை வாசலில் உள்நுழையும் போதே நேரே வடத்தைக்கோடியில் வீற்றிருக்கும் ஆண்டவனைத் தரிசித்தபடி நுழையும் அமைப்புடன் பாடசாலை அமைந்திருந்த நுட்பம் நாளைடவில் நாம் அடிக்கடி வியந்து கொண்ட விடயங்களிலோன்றாக மாற்றிவிட்டிருந்தது.

அம்பனையில் அமைந்த நம் கல்லூரியின் அமைப்பே இங்கு தற்காலிக கொட்டிலைகளின் கட்டுமானத்திலும் பின்பற்றப்பட்டிருந்ததை அப்போது நாம் உணர்ந்திருக்கவில்லை. நாம் நின்றுகொண்டிருந்த புளியமரத்தின் அருகில் நின்று கொண்டிருந்த ஒற்றைப்பனை ஒரமாக பார்வை திரும்புகிறது. அகன்று விரிந்த பெரிய மண்டபம் கண்ணிற் படுகிறது. அதுவே பிரதான மண்டபம் என்பதையும் பின்னாளில் பல்வேறு நிகழ்வுகள் அரங்கேறப்போகும் மேடையும் அந்த மண்டபத்திலேயே அமைந்திருக்கிறது என்பதையும் அப்போது அறிந்திருக்கவில்லை! மறுபற்றமாக இருந்த சிறிய நீள்வட்டவடிவக் கொட்டிலையும் பிரமிப்புட்டியது. அதுதான் ஆசிரியர் ஓய்வு அறையாக இருக்க வேண்டும் என்பதை அங்கிருந்த இருக்கை அமைப்பும் பரபரப்புடன் தயாராகிக்கொண்டிருந்த ஆசிரியர்களும் உறுதிப்படுத்தினர். அங்கு ஓய்வெடுக்க வரும் ஆசிரியர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கும் வன்னைம் இருக்கை அமைப்பும் எழுந்து நின்று பார்க்கின்ற போது வளாகத்திலுள்ள எல்லா ஒலைக்கொட்டில்களையும் அவதானிக்கும் படியும் அமைந்திருந்த விற்பன்னத்தை வியப்போடு பார்த்துக்கொண்டிருந்த போது அங்கிருந்து வந்த சில ஆசிரியர்களால் வகுப்புகள் அறிவிக்கப்பட்டு மேற்குத்திசை எல்லையில் மதிலோரமாக அமைந்திருந்த கொட்டிலையின் முதல் வகுப்பில் நம்மில் சிலர் காலடி பதிக்கிறோம். ஏற்கனவே ஆரம்பப்பிரிவிலிருந்து வகுப்பேற்றப்பட்ட மாணவர்களுடன் 6A வகுப்பில் ஒன்றாகச் சங்கமிக்கிறோம். அன்று நாம் சந்தித்துக்கொண்டவர்கள் நம் வாழ்வில் இறுதிவரை பயணிக்கப் போகின்ற சூட்சமத்தையும் அப்போது நாம் உணர்ந்திருக்கவில்லை. அடுத்த ஜெந்து வருடங்களுக்கான அத்தியாயம் (அதாவது நாம் மீண்டும் 1999 இல் அம்பனையில் மீளக்குடியேறும் வரை) அன்று இனிதே ஆரம்பிக்கிறது.

அந்த ஜெந்து வருடங்கள் பல அழியா வண்ணங்களை எம் ஆழ்மனங்களில் பூசியுள்ளது. போர்மேகங்கள் சூழ்ந்திருந்த நிலையில் எங்கள் வாழ்வியல் அந்த ஒலைக்கொட்டில்களிலே நாள்தோறும் செதுக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

சில ஞாபகங்கள் எத்தனை முறை மீட்டப்பட்டாலும் திகட்டுவதில்லை. அவற்றைச் சற்று மீட்டுவோம்.

இந்த ஒலைக்கொட்டில்களின் கட்டுமானம், பனை மரத்தூண்களையும் பனந் தீராந்திகளையும் நேர்த்தியாகத் தென்னங் கிடுகினால் வேயப்பட்ட கூரைகளையும் கொண்டிருந்தது. அந்தக் கூரைகளின் தாழ்வாரமான அமைப்பினால் கடும் மழை காலங்களில் கூட தூ வானம் ஏற்றுகின்ற சந்தர்ப்பங்கள் மிக அரிதாகவே காணப்பட்டது. பூசப்படாத வெறுந் தரையைக் கொண்டிருந்தபோதும் கடும் மழைக்காலங்களிலும் மழைநீர் உள்ளுழையாதவாறு வகுப்பைச் சுற்றிச் சற்று உயர்ந்த வரப்புகள் நேர்த்தியாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. எல்லா இடங்களிலும் இருந்தும் வழிந்தோடும் மழைநீர் கல்லூரியின் தென்மேற்கு மூலையில் அமைந்துள்ள சற்றுப் பள்ளமான மற்றும் பாறைப் பாங்கான பனங்கூடற் பகுதியில் சிலமணி நேரம் தேங்கினின்று வற்றிப்போகும். ஆண்டு ஆறில் அந்தப்பனங்கூடல் பகுதிக்கு அருகில் அமைந்திருந்த வகுப்பிலிருந்த நாம், தென்மேற்கு மூலையில் அமைந்திருக்கும் மலசலகூடஞ் செல்லவேண்டுமாயின் இந்த வெள்ளத்தைத் தாண்டியே செல்லவேண்டும். அப்போதெல்லாம் ஆங்காங்கே தலைநிமிர்த்தி நிற்கும் பாறைகள் எமக்குப் பாதைகளாவதற்காகவே அங்கு பதிந்திருந்ததாகத் தோன்றும். கொப்பியில் பேப்பர் கிழித்துச் செய்யப்பட்ட பல கப்பல்கள் அந்த வெள்ளத்திற்றான் பயணித்திருக்கின்றன.

1995இல் ஒரு மழைநாளில் மதிய வேளையிற் தாக்கிய இடி ஒன்று அந்தப் பனங்கூடலில் இருந்த ஒரு பனை மரத்தைப் பதம்பார்த்ததும் அந்தச் சத்தம் பல மாணவர்களை அலற விட்டதும் பாதி கருகிவிட்ட அந்தப் பனை கடைசி வரை வீழாமல் வரலாறாக நிலைத்திருந்ததும் கூடப் பலருக்கு இன்னும் நினைவிருக்கும்.

பல்வேறு பகுதிகளில் சிதறி இருந்த மகாஜன மாணவர்களை ஏற்றிக்கொண்டு பயணித்து ஓரிடத்தில் சங்கமிக்க வைக்கும் சைக்கிள்ஸ் சக்கரங்கள் சற்று இளைப்பாறும் துவிச்சக்கரவண்டி நிறுத்துமிடமாக கல்லூரியின் சற்று உயரமான மேற்குப்பகுதியில் அமைந்திருந்த பனங்கூடல் அமைந்திருந்தது. பனையில் இருந்து விழுப்பவை அவ்வப்போது சைக்கிள்களைப் பதம்பார்த்து இருந்தாலும், நிலைநிறுத்தி (stand) இல்லாத சைக்கிள்கள் சாற்றி வைப்பதற்குப் பல பனைகள் தான் பயன்பட்டன. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, தேவையின்றி எந்த ஒரு மரத்தையேனும் தறித்து எற்றுதிவிடக்கூடாது என்ற மகாஜனன்களின் கண்ணியத்தை, அந்த வளாகத்துக்குள் ஒங்கி உயர்ந்திருந்த பல பனைமரங்களும் இன்னபிற பெரு மரங்களும் பறைசாற்றின. கிடுகுக்கூரை வழங்கிய காற்றோட்டத்துடன் கூடிய குளிர்மைக்கு மேலாகப் பலவகுப்புகளைச் சூழ இருந்த வேம்பு, புளி, மா முதலான மரங்களும், அவரவர் வகுப்புகளுக்கு முன்னால் மாணவர்களால் நடப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டு வந்த தேமா, ஒதி முதலான மரங்களும், பூஞ்செடி கொடிகளும் குளிருட்டியமை பலருக்கு நினைவிருக்கும்.

பிரதான மண்டபமாக விளிக்கப்பட்ட அந்த பெரிய கொட்டகையின் ஒரு மூலையிற் கட்டப்பட்டிருக்கும் அந்த மணி ஒலி கல்லூரி வளாகத்தின் மூலைமுடுக்கெல்லாம் கேட்கும் கேந்திரமாக அமைந்திருந்ததுடன் அதற்கான ஒலிநியழும் கொண்டது. எம்மிற பலர் கடிகாரங்களைப் பயன்படுத்தாத அந்தக்காலத்தில் இந்த மணியோசையே எங்கள் காலக்கடிகாரமாகியது. மேலே கூறியது போல, மேற்குப்பாதையின் முடிவில் வலப்புறம் அமைந்திருந்த ஆசிரியர்கள் ஓய்வறையும் அந்தப் புளியமரமும் கிட்டத்தட்ட எல்லா வகுப்பிலிருந்தும் பார்க்கக்கூடியதாக அல்லது பெரும்பாலான வகுப்புகளை அங்கிருந்தே அவதானிக்கூடியதாக அமைந்திருந்தமை அந்தக் கட்டமைப்பின் சிறப்பு. மணி அடித்ததும் அங்கிருந்து கிளம்பி வகுப்புகளின் வரம்புகள் வழியே நடந்து வரும் ஒவ்வொரு ஆசிரியரையும் அந்தந்த வகுப்பிலிருந்தே நோட்டம் விடுவதில் ஒரு அலாதிப் பிரியம். அதேபோல் வகுப்பில் குற்றமிழைத்தவர்கள் தண்டனையாகப் புளியமரத்தின் அடியில் நிறுத்தி வைக்கப்படுவர்.

எல்லா வகுப்பினரும் பார்க்கிறார்கள் என்ற அவமானமே மறுபடியும் அந்தக் குற்றத்தைச் செய்யத்துண்டாமற் தடுக்கும் கற்றலையும் அந்தப் புளியமரமே போதிமரமாகப் பல மாணவர்களுக்குப் போதித்தது.

இடைவேளை மனி அடித்ததும் சிற்றுண்டிச்சாலையில் வடைக்கும், தோகைக்கும், வெறுந் தேநீருக்கும் கூடும் கூட்டமும் அவர்களுக்கு அந்த ஜன்னல் கம்பிகள் வழியே உணவளிக்கப்படுவதும் நம் அன்றைய வாழ்வின் அன்றாட நிகழ்வுகளில் ஒன்று.

அந்தச் சிற்றுண்டிச்சாலையின் அருகிலுள்ள குறுகலான பாதையிற்றான் நாம் அந்த வீட்டின் அறைகளில் அமைந்திருந்த அதிபர் அறைக்கும், விஞ்ஞான ஆய்வுகூடங்களுக்கும், நூலகத்துக்கும், மனைப்பொருளியல் வகுப்புகளுக்கும் செல்வது வழிமை.

அதிபர் அறையிலும் நூலகப் பக்கவாசலில் இருந்த அலுமாரியிலும் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த வெற்றிக்கேடுயங்கள் பலமானவர்களுக்கு வெற்றிக்கான விதைகளை ஊன்றின். அதிபர் அறையைச் சுற்றி மனைப்பொருளியல் அறைக்குச் செல்லும் குறுகலான பாதையோரம் கட்டுக்கட்டாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும் புதிய பாடப்புத்தகங்களில் இருந்து கிளம்பும் ஒரு வகை வாசனை அந்த ஒடையை எப்போதும் தூழ்ந்திருக்கும். அப்புத்தகங்களை வருடிக்கொண்டே அந்த ஒடையின் எல்லையிலுள்ள மனைப்பொருளியல் அறைக்குச் செல்வது பல மாணவர்களின் பிரியமான விடயங்களில் ஒன்று.

தண்ணீர் குடிப்பதற்கும் கைகால் கழுவிக்கொள்வதற்கும் பிரதான மண்டபத்தின் பின்புறம் ஒரு சிறு சீமெந்தாலான கட்டுமானம் தண்ணீர்க்குழாய்களுடன் உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கிருந்து வழிந்தோடும் நீர் நேரடியாக அதன் பின்னே அமைந்திருந்த கல்லூரித் தோட்டத்துக்கு பாய்ந்தோடியது. அங்கே பூசணி, கத்தரி, வெண்டி, மிளகாய், பயற்றை போன்ற பயிர்கள் சிறு அளவில் விவசாய மாணவர்களால் பயிரிடப்பட்டு இருந்தமை பலருக்கு நினைவிருக்கும். வீட்டுத்தோட்டம் மற்றும் நீர் முகாமைத்துவத்துக்கான கற்றலைச் செய்முறை மூலம் சிறுவயதில் இருந்தே ஊட்டியதில் கல்லூரியின் இந்த தற்காலிகக் கட்டுமானம் கூட உதவியது. நீர் வீண்விரயம் செய்வதைத் தடுப்பதற்காகவும் குடிநீருக்காக இந்த தண்ணீர்க்கு குழாய்ப் பகுதிக்கு வகுப்புகளில் இருந்து சென்று வரும் நேரத்தை மிசசப்படுத்தவும் ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் ஒரு தண்ணீர் வாளி பயன்படுத்தப்பட்டது. காலையில் நிரப்பப்படும் குடிநீர் அன்று வகுப்பு முடியும் வரை வகுப்பின் குடிநீர்த் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தது.

பாடசாலை வகுப்புகளைச் சுத்தமாக்கவென வேலையாட்கள் இருந்ததில்லை. ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் கூட்டுமுறை அட்டவணை தயார் செய்யப்பட்டு ஒட்டப்பட்டிருக்கும். அந்ந அந்த கூட்டுமுறைக்குரியவர்கள் விளக்குமாறு கொண்டு வகுப்பைக் கூட்டி, குப்பைகளை ஆரம்ப பிரிவின் பின் மூலையில் (வீட்டின் தென்மேற்கு மூலை) அமைந்திருந்த குப்பை போடுமிடத்துக்கு அப்புறப்படுத்திவிட்டு, புழுதி கிளம்பாத வண்ணம் நிலத்துக்குத் தண்ணீர் தெளித்து வைக்கவேண்டும். எங்கள் கல்லூரியை நாங்களே சுத்தமாகப் பேணிக்கொண்டோம். கல்லூரியின் ஒரே ஒரு துப்புரவுப் பணியாளருக்கும் அவ்வப்போது சிறு சிறு சிரமதானங்கள் மூலம் உதவி செய்வதற்கும், கல்லூரி வளாகத்தின் சுத்தத்தைப் பேணுவதற்கும் எந்த வகுப்பும் பின்னின்றதில்லை.

இனுவில் குளக்கரையைப் பாடசாலை மைதானமாகப் பயன்படுத்த அனுமதிக்கப்பட்ட போதும் மாரிகாலத்தில் மழைநீர் தேங் கிநிற் பதால் ஒவ்வொரு வருடமும் விளையாட்டுப்போட்டிக்கான சிரமதானம் மாணவர்களாலேயே நடாத்தப்பட்டது. நெருஞ்சி முட்களையும், கற்களையும், ஏன் சில ஊரவர்களால் அங்கே வீசப்பட்டிருக்கும் பிசங்கான்களையும், குப்பைகளையுங் கூட மகாஜன மாணவர்கள் சிரித்த முகத்துடன்

அப்புறப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். அந்த கண்ணியத்தைக் கல்லூரிச் சூழல் நமக்குக் கற்றுக் கொடுத்திருந்தது.

ஆரம்பப்பிரிவை ஊடறுத்துச்செல்லும் அந்த பாதையின் இருமருங்கிலும் நின்றபடி பத்திரிகை வாசிப்பதற்கான மரத்தாலான நீண்ட சாய்வு மேசைகள் போடப்பட்டு தினசரி, வாரப் பத்திரிகைகள் போடப்பட்டிருக்கும். சமூக வலைத்தளங்கள் இல்லாத அக்காலத்திற் பல நாட்டு நடப்புகளை மாணவர்களும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற அக்கறையை அந்த இடம்பெயர்ந்த நிலையிலும் எம் கல்லூரி தொடர்ந்தது. அந்தச் சிந்தனையில் உதித்த படைப்புகளில் ஒன்றே அந்த நடைபாதை வாசிக்காலை.

அதிபர் அலுவலகம் அமைந்திருந்த வீட்டின் முன் விறாந்தையே எம் கல்லூரி நூல் கமாகப் பல நூல்களை எம்மை வாசிக்க வைத்த அமைதியான இடமாக இருந்தது. வீட்டின் பின்னால் இருக்கும் கொட்டகை வகுப்புகளின் சலசலப்போ, முன்னால் உள்ள வீதியில் செல்லும் வாகனங்களின் சலசலப்போ காதை அண்டாதவாறு கதவுகளும் ஐன்னல்களும் கூடியவரை மூடப்பட்டு இருக்கும். மின்சாரம் இல்லாத காலத்திலும் சிறிய மின்பிறப்பாக்கியின் உதவியுடன் நூலகம் வாசித்தலுக்காக ஒளியூட்டப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் மாணவர்களின் வாசித்தலை ஊக்கப்படுத்தினர். ஏராளமான புத்தகங்கள் அங்கே பேணப்பட்டு வந்தன. யாராவது ஆசிரியர் அன்று அவசர விடுப்பு எடுத்திருந்தால் உடனடியாக அந்த வகுப்பு நூலகத்துக்கு போய்விடும் என்பது ஆர்வத்தால் நமக்கு நாமே போட்டுக்கொண்ட எழுதப்படாத விதியாகியிருந்தது.

உடற்பயிற்சிப் பாடமாயின் அதிபர் அலுவலகம் அமைந்திருந்த வீட்டின் முன் முற்றத்திற்குச் செல்லவேண்டும். அங்கே நின்ற ஒரு மாமரத்தின் அடியிற்தான் எங்கள் கிறிக்கற் விளையாட்டின் ‘விக்கட்’ வரையப்பட்டு இருக்கும். யாரோ ஒரு மாணவனின் செருப்புகள் தான் அகலப்பந்துகளுக்கான எல்லைகளாக இருக்கும். அவ்வப்போது நாம் அடிக்கும் பந்துகள் காங்கேசன்துறை வீதிக்கும் அயல் வீடுகளுக்கும் செல்வதும் அதை நாம் கவனமாக எடுத்து வருவதும் வழிமை. அந்த அகன்ற முற்றத்தில்தான் தாச்சி விளையாட்டும் பின்னையார் பேணி விளையாட்டும் கூட அதே நேரத்தில் விளையாடப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும். அன்று எப்படி எந்த சலசலப்பும் இல்லாமல் அத்தனையையும் ஒற்றுமையாக விளையாடி னோம் என்பதை இன்று வரை புரிய முடியவில்லை.

குண்டுச்சத்தங்களுடனும் அவ்வப்போது எம்மைக் கடந்து வெடித்துச் செல்லும் கோட்டையை நோக்கி வீசப்படும் ஆட்லறி செல்களின் சத்தங்களுடனும் காலம் உருண்டது.

1995 இறுதியில் மீண்டும் இடப்பெயர்வு சிலகாலம் எம்மைச் சிதறடித்து மறுபடியும் 1996 இன் மத்தியில் ஆரம்பித்துத் தொடாம்.

ஆமிக்காரர்கள் அயலவவர்களாகி இருந்தனர். ஆம்! எங்கள் பாடசாலை இருந்த அந்த வீட்டிற்கு அடுத்த வீடு இராணுவ முகாமாகி இருந்தது. இப்போதெல்லாம் நாம் அந்த முகாமிற்குள் அடிக்கும் பந்தைப் பொறுக்கிக் கொடுப்பதற்கு மூள்ளுக் கம்பிகளினுடு முதன்முதலாக ஆமிக்காரர்களை அழைக்க வேண்டி இருந்தது. சங்கீத மற்றும் நடன வகுப்புகளுக்காக மானிப்பாய் வீதி வாயிலின் மறுபுறம் சிறிய காணியில் அமைந்த கொட்டகைகளை சென்றடைவதில் தான் வீதியைக் கடக்கும் போது எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற கற்பித்தலும் இணைந்திருந்தது.

அத்தனை கொண்டாட்டங்களுக்குமான அரங்கமான பெரிய கொட்டகையில் (பிரதான மண்டபம்) தான் பல்வேறு பரிசளிப்பு விழாக்கள், ஆசிரியர்களின் “நெஞ்சம் உண்டு நேரமையுண்டு ஓடுராஜா” முதலான பாடல்களுடன் கூடிய ஆசிரியர் தின நிகழ்வுகள், ஆங்கிலதின நிகழ்வுகள், நாடகங்கள் என பல்வேறுபட்ட கலை கலாசார, சமய மற்றும்

சமூக நிகழ்வுகள் அரங்கேறின. நித்திய பூசைகள், பொங்கல் நிகழ்வுகள், ஆனி உத்தரம், சரஸ்வதி பூசை என அத்தனை சைவசமயப் பூசைகளும் காலந் தவறாமல் ஆனந்த நடராஜப் பெருமான் ஆலயத்தில் மாணவர்களின் பக்திப்பரவசத்துடன் நடைபெற்றன.

விளையாட்டு மீது மகாஜனன்களுக்கு இயல்பாகவே இருந்த ஆர்வம் எம்போன்ற பலரை அத்துறையினுள் ஈர்த்திருந்தது. அந்தக்காலகட்டத்தில் எமது கல்லூரி வளாகத்தில் இருந்த சிறிய மைதானம் போன்ற பகுதி, காலை ஆராதனைகளுக்கும் அதனைத் தொடர்ந்து நடைபெறும் உடற்பயிற்சிக்கும் மாலையில் வலைப்பந்து விளையாட்டுக்குமே பெரிதும் பயன்பட்டது. மெய்வல்லுநர் பயிற்சிகளுக்காக எம்வளாகத்தின் எதிரே காங்கேசன்துறை வீதியில் அமைந்திருந்த இராமநாதன் கல்லூரியின் பரந்து விரிந்த மைதானமே பயன்பட்டது. ஆனால் அங்கும் யூனியன் கல்லூரி முதலான பல பாடசாலைகள் இயங்கிக்கொண்டிருந்ததால் காலை நேரப்பயிற்சிக்கு மட்டுமே எமது பாடசாலைக்கு அங்கு அனுமதி கிடைத்திருந்தது. கிடைத்த வாய்ப்புகளை மூலதனமாக்குவதில் மகாஜனன்கள் என்றும் பின்னிற்பதில்லை. அதிகாலை 5.45 மணிக்கெல்லாம் ஆரம்பிக்கும் மெய்வல்லுநர் பயிற்சிகளுக்காக வெறும் வயிற்றில் பச்சை முட்டையை விழுங்கி விட்டு வெகுதூரங்களில் இருந்து கும்மிருட்டில் சைக்கிள் மிதித்து வந்து பலர் இணைந்து கொள்வர். இந்தக் காலகட்டத்திலும் பல விளையாட்டு வீரர்களைப் பட்டை தீட்டுவதில் மகாஜனப் பழைய மாணவர்கள் பயிற்சியாளர்களாகப் பெரும்பாங்காற்றினர். அக்காலத்தில் மாவட்டச் சாதனைகளுடன் மெய்வல்லுநர் துறையில் கோலோச்சிக் கொண்டிருந்த உயர்தர மாணவர்களும் இடைநிலைப்பிரிவு மாணவர்களைச் செதுக்க உதவினர். காலை 7.30 மணி வரை கடுமையான பயிற்சிகளின் பின்னர் குளிப்பதற்கும் உடைமாற்றுவதற்கும் அவித்த கடலை உண்பதற்கும் அருமையான இடமாக அமைந்திருந்தது. கல்லூரி வளாகத்தின் வட எல்லையை ஒட்டி அமைந்திருந்த நவரூபன் அண்ணாவின் சிறிய வீடும் அதை ஒட்டிய கிணறுமே ஆகும், நவம் அண்ணாவின் அம்மாவின் அன்பும் விருந்தோம்பலும் பலராலும் என்றும் மறக்கப்படமுடியாதது. அதை அவர்கள் தங்கள் வீடாக மட்டும் நினைக்காமல் எம் அத்தனை பேர் வீடாகவும் கொடுத்திருந்தனர். சிறிய சமையலறையில் குந்தி இருந்தபடி அந்த அம்மா அவித்து வைத்திருக்கும் கடலையும் பானையில் கலக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும் வெறுந்தேனீரும் தான் அக்காலத்தில் எம்மில் பலருக்குக் காலை உணவு. சில பழைய மாணவர்களான மகாஜன மைந்தர்களின் உதவியினால் இது பலகாலம் சாத்தியமாகியது. அந்த வீட்டை ஒட்டி அமைந்த சிறிய கடலை வழியே தான் காலைப் பயிற்சி முடித்த பலர் கல்லூரிக்குள் வருவது வழைமை.

ஆசிரியர் ஓய்வறைக்கும் ஆரம்பப்பிரிவுகளுக்கும் இடையில் இருந்த இடத்தில் கைப்பந்து (Volley ball) ஆடுகளத்தில் மாலை நேரங்களில் பயிற்சி பெற்று வளர்ந்த எமது அணிகளில் ஒன்று தான் பின்னர் முதன் முதலாக மாகாண மட்டத்தில் சாம்பியனான முதற் தமிழ்ப் பாடசாலை அணியாகச் சாதனை படைத்தது. இன்றும் பல சாதனைகள் தொடர்கின்றன. வளாகத்தின் வடமேற்கு மூலையில் மணலால் நிரப்பப்பட்ட பாய்தல் குழி ஒன்று இருந்தது. நீளம்பாய்தல், உயரம்பாய்தல், முப்பாய்ச்சல் போன்ற விளையாட்டுகள் மட்டுமன்றி அங்கேதான் கைப்பந்துக்கான பாய்ச்சல் (Diving) பயிற்சிகளும் உதைபந்தாட்ட ‘கோல்’ காப்பாளர் பயிற்சிகளும் வழங்கப்பட்டன.

இனுவிலில் குளக்கரை மைதானமே எம் கல்லூரியின் உதைபந்தாட்டம் மற்றும் ‘கிறிக்கற்’ பயிற்சிகளுக்குப் பயன்பட்டது. கடினப் பந்து ‘கிறிக்கற்’ விளையாடத் தேவையான தும்பினாலான ‘மற்றிங்’ வாங்கப்பட்டு, அதைப் பாதுகாப்பாக வைப்பதற்கான கட்டுமானம் எதுவும் அந்தப் பரந்த மைதானத்தில் இல்லாததால் கந்தசாமி கோயில் முன்றலில் உள்ள ஒரு வீட்டில் வைத்துப் பேணப்பட்டது. ஒவ்வொரு முறையும் பயிற்சிகளுக்காக அந்த பாரமான ‘மற்றிங்’ ஐக் கிட்டத்தட்ட பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் சேர்ந்து நீண்ட தூரம்

தூக்கி வருவது வழிமை. இதையெல்லாம் சர்வ சாதாரணமாகச் செய்து முடிக்கும் சக்தியைக் கல்லூரியும் கல்லூரிச் சூழலால் கிடைத்த ஆர்வமும் உருவாக்கி இருந்தன.

விளையாட்டு மட்டுமன்றி தமிழ்த்தினப் போட்டிகள், ஆங்கிலதினப் போட்டிகள், சமய அறிவுப் போட்டிகள், சங்கீதம், நடனம், நாடகம், உடற்பயிற்சிப் போட்டிகள், சதுரங்கப் போட்டிகள், சாரணையம் என அத்தனை துறைகளிலும் மகாஜனா மாணவர்கள் அந்த ஒலைக்கொட்டில்களில் இருந்தவாறு சாதித்தனர். பல்வேறு போட்டிகளுக்காக உயர்தர மாணவர்களின் சைக்கிள்களில் வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி, யாழ்நகர்ப்புறப் பாடசாலைகள், பல்கலைக்கழக மைதானம் என நெடுந்தொலைவுகளுக்குச் சவாரி செய்தோம்.

இரவில் ஊரடங்கு அழுவில் இருந்த அந்தக் காலகட்டத்திலும் எங்கள் சாரணையத்தின் (வேர விழா) 60 ஆண்டு நிறைவு மிகப்பிரமாண்டமான படைப்புகளுடன் மூன்று நாட்கள் வெகுவிமிரிசையாகக் கல்லூரி வளாகத்திலேயே கொண்டாடப்பட்டது.

இடம் பெயர்ந்து, தற்காலிக கொட்டகைகளில் இயங்கிவந்த போதும் ஒரு மிகப்பெரும் கல்லூரிக்குத் தேவையான கட்டுமானங்களும் வளங்களும், உணர்வும் மேலோங்கி இருந்ததால் மற்றக்கல்லூரிகள் பார்த்து வியக்கும் வண்ணம் நிமிர்ந்து நின்றாள் மகாஜன மாதா. என் அறிவுக்கு எட்டியவரை உலகின் எந்ந ஒரு மூலையிலும் குறுகிய வளங்களைக் கொண்டு தற்காலிகமாக உருவாக்கப்பட்ட ஒரு கட்டுமானம் இந்த அளவிற்கு நேர்த்தியாக இருந்திருக்கவோ சாதனைகளைப் படைத்திருக்கவோ, செவ்வனே செயற்பட்டிருக்கவோ வாய்ப்பில்லை. குறை என்று சொல்லும் படி எதையும் நாம் கண்டிருக்கவில்லை. நிறைகள் மட்டுமே நிரம்பியிருந்தன.

இந்த இடத்தில், பிற்காலத்தில் நாம் அறிந்து புல்லரித்துப்போன இக்கட்டமைப்பு உருவானதன் பின்னணியையும் பேசியாக வேண்டும். ஆம்! அகதிகள் எழுதிய அந்த அழகிய அத்தியாயத்தின் பிள்ளையார் சுழியைப் பற்றிப் பேசியே ஆக வேண்டும்.

அம்பனையில் இருந்து இடம் பெயர்ந்து அங்கும் இங்கும் அலைந்து இனுவிலில் இன்றைய மத்திய கல்லூரியாக இருக்கும் அன்றைய இருவேறு பாடசாலைகளிலும் ‘நிரு’ கல்வி நிலையத்திலும் இயங்கிக்கொண்டிருந்த நேரம் - எங்கள் வளங்கள் குறுகிப்போய் நிரவாகத்தைக் கட்டமைப்புடன் நடாத்துத் தினநிக்கொண்டிருந்த நேரம் அது! மகாஜனாவின் சரித்திரம் முடிந்துவிடுமோ என்ற அச்சத்தில் தங்கள் பிள்ளைகளை மகாஜனாவில் சேர்த்து விடுவதற்குச் சில பெற்றோர் அஞ்ச ஆரம்பித்திருந்த காலம். என்ன செய்யலாம், எது செய்யலாம், என்று தணியும் இந்த இன்னல் என்று எல்லோரும் தக்கம் இருப்புகளுக்காய் போராடிக்கொண்டிருக்கையில் அன்றைய எம் கல்லூரியின் உயர்தரமாணவர்கள் (உயர்தரம் 1994) மகாஜன மாதாவிற்குப் புதியதொரு அத்தியாயத்தை எழுத அடித்தளமிடத் தயாரானார்கள். ஆம்! ஒரு காணியைப் பெற்று எமக்கான கல்லூரி கட்டுமானத்தை நாங்களே கட்டலாம் என்ற புரட்சிகரமான சிந்தனை மாணவர்கள் மனதில்தான் முதலில் ஓலித்தது. இதன் சாத்தியப்பாடுகள் சில பெரியவர்களுக்கு கேள்விக்குறியாக துளைத்துக்கொண்டிருந்தபோது சாத்தியக்கூறுகளை சாத்தியமாக்குவதில் புரட்சிகென்றே புறப்பட்டிருந்த பல புனிதர்கள் தோள் கொடுத்தார்கள். அந்தப் பரந்த மனதுபடைத்த பரோபகாரிகளால் பரந்த விரிந்த காணியுடன் கூடிய வீடு பெறப்பட்டது. தேவைப்படும் நிதியை மக்களிடமே கலைநிகழ்ச்சி மூலம் திரட்டிவிட மகாஜன மாணவர்கள் வீதிகளில் இறங்கினார்கள். மதிப்புக்குரிய பல மாமனிதர்களும் கூட நின்றார்கள். அல்லும் பகலும் ஊராக, வீதி வீதியாக நடந்து கலைநிகழ்வுக்கான நுழைவுச்சீட்டுக்கள் விற்கப்பட்டன. கலைநிகழ்வுக்காக அன்றி மகாஜன மாணவர்களின் முன்னுதாரணத்திற்காகவும் சமூகப்புரட்சிகர சிந்தனைக்காகவும் பலர் நுழைவுச்சீட்டுக்களை வாங்கினார்கள். உயர்தர மணவர்கள் முன்னின்று மற்ற மாணவர்களை வழிநடத்தினர். அடுத்தடுத்து வந்த தடைகளை தகர்த்தெறிந்து கலை நிகழ்வும் பல

போராட்டங்களைத் தாண்டி நடந்து முடிகிறது. மீன் குஞ்சகளுக்கு நீந்தக்கற்றுக் கொடுக்க வேண்டியதில்லை தானே! பழையமாணவர்கள், வேறு சில நிதி மூலங்கள் மூலமும் பெறப்பட்ட நிதி திட்டமிடப்பட்ட தேவையான நிதியை எட்டிவிட, அடுத்த கட்டமாக கட்டட அமைப்புக்கான திட்டமிடலிலும் மாணவர்களே முன்னின்றார்கள். அம்பனையில் அமைந்த கல்லூரிபோலவே இந்த தற்காலிகக் கட்டுமானத்தையும் உருவமைப்போம் என மாணவர்களே முன்மொழிகிறார்கள். மேலே நாம் வியந்து பார்த்துக்கொண்டு வந்த நேர்த்தியான கட்டமைப்புகளில் மகாஜனா மாணவர்களின் கைங்கரியந்தான் மேலோங்கி இருந்தது என்பதை யாரும் மறுக்க மாட்டார்கள். மற்ற மகாஜனான்களும் நிர்வாகமும் கூட இருந்து மாணவர்களைத் தட்டிக்கொடுத்தார்கள். அந்த அகதிகள் எழுதிய அழகிய அத்தியாயம் சாதனையாகச் சாத்தியமாகி எழுந்து நின்றது. அன்று இந்தப்புரட்சி நிகழ்த்தப்பட்டிராவிட்டால் போரால் தொலைந்து போன பல கல்லூரிகளின் அத்தியாயங்களில் எம் கல்லூரியும் இணைந்திருக்கலாம். ஆனால் அது நடக்கவில்லை! மாறாக இன்னும் பல சாதனை ஏடுகளில் மகாஜனான்களின் பெயர்கள் தொடர்ந்து எழுதப்பட்டன.

எம்போன்ற பல மாணவர்களின் வாழ்வியல்கள் அந்த அற்புதக் கலைக்கூடத்தில் தான் சிற்பங்களாக மகாஜன மாதாவால் அன்று வடிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. இன்று உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் வாழும் பல மகாஜனான்களின் வாழ்வியல் இந்த ஒலைக்கொட்டில்களில் பின்னிப்பிணைந்திருந்தாலும் ஒருநாள் கூட நாம் ஒலைக்கொட்டிலில் படிக்கிறோம் என்ற உணர்வை எமக்குக் கொடுத்ததில்லை! இந்தக் கொட்டகைகளில் மலர்ந்த அழகிய நட்புகள் நாளைடைவில் காதலாகிக் கரையேறிய பல வரலாறுகளும் உண்டு. வெளித்தொடர்புகளோ, உதவிகளோ அற்ற நிலையில் இந்த அமைவிடமும் கட்டுமானமும் மற்றும் அக்காலப்பகுதியில் இருந்த சூழலும் மகாஜன மாதாவின் பிள்ளைகளிடையே மிக இறுக்கமான ஒரு பிணைப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தன. அதுவே அந்தக்காலப்பகுதியில் கூட எங்கள் வாழ்வை வெற்றிகரமாக நிலைநிறுத்த உதவியிருந்தது. யுத்தத்தால் இடம் பெயர்ந்து யாழ்ப்பானத்தின் பல திக்குகளுக்குச் சிதறிப்போயிருந்த அத்தனை மகாஜனாங்களையும் இணைக்கும் கேந்திரமாக இந்த தற்காலிகக் கல்லூரி வளாகம் அமைந்திருந்தது என்றால் அது மிகையாகாது. இந்த அழகிய அத்தியாயத்தின் முடிவாகத் தெல்லிப்பழைக் கூட்டுறவுச் சங்க லொறிகளில் பாடசாலைத் தளபாடங்களை ஏற்றிய வண்ணம் 1999 இல் நாம் அம்பனை நோக்கி எம் நிரந்தர கூடுகளைத் தேடிப் பறந்துவிட்டாலும் அந்த 5 வருடங்கள் எம் வாழ்வில் அழியாமல் நிலைத்துவிட்ட அற்புத வருடங்களாக மாறி விட்டிருந்தன!

அங்கிருந்து மகாஜன மாதா வெளியேறிவிட்ட பிறகு கட்டுமானங்கள் அகற்றப்பட்டு சிலகாலம் புதர் மண்டிப்போயிருந்த அந்த வளாகம் இன்று பல புதிய மாடிக்கட்டிடங்களுடன் முற்றாக மாறிவிட்டாலும், எப்போது ஊருக்குச் சென்றாலும் அந்த வழியால் போகும் போது எம்மையறியாமல் அந்தப் பக்கம் திரும்பும் பார்வையில் அழிந்து விட்ட அந்த அத்தனை தற்காலிக கட்டுமானங்களும் மீண்டும் எம் கண்முன்னே எழுந்து நின்றுகொண்டுதான் இருக்கின்றன.

வெல்லுக மகாஜன மாதா!

தெல்லிப்பழை மகாஜனக்கல்லூரி இடம்பெயர்ந்த கால மருதனார்மடக் கொட்டகைப் பாடசாலை மாதிரி (1994-1999)

மகாஜனக்கல்லூரி யுத்தத்தினால் இடம்பெயர்ந்து பல்வேறு பாடசாலைகளில் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. மீண்டும் பாடசாலைக்குத் திரும்பிச் செல்லும் நாள் நிச்சயமற்ற நிலையில் மருதனார்மடத்தில் 1994ம் ஆண்டு தனக்கெனக் கொட்டில் வகுப்புகளை அமைத்து 1999ம் ஆண்டு வரை சிறப்பாக இயங்கி இருந்தது. பல சூறுகளாகப் பல இடங்களில் இயங்கிய மகாஜனா நோக்கிய பல நெருக்கடிகளை இந்த வளாகம் நிவர்த்தி செய்து, கல்லூரியின் கட்டுக்கோப்புக் குலையாமல் கல்லூரி தொடர்ந்து கல்வியிலும் பிற துறைகளிலும் பிரகாசிக்க உறுதுணை புரிந்தது.

நாட்டில் அந்த நேரம் நிலவிய நெருக்கடியான காலகட்டத்தில் மாணவர்களின் முன்னெடுப்புடன் அதிபர் மற்றும் ஆசிரியர்களின் அர்ப்பணிப்புடன் அமைந்த இந்த வளாகமானது மகாஜனாவின் நீண்ட பெருமை மிகுந்த வரலாற்றில் குறிப்பிடக்கூடிய பங்காற்றியிருக்கின்றது. அந்த வரலாற்றுத் தடத்தைப் பதிவுசெய்யுமுகமாக அந்த தற்காலிகப் பாடசாலையின் தோற்றப்பாட்டையும் அமைப்பு முறையையும் இந்த மாதிரி அமைப்புச் சித்தரித்து நிற்கின்றது.

இந்த மாதிரி அமைப்பானது, 1994 உயர்தர மாணவர்களால் அவர்களது கல்லூரி வாழ்வை நிறைவு செய்து இருபத்தி ஐந்து வருடத்தின் பின் ஒன்று கூடி நிகழ்த்திய ‘நாம் வாழ்ந்த மகாஜனா’ என்ற நிகழ்வின் போது பாடசாலை ஆவணக்காப்பகத்தில் காட்சிப்படுத்துவதற்காகக் கையளிக்கப்பட்டது.

I am in Search...(Know thyself)

Mr. Vamathevan Valavan

I often inquire why Mahajana College differs from other schools. Because of providing: good education; facilities for co-curricular activities; needed support by the school community on time and so on.

The answer is no because there are many schools on the front line. What does make Mahajana College differ from other schools? What is the driving force behind it?

Why America and India are the outstanding nations in the world? Because the founding fathers of these nations leave behind the culture of enduring excellence after they were long gone from the scene. This applies to Mahajana as well. It is important to note that all of them (founding fathers of two nations and Mahajana College) had a deep faith in the supreme creator.

What is a driving force behind the culture of enduring excellence of Mahajana College? After a long search, I am able to figure out it. That is “Know Thyself”.

This world is affected by favoritism, partiality, inequality, etc..., Mahajana is not exceptional. There are many ups and downs. Teachers, students, old boys and well-wishers of the school are affected due to these polluted attributes. I am an eye-witness. However, they unite to safeguard the fame of the school and support its growth. What is the driving force behind them?

I did not know the meaning of our school motto until I left school. However, the motto was implanted in my subconscious mind through the anthem and logo of the school. I often enquired, what was the purpose of my life after going through many ups and downs?

- Was it acquiring paper qualifications?
- Was it becoming a shining personality?
- Was it attaining wealth?
- Was it becoming a so-called leader?
- Having a good family and social circle?

If it was my purpose of life, what would happen at the point of my death? Do these achievements follow me after leaving this mortal coil? I was sure that nothing follows me. So, what was the purpose of my life? I was confused.

There is no second word, those achievements are important for leading a decent life in this world. But it cannot be solely the purpose of my life. Something is missing. What is that? Do our so-called education system and schools help us to figure it out?

I was awakened by the chirping of a bird outside the window in the early hours of a day. My mind was still; suddenly a thought forced me to look at my prefect batch, placed on the table. This time one thing was very prominent in my eyes. That was my school motto- “Know Thyself”. I was wonder-struck. I found the secret that understanding who I am is the purpose of my life.

Another thought flashed in my mind “Know Thyself is a driving force to lead our worldly life successfully”. The success of worldly life depends on how we manage it. Balancing personal, professional, religious, social life is an art. If we do not know this art, our life is unsuccessful. For that, we must know (thyself) our strength, areas for improvement as well as external opportunities and threats we face.

I got the answer to why my school is unique. It shapes us to face both worldly and spiritual life. Our school assists us to acquire the required skills to lead the worldly life successfully and push us to think about the purpose of life. “Know Thyself”-the driving force, connects all the Mahajanans to safeguard the fame of the school and contribute to the growth of the school.

I am in my mid-forties and often thinking who am I? Am I this body or mind or senses or something above than body, mind, and senses? I am not a body or mind or senses as I can watch my body, mind, and senses. So who am I? I am in search...

I am fortunate to be a Mahajanan. Either the foundation laid for searching my life purpose in Mahajana College in this birth or because of my good “karma” I was connected with Mahajana College that strengthens my search.

I am in Search...

ଓର୍ଜନ୍ୟର ପାର୍ମିଳେ

சிறுகுக்கு

திருமதி கனகரத்தினம் அப்பாத்துரை

பாசமிகு மாணவச்செல்வங்களே
பற்றிப் பிடித்திமுக்கும் அன்னை தூந்தையரை
கண்களினால் இன்முகம் காட்டிப் பறித்து விட்டு
பாடசாலை எனும் அன்னையிடம் ஓடிவந்தீரே

அறிவு என்னும் மூலதனத்தைச் சேர்க்க
ஆடிப் பாடி ஓடிப் பல கலைகளைப்பயில
தெய்வ வடிவில் அமர்ந்திருக்கும் ஆசிரியர்
அரவணைத்து இறுகத் தழுவினரே

ஆசான் முன் பணிந்து இன்முகம் காட்ட
ஆகசயோடு பல அறிவுக் கலைகளை
அமுத மொழியில் அள்ளி அள்ளி வழங்கினரே
அதை இன்பமாகப் பருகி மகிழ்ந்தீரே

பாரினில் மாண்புற வாழ்ந்திடவே
பலரும் விரும்பும் இலக்கை அடைந்திடவே
பட்டாம் பூச்சிகள் சிறகழத்து பறந்தனவே
திக்கல்லாம் திகழும் கலைக்கூடங்களை நாடி

அனைத்துக் கலைகளையும் ஆர்வத்துடன் பயின்று
பெற்றதை உவந்து ஏனையோருடன் பகிர்ந்து
பெற்றோரும் மற்றறையோரும் பார்த்து இன்புறவே
பாரினிலே உயர்த்திய மகாஜன மாதாவைநாடி வந்தனரே

இம் மைந்தரைப் பெற என்ன தவம் செய்தோமென
இன்புற்ற பாடசாலைச் சமூகத்தவர் அனைவருமே
பாராட்டி பட்டாம் பூச்சிகளை பல செல்வங்களும் பெற்று
இனிதே வாழ வாழ்த்தி வரவேற்று மகிழ்ந்தனரே!

மகாஜனாவில் என் நினைவுகள்

- ஓர் பார்வை

திருமதி அன்னபூரணம் நூனேஸ்வரன் (பெற்றி ரீச்சர்)

வ

ரலாற்றுப் புகழ்மிக்க மகாஜனக் கல்லூரியின் மாணவராக, ஆசிரியராக, ஆசிரிய ஆலோசகராகப் பணியாற்றிப் பெற்ற அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதில் பெருமையடைகிறேன்.

மகாஜனக் கல்லூரியின் பெளதீச வளமும் பண்பாட்டுச் சூழலும் எம்மண்ணுக்கே சொந்தமானவை ஆகும். அம்பனை வீதிக்கு முன் பறத்தே வயல்வெளிச் சூழலிலே துரையப்பாபிள்ளை அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மகாஜனக் கல்லூரி இன்று வானளாவும் மாடிக் கட்டடங்களோடு அழகு பொலியக் காட்சி தருவதற்கு மகாஜன் சிற்பி ஜெயரத்தினமும் உலகின் பல திசைகளிலும் தங்கள் ஆற்றல்களைப் பறைசாற்றி நிற்கும் மகாஜன மைந்தர்களுமே காரணம் என்றால் அது மிகையல்ல.

மகாஜன மைந்தர்கள் 'உனை நீ அறி' எனும் கல்லூரி விருது வாசகத்திற்குத் தலை சாய்த்து, மகாஜன மாதாவிற்கு இன்றுவரை தமது நன்றியைச் செலுத்தி எழுச்சி பெறச் செய்து, தம்மை வழிநடத்திய ஆசிரியர்களை வாழ்த்துவதும் எமக்குப் பெருமை தரும் விடயமாகும்.

1950 களிலே மகாஜனக் கல்லூரியில் இந்தியாவில் இருந்து வரவழைக்கப்பட்ட டானியல் மேனன், இடிகுளா, வாறியர் (Warriar) குறியகோஸ் எனப் பத்திற்கு மேற்பட்ட இந்திய ஆசிரியர்கள் கற்பித்து எமது கல்லூரியின் விஞ்ஞான, அறிவியல் உயர் கல்விக்கு வித்திட்டமை மறக்க முடியாத வரலாற்று நிகழ்வுகளாகும்.

அறிவியல் வளர்ச்சியோடு பெளதீச் சூழலும் வளர்ச்சி பெற்றது. மகாஜன சிற்பி ஜெயரத்தினம் மலேசியா சென்றும் யாழ்ப்பாணம் முற்றவெளியில் "காணிவல்" நடத்தியும் நிதி சேகரித்துப் பல தொழில் நுட்ப உதவியாளர்களின் ஆலோசனையைப் பெற்று பாவலர் துரையப்பா பிள்ளை மண்டபம் என்ற உயர்மாடிக் கட்டடத்தை தந்தையின் வழியில் நிறுவினார். அந்தக் கட்டடம் தனித்துவமான அமைப்பைக் கொண்ட ஜெயரத்தினத்தின்

சிந்தனைச் சோலையாக இன்று விளங்குகிறது. ஆயினும் அன்று அந்தக் கட்டடத்தில் அவரால் உருவாக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணத்திலேயே சிறந்த நூலகம் என வர்ணிக்கப்பட்ட நூலகம் இன்று அக்கட்டடத்தினின்றும் விலக்கப்பட்டிருப்பது துரதிஷ்டமான நிகழ்வாகக் கருத வேண்டியுள்ளது.

மகாஜனாவின் கல்வி உயற்சி கண்டு கண்டி, வெவிமடை, ஹற்றன் போன்ற மலைநாடுகளிலிருந்தும் மட்டக்களாப்பு, மன்னார், திருகோணமலை ஆகிய ஊர்களிலிருந்தும் இங்கு வந்து மகாஜனா விடுதியில் தங்கியிருந்து கல்வி கற்று நாட்டின் பல பாகங்களிலும் பேராசிரியர் களாகவும் சட்டத்தரணிகளாகவும் பணிபுரிந்து மகாஜனன் என்ற பெருமைக்குரியவர்களாக இருப்பது மகாஜனக் கல்லூரிக்கு மகிழ்ச்சி தரும் விடயமாகும்.

எமது கல்லூரி உயர்ந்த பல மருத்துவ நிபுணர்களையும் விஞ்ஞானிகளையும் உருவாக்கியது மட்டுமல்லாமல் இணைப் பாடவிதானமான செயற்பாடுகளையும் இணைத்து வளர்த்துச் சென்றது.

கிராமத்திலே உருவாக்கப்பட்ட பாடசாலையாக மகாஜனா இருந்தாலும் நகர்ப்புறப் பாடசாலைகளுடன் விளையாடி உதைபந்தாட்டத்தில் வெற்றிகளை ஈட்டியது. தேசிய மட்டத்தில் விளையாடி அகில இலங்கையில் பல முறை உதைபந்தாட்டத்தில் வெற்றிகளைப் பெற்ற கல்லூரியாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டது. அகில இலங்கை பேச்சுப் போட்டி, நாடகப் போட்டிகளில் வெற்றி பெற்று சாதனைகள் பல புரிந்து யாழ் மாவட்டத்திலேயே முன்னணிக் கல்லூரியாக விளங்கியது. 1992ம் ஆண்டு ஏற்பட்ட போர்களால் எழில்மிகு மகாஜனா இடம்பெயர்ந்து அல்லற்பட்டது. மகாஜனாவின் பொதீக வளங்களும் பண்பாட்டுச் சூழலும் அழிந்தன. கல்லூரி வளாகம் பற்றைக் காடாக மாறியது. இந்திலையில் மருதனார்மடச் சந்தியின் அருகில் ‘நிழல்’ மகாஜனக் கல்லூரி அமைக்கப்பட்டது. ஒலைகளாலும் பணமரங்களாலும் உருவாக்கப்பட்ட அக் கொட்டில்கள் மகாஜனக் கட்டிட வடிவமைப்பைப் போல உருவாக்கப்பட்டமை புதுமையான அனுபவத்தை ஏற்படுத்தியது.

மருதானார்மட வீதிக்குப் பக்கத்தில் மகாஜனாவை உருவாக்கிய பெருமைக்குரியவர்கள் 1994ம் வருட உயர்தர மாணவர்களே. அவர்கள் அயராது பாடுபட்டு நிதி சேகரித்துக் கொட்டில்கள் அமைத்த தன்னலமற்ற சேவையை மகாஜனா என்றும் நினைவு கூரும். கவிஞர் உருத்திரமுர்த்தி கூறியது போல ‘மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு’டன் மகாஜனா தனது சொந்த மண்ணிற்கு வருவதற்கு வித்திட்ட பங்கு 1994 உயர்தர வகுப்பு மாணவருக்கு உண்டு என்பது நான் நேரில் கண்ட நிதர்சனமான உண்மையாகும்.

என்றுமே எமக்கு வழிகாட்டிய ஆசிரியர்களையும் நம்மை உருவாக்கிய மகாஜன மாதாவையும் நினைவு கூர்ந்து விழா எடுக்கும் மகாஜன மைந்தர்கள் பல்லாண்டு காலம் நீட்டியில் வாழ வாழ்த்துகிறேன்.

The Ones with whom
Should not associate are
those who are Greedy

ஆசிரிய அனுபவம்

திரு. ஜெயமணோகரன் இராஜரத்தனம்

‘மெ’ யப்பொருள் காண்பது அறிவு’ என்பது வள்ளுவரின் பொய்யா மொழி. அதை உலக நாடுகள் பலவற்றில் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கக்கூடிய மகாஜனக் கல்லூரியின் பழைய மாணவர்கள் மெய்ப்படுத்தி வருகின்றனர்.

தாயகப் போரின் போது 1990ம் ஆண்டு எமது கல்லூரி இடம் பெயர்ந்து பண்டத்தரிப்பு மகளிர் கல்லூரியில் இயங்கி வந்தது. பின் 1992 இல் அருணோதயாக் கல்லூரிக்கு இடம் பெயர் வேண்டியதாயிற்று. மேலும் போர் உக்கிரமடைய, அங்கிருந்து இனுவில் சைவ மகாஜனாவிற்கு இடம் பெயர் நேரிட்டது. அங்கும் இட நெருக்கடி காரணமாக காலை மாலை என பகுதி நேர வகுப்புகளாக இயங்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. இந்நிலையில் தான் “எலி வளையானாலும் தனி வளை வேண்டும்” என்ற எண்ணம் மேலோங்க அதிபர் திரு. க. நாகராசா, உபஅதிபர் மற்றும் ஆசிரியர்களின் வழிகாட்டுதலின் பேரில் 1994 உயர்தர மாணவர் மன்றமும் ‘இன்றக்ட்’ கழகமும் இணைந்து சிறப்புறச் செயற்பட்டதன் விளைவாக மகாஜனக் கல்லூரியை முழு நேர வகுப்புகளாக மருதனார்மடத்தில் இயங்க வைத்தனர்.

இவர்களது கூட்டு முயற்சி காரணமாக மருதனார்மடத்தில் வெற்றுக் காணி ஒன்று பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. அக் காணியில் தற்காலிகக் கொட்டகைகள் அமைப்பதற்காக மாபெரும் இசை நிகழ்ச்சி ஒன்றை நடாத்தி நிதியினைப் பெற்று கொண்டனர்.

மேலும் பாடசாலைக்கு உள்ளும் சுற்றாடலிலும் மாணவர்களதும் சமூகத்தினரதும் பாதுகாப்புக்காக பொருத்தமான இடங்களில் பதுங்கு குழிகளையும் அமைத்தனர். அத்தோடு மட்டுமல்லாது கல்லூரித் தளபாடங்கள், உபகரணங்கள் தெல்லிப்பழை பல நோக்கு கூட்டுச் சங்கத்தின் உதவியுடன் மருதனார்மடத்திற்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்தமை எனது நினைவில்

இத்தகைய இடர்பாடுகளுக்கு மத்தியிலும் 1994 மாணவர்கள் உயர்தரப் பரீட்சையில் சாதனை படைத்து கல்லூரிக்குப் பெருமை சேர்த்தனர். 1989ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1996ம் ஆண்டு வரை தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரியில் வணிகத்துறை ஆசிரியராகவும் உயர்தர மாணவ மன்றப் பொறுப்பாசிரியாரகவும் இன்றக்ட் கழக மாணவர்களுக்கான நெறிப்படுத்தல் ஆசிரியராகவும் பாடசாலை பழைய மாணவர் சங்கப் பொருளாளராகவும் செயற்பட்ட அனுபவத்தை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதில் பேரானந்தம் அடைகிறேன்.

நேர்காணல்

நேர்காணல்

எமது ஆசிரியர் திரு. நடராஜா காளிதாசன் அவர்களுடனான நேர்காணல்

நேர்கண்டவர்: திரு. கிருஷ்ணமுர்த்தி சுதாகரன்

1) எமது பாடசாலையில் உங்களது நீண்ட கால ஆசிரிய சேவையில் உங்கள் மனதைக் கவர்ந்த அனுபவங்கள் சொல்வற்றைக் கூறமுடியுமா?

மகாஜனக் கல்லூரியில் நான் கற்பித்த காலத்தில் பாடசாலையில் கற்ற மாணவர்கள் இப்போது பல்வேறு துறைகளில் உள்ளனர். நான் எனது தேவைகளிற்காக செல்லும் போது என்னிடம் கற்ற மாணவர்கள் எமது தேவைகளை இலகுவாக நிறைவேற்றித் தருகின்றார்கள். பழைய மாணவர்கள் மூலம் அதிகளவிலான உதவிகளைப் பெறக்கூடியதாக உள்ளது. ஓய்வு நிலைக் காலத்தில் இது எனக்கு ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான அனுபவமாக உள்ளது.

2) எமது பாடசாலையில் விஞ்ஞான பாட வளர்ச்சி பற்றி கூறுங்களேன்?

1960 களிற்கு முன்னர் ஆங்கில மொழி மூலம் விஞ்ஞானக் கல்வி கற்பிக்கப்பட்டது. நான் ஸ்கந்தவரோதயாக்கல்லூரியில் கற்ற காலத்தில் மருத்துவத் துறைக்கு யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் இருந்தும் ஸ்கந்தவரோதயாக்கல்லூரியில் இருந்தும் அதிகளவான மாணவர்கள் தெரிவாகினர். பொறியியல் துறைக்கு ஹாட்லிக் கல்லூரியில் இருந்தும் யாழ் இந்துக்கல்லூரியில் இருந்தும் அதிகளவான மாணவர்கள் தெரிவாகினர். மகாஜனக் கல்லூரியிலும் விஞ்ஞானக்கல்வி சிறப்பாகக் கற்பிக்கப்பட்டது. இந்தியாவில் இருந்து ஆசிரியர்கள் வரவழைக்கப்பட்டு கற்பித்தல் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இலங்கையில் வெவ்வேறு மாவட்டங்களில் இருந்தும் மாணவர்கள் மகாஜனக் கல்லூரியில் கற்றனர். ஆய்வுகூட வசதிகள் சிறப்பாக இருந்தன. மருத்துவத்துறைக்கும் பொறியியற் துறைக்கும் ஏனைய கணித விஞ்ஞானத் துறைக்கும் அதிகளவான மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தெரிவாகினர்.

தாய்மொழி மூல விஞ்ஞானக்கல்வி காரணமாக இலங்கையின் ஏனைய மாவட்டங்களிலும் விஞ்ஞானக்கல்வி வளர்ச்சியடைய ஆரம்பித்தது. இதனால் ஏனைய மாவட்டங்களிலும் விஞ்ஞானக்கல்வி எமது மாவட்டத்திற்கு போட்டியாக மாறியது.

ஆனால் தற்போது எமது பாடசாலை உட்பட ஏனைய பாடசாலைகளிலும் விஞ்ஞானக்கல்வியை மாணவர்கள் விரும்பிக் கற்பதில் பின்னடிக்கின்றனர். வேறுபல துறைகளைத் தெரிவுசெய்யக்கூடியதாக இருப்பதும் விஞ்ஞானம் கடினமானது என்ற ஏண்ணப் பாங்கும் இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

3) சதுரங்கக் கழகத்தை மகாஜனாவில் உருவாக்கி வழிநடத்தியவர் நீங்கள் சதுரங்கக் கழகம் பற்றிய உங்கள் நூபகங்களை எம்முடன் பக்ரந்து கொள்வீர்களா?

சதுரங்கக் கழகத்தை உருவாக்கி வழிநடத்திய போது மாணவர்கள் ஆர்வத்துடன் பங்கேற்றனர். ஆனால் தற்போது மாணவர்கள் அதிக ஆர்வம் காட்டுவதில்லை. தனியார் கல்வி நிலையங்களின் ஆதிக்கம், கைப்பேசிகளின் அதிகரித்த பாவனை இதற்குக் காரணங்களாக அமையலாம்.

ஓவ்வொரு வருடமும் யாழ் இந்துக் கல்லூரி ஆண்கள் பிரிவில் முதலாம் இடத்தையும் எமது கல்லூரி மாணவர்கள் இரண்டாம் இடத்தையும் சதுரங்கப் போட்டியில் பெற்று வந்தனர். பெண்கள் பிரிவில் ஆரம்பத்தில் வேம்படி மகளிர் கல்லூரி முதலாம் இடத்தை பெற எமது கல்லூரி மாணவிகள் இரண்டாம் இடத்தைப் பெற்றனர். காலப்போக்கில் எமது கல்லூரி மாணவிகள் முதலாம் இடத்தைப் பெற்றனர்.

யாழ் இந்துக் கல்லூரி தமது சதுரங்கக் கழக அறிக்கையில் தமது கல்லூரிக்குப் போட்டியாக ஒரு கல்லூரி உள்ளது என எமது பாடசாலையின் பெயர் குறிப்பிடாது குறிப்பிட்டிருந்தனர். தற்போது வடமராட்சிப் பாடசாலைகள் இதில் முன்னிலை வகிக்கின்றன.

4) 1991 க.பொ.த (சா/த) வகுப்பு மாணவர்கள் சம்பந்தமான உங்கள் நூபகங்களைப் பகர முடியுமா?

பண்டத்தரிப்பு மகளிர் கல்லூரியில் புளிய மரத்தின் கீழ் அவர்களுக்குக் கற்பித்ததாக ஒரு ஞாபகம் உண்டு. பாடசாலையின் ஆவணங்கள், தளபாடங்கள் என்பவற்றை மீட்டெடுப்பதில் பாடசாலைக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்கியவர்கள். அத்துடன் குறிப்பாக ஆய்வு கூட பொருட்களை மீட்டெடுத்துத் தந்தது பெருமைக்குரியது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக பாடசாலை அகதியாக அலைந்த போது வடமராட்சி வரை சென்று 'ரிக்கட்' விற்று இசைநிகழ்ச்சி நடத்தியது, அதன் போது பெருமழை கொட்டி நிகழ்ச்சி தடைப்பட அதனை மீண்டும் இனுவில் ஆரம்பப் பாடசாலை மண்டபத்தில் நடாத்தியமை, மருதனார் மடத்தில் கொட்டில் பாடசாலையைக் கட்டி ஒழுப்பியது, அங்கு கற்று முதலில் உயர்தரப் பரீட்சைக்குத் தோற்றியது, என்பன எனது ஞாபகத்தில் உள்ள விடயங்கள்.

பல்வேறு இடர்பாடுகளுக்கும் நடுவே கற்று அதிகளவான மாணவர்கள் பல்கலைக்கழக அனுமதியைப் பெற்றுச் சாதனை படைத்தனர்.

5) மருதனார்மடத்தில் கொட்டில் வகுப்பில் கற்பித்த காலத்தில் நீங்கள் மகிழ்வாக அனுபவித்த விடயங்கள் பற்றி கூறுவீர்களா?

வழைமை போலவே எனது கற்பித்தல் பணியை மேற்கொண்டேன். வலயக்கல்விப் பணிப்பாளர் எனது கற்பித்தலை மேற்பார்வை செய்தார். பின்னர் செல்லும் போது எனது கற்பித்தல் சிறப்பாக உள்ளதாக அதிபரிடம் சொன்னதாக அதிபர் என்னிடம் கூறினார்.

கிடைத்த வளங்களைப் பயன்படுத்தி ஆய்வு கூடம் ஒன்றை ஒருங்கிணைத்தேன். மேசை ஒன்றிற்கு இரண்டு கால்கள் தான் இருந்தது. மற்றைய பக்கத்தில் கயிற்றைக் கட்டி தொங்கவிட்டு அந்த மேசையையும் பயன்படுத்தினேன்.

மாணவர்களைக் கொண்டு பொருட் காட்சி ஒன்று ஒழுங்குபடுத்தினேன். மாணவர்கள் சிறப்பாகப் பொருட்காட்சியைச் செய்தனர். அதில் சிறுநீரில் குருக்கோஸ் பரிசோதிக்கப்பட்டது. அப்போது அதிபராக இருந்த திரு. நாகராசா அவர்களும் குருக்கோஸ் பரிசோதனை செய்தார். தனக்கு நீரிழிவு நோய் இல்லை என்று மகிழ்ந்தார். அதன் காரணமாக தெரிவு செய்யப்பட்ட மாணவர்களுக்கு தனது செலவில் பரிசுகளை வழங்கினார். இதன் போது திருமதி இந்திரசிங்கம், திருமதி சண்முகரட்னம், செலவிப் பத்மலோஜினி ஆகிய விஞ்ஞான ஆசிரியர்களும் என்னுடன் இணைந்து பணியாற்றினார்கள்.

சந்தோஷம் கொண்டாடினோம்

கலாபுண்ணம் (திருமதி) கோகிலா மகேந்திரன்

சந்தோஷம் என்பது ஒரு உணர்வு. உலகளாவிய ரீதியில் பொதுவாக இருக்கின்ற, பிறப்பிலேயே நிச்சயிக்கப்படுகின்ற கலவை இல்லாத பன்னிரண்டு அடிப்படை உணர்வுகளில் ஒன்று. (எமது கலாசாரம் பேசுகின்ற நவரசங்களை விட உளவியல் விஞ்ஞானம் பேசுகின்ற முதல் நிலை உணர்வுகளின் எண்ணிக்கை அதிகந்தான்). மனிதர்கள் ஒவ்வொருவரும் தமக்குரிய தனித்துவமான இலக்குகளை வரையறை செய்து வாழ்வை முன்னோக்கிச் கொண்டு செல்ல முடியுமாயினும் அவர்கள் அனைவருக்கும் இருக்கின்ற பொதுவான இலக்குகளில் முக்கியமானது அதிகாவு நேரம் சந்தோஷமாய் இருக்கதல்! அது சரியான இலக்கும் கூடத்தான்! சந்தோசமாய் இருக்க விருப்பமில்லை என்று சொல்கிறவர்கள் யாரும் இருக்க முடியாதே!

ஆனாலும் சந்தோஷமாய் இருப்பது எப்படி என்பது பலருக்குத் தெரிவதில்லை. சந்தோஷம் என்பது பண்ததிற்கோ பதவிக்கோ அதிகாரப் பலத்திற்கோ அல்லது வசிக்கும் இடத்திற்கோ நேர விகித சமனாவதில்லை என்பது இன்னும் பலருக்குத் தெரிவதில்லை. சந்தோஷமாய் இருப்பது ஒரு பழக்கம், சிறுவயதிலிருந்து பழக்கமாக வேண்டும். சந்தோஷமாய் வாழ்த்தெரிவது ஒரு கல்வி. அதைக் கற்பிக்கத் தெரிந்த மனிதர்களோடு அதிக நேரம் செலவிடவேண்டும். இந்த இரண்டையும் தெல்லிப்பழை மகாஜன்கல்லூரி நான் மாணவியாய் இருந்த காலப் பகுதியிலும், ஆசிரியராக இருந்த காலப் பகுதியிலும் செய்தது என்பதைப் பதிவு செய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

கற்றல் உயிர்களுக்கு இயல்பானது, கற்றல் மகிழ்வானது என்பதைக் கல்விச் சிறப்புக் கொண்ட நாடுகள் புரிந்து வைத்திருக்கின்றன. பாடசாலை தனது பங்கைச் சரியாகச் செய்யுமாயின் மனிதர்கள் தமது உயிர் பிரியும் காலம் வரை புதிய விடயங்களை விரும்பி விரும்பிக் கற்றுக் கொண்டிருப்பார்கள் என்பதுடன் மகிழ்வுடனும் இருப்பார்கள். உலகில் இன்று இருப்பவர்களில் மிகவும் சந்தோஷமாக இருப்பவர் என்று கூறப்படுகின்ற மத்திய றிக்காட் என்ற அறுபத்தொன்பது வயதுத் துறவி சந்தோஷத்தின் அடிப்படை ஆழ்மனதின் சுதந்திரம் என்கிறார். மகாஜனா எமக்குத் தந்த கல்வி ஒருவகைச் சுதந்திரத்தையும் சேர்த்துத் தந்திருந்தது. அதன் பிரக்ஞாநையை உணர்தல் இப்போதும் ஆனந்தமாகவே இருக்கிறது.

நாங்கள் மகாஜனாவில் படித்த காலத்தில் (1960 கள்) மாணவர்கள் தனியார் கல்வி நிலையத்திற்குப் போவதில்லை. அப்படி அருமையாக யாரும் போனால் அவர்கள்

கல்வி அளவு மட்டத்தில் குறைந்தவர்கள் அல்லது நுண்மதி குறைந்தவர்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த உண்மையாக இருக்கும். அதனால் வெட்கப்பட்டுத் தாம் ரியூஷ் னுக்குப் போவதை வெளியே சொல்லமாட்டார்கள். பெரும்பான்மையினராகிய நாங்கள் கல்லூரி ஆசியர்களையே முழுவதுமாய் நம்பி இருந்தோம். நீலப்போர்வையில் சமுத்திரங்கள் கால் விரித்து நிம்மதியாய்க் கிடப்பது போல் மகாஜனா என்ற நிறுவனத்துள் நாங்கள் தளர்வுடனே தளிர் நடை புரிந்தோம். ஆசிரியர்கள் பாடவிதானம், இணைப்பாடவிதானம், வாழ்க்கை என்று விரிவாகக் கற்றுத் தந்ததோடு தாம் நல்ல முன்மாதிரிகளாக வாழ்ந்தும் காட்டினார்கள். பார்த்துக் கற்றுக் கொண்டோம்.

நாடகம், விளையாட்டு, நடனம், இசை, பேச்சு, கவிதை, சிறுகதை, விவாதம், விநாடிவிளா... வருடம் முழுதும் ஏதோ ஒன்று இருக்குமே மாலை நேரத்திற்கு! வீடு போக ஜிந்து ஆறு மணியாகும். நடந்து வீட்டிற்குப் போகும் போது நூலகத்தில் வாசித்த பொன்னியின் செல்வனில் வரும் ஆழ்வார்க்கடியான் பற்றிப் பேசிச் சிரித்துக் கொள்வோம். நாள் முழுவதும் சந்தோசமாய் ஓடித்திரிந்த உடல் இரவில் ஆழ்ந்த உறக்கத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்.

1967-1968 காலப்பகுதி! நாங்கள் க. பொ.த உ/த இல் உயிரியல் பிரிவில் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆசிரியர் கவிஞர் செக்திரேசர்பிள்ளை அவர்கள் மாலை நேரப் பெரிய புராண வகுப்பு ஆரம்பிக்கிறாராம். தகவல் கலைப் பிரிவு மாணவர்களுக்கு மட்டுமல்ல எமக்கும் அறியத்தரப்பட்டது. பாடல்களை அவர் பாடும் அழகு, பிரித்து உரை சொல்லும் நுணுக்கம், முகத்தில் தோன்றும் நடிப்பு... இவற்றின் தரத்தை அறிந்திருந்த நாங்கள் சிலர் அந்த வகுப்பில் சேர்ந்து படிக்கிறோம். எமது பரீட்சைக்குத் தாவரவியல், விலங்கியல், பெளதிகவியல், இரசாயனவியல் ஆகியவற்றில் தான் கேள்வி வருமே தவிர பெரிய புராணத்தில் வராது என்று தெரியும். ஆயினும் படித்தோம் என்பது முக்கியம்.

1968 இல் அகில இலங்கைச் சேக்கிழார் மன்றம் பெரிய புராணப் போட்டிகளை நடத்தியது. எமது கல்லூரி மாணவர்கள் பலர் தோற்றியிருந்தோம். முதலாம் பிரிவில் சித்தியடைந்த எனது பெயர் அடுத்த வருடப் பரிசளிப்பு விழா அதிபர் அறிக்கையில் பேசப்பட்டது. பொற்கால அதிபர் திரு.தெ. து. ஜெயரத்தினம் அவர்களின் வாயில் ஒரு மாணவரது பெயர் உச்சரிக்கப்படுவது எமக்குக் கிடைக்கும் மிகப்பெரிய நேர் மீள்வலியுறுத்தலாகும். நேர் மீள் வலியுறுத்தல் என்ற உத்தி நடத்தை மாற்ற உத்திகளில் மிகச் சிறந்தது என்று இன்று நான் கற்பிக்கிற போது எமது கல்லூரியை அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்கிறேன். தலைவர் திரு. ம. ஸ்ரீகாந்தா, செயலர் க. கி. நடராஜன் ஆகியோரின் மதிப்பார்ந்த கையெழுதுகளுடன் இன்னும் அந்தச் சான்றிதழ் என்னை மகிழ்விக்கிறது. சந்தோஷம் தொடர்பாக இந்த நூற்றாண்டில் பல ஆய்வுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. அதிக அளவு நேரம் மனஅமைதியுடனும் சந்தோஷத்துடனும் இருப்பதில் 50% பரம்பரை அலுகுகளின் செல்வாக்கும் 10% மாற்ற முடியாத சூழ்நிலைகளின் தாக்கமும் இருந்தாலும் எஞ்சியுள்ள 40% எமது கைகளில் இருக்கிறது என்கின்றன ஆய்வுகள்.

எமது கைகளில் இருப்பது தொடர்பாக நாம் செய்யக்கூடிய முயற்சிகள் பல உள்ளன. எங்கள் வாழ்வை வளப் படுத்தியவர்களுக்கு அடிக்கடி நன்றி கூறிக்கொள்வதும் (மனதிலாவது) எமது வாழ்வில் இயற்கையால் அல்லது கடவுளால் தரப்பட்ட வரப்பிரசாதங்களை அல்லது கொடுப்பனவுகளை எண்ணிக் கொள்வதும் அவற்றில் முக்கியமானது. மகாஜனாவின் ஆசிரியர்கள் எமது வாழ்வின் மிக முக்கியமான வரப்பிரசாதம் என்பதை நான் மனம் திறந்து கூறிய மேடைகள் மிகப்பல. ஒருவர் தனது வரப்பிரசாதங்களாக எண்ணிக் கொள்ளல் என்ற கருத்து எனக்குள் வந்ததும் நான் மகாஜனாவில் படிக்கும் போதுதான். அதைத் தந்து மகாஜனாவின் நூலகம். நூலகத்திற்குப் போய் கண்டதை எல்லாம் பரவலாக வாசிக்கும் படி எங்களைத் தூண்டிக் கொண்டே இருப்பார் எமது வகுப்பாசிரியர் திரு. ச. பொ. கனகசபாபதி அவர்கள். ஒரு ஐந்து நிமிட இடைவெளி கிடைத்தாலும் நூலகத்திற்கு ஒடும் ஒரு சக மாணவி இருந்தார். வறுத்தலைவிளானைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட-

கமலா சுப்பிரமணியம் என்ற இந்த மாணவி (இப்போது இவர் அமரத்துவம் அடைந்து விட்டார்). ஒரு நாள் என்னிடம் வந்து தான் வாசித்த, Dale Carnegie எழுதிய ‘How to stop worrying and start living’ என்கிற சுய உதவி நூல் பற்றி விதந்துரைத்தார். அந்த நூலின் நாலாவது அதிகாரத்தில் சொல்லப்படும் ஒரு உத்தி முறைதான் இந்த “Count your blessings” என்பது. அப்போது நான் எழுதி வைத்திருந்த நூலக்கு குறிப்புகள் கொண்ட ஒரு பெரிய சிவப்பு அட்டை மொனிற்றேஸ் கொப்பி இப்போதும் எனது அலுமாரியில் கம்பிரமாக வீற்றிருக்கிறது. இன்று நான் கற்பிக்கின்ற ACT, CBT, DBT உளவியல் சிகிச்சை தொடர்பான வகுப்புகளில் எல்லாம் படிக்கின்ற உளவளத்துணை மாணவர்களுக்குக் கட்டாயம் தரப்படுகின்ற ஒரு வீட்டு வேலை “எமது வரப்பிரசாதங்கள்” எழுதுவது. என்னுடைய கடந்த அறுபத்தெட்டு வருட கால வாழ்வின் வரப்பிரசாதங்களை நான் பலமுறை எழுதிப் பார்த்திருக்கிறேன். அந்த வேலைப்பின்னல் மகாஜனாவின் பல புள்ளிகளைத் தொட்டு நிற்பது தவிர்க்க முடியாதது. வாழ்வின் அடிப்படை நேரமையைக் கற்றுத்தந்தது மகாஜனா. எமது காலத்தில் அங்கே திறமை மட்டுந்தான் வெற்றி பெறும். வேறு பின் கதவு வேலைகள் பற்றி நாம் அறிந்திருக்கவேயில்லை. விழுமிய இலக்குகளைக் கொண்ட வாழ்வு என்பது மகிழ்வின் முக்கியமான இரகசியம் என்று உளவியல் இன்று பேசுகிறது. இராஜயோகம் என்று எமது சமயம் பேசுவதும் அதே விடயத்தைத்தான்!

சுயகெளரவம், சுயநம்பிக்கை, சுயகணிப்பு ஆகிய விடயங்கள் மாஸ் லோவின் தேவைக் கூம்பின் உச்சியில் உள்ள சுயதிறன் நிறைவுத் தேவையைப் (Self Actualisation) பூர்த்தி செய்ய மிக அவசியமானவை. வேறு பல மனிதர்களுக்கு முன்னால் மேடையில் ஏறி நிற்கிற போது சுய நம்பிக்கை என்பது மிக மிக முக்கியம். ஆங்கிலத்திலும் சரி தமிழிலும் சரி மிகுந்த சுய நம்பிக்கையுடன் மேடை ஏறிப் பேசவும், நடிக்கவும், விவாதிக்கவும் கூடிய வலுவைத் தந்தது மகாஜனா. அண்மையில் நான் வளவாளராகச் செயற்பட்ட பெரியவர்களுக்கான கருத்தரங்கு ஒன்றில் ஒரு குறள் சொல்ல வேண்டி ஏற்பட்டது அங்கிருந்த ஒரு முத்த ஆசிரியர் நான்கூறிய குறளில் ஒரு எழுத்து(உச்சரிப்பு)த் தவறாக இருக்குமோ என்று கேட்டார். கேட்டவர் அறிவு மிகுந்தவர். ஆயினும் நான் நம்பிக்கையுடன் இவ்வாறு பதில் கூறினேன், “நான் ஒருபோதும் தவறு விடமாட்டேன் என்று கூற முடியாது. ஆயினும் இந்தக்குறளை நான் பல தடவை மேடையில் கூறியிருப்பேன். மனம் செய்த காலப்பகுதியில் மகாஜனாவில் ஆசிரியர்கள் கேட்டிருப்பார்கள். வீட்டில் அப்பா கேட்டிருப்பார். தவறு என்றால் உடனே திருத்தி இருப்பார்கள். அப்படி யாரும் திருத்தியதாக எனக்கு நினைவில்லை. ஆகவே எனது ஞாபகம் சரியாக இருக்குமென்றே நம்புகிறேன். ஆயினும் இருவரும் வீட்டில் இதை சரி பார்ப்போம்”. வீட்டில் வந்து பார்த்தேன். நான் கூறியது சரியே. கல்லூரியில் ஆசிரியர்கள் செ. கதிரேசர்பிள்ளை, திரு. எஸ். நாகலிங்கம், திரு. வ. பொன்னையா போன்றவர்கள் முன்னிலையில் தமிழ்ப்பிழை விட முடியாது. திரு. A. இராமசாமி, திரு. C. சின்னத்தம்பி, உப அதிபர் திரு. கே. கிருஷ்ணபிள்ளை, அதிபர் தெ. து. ஜெயரத்தினம் போன்றவர்கள் முன்னிலையில் ஆங்கிலம் பிழை விடமுடியாது. க.பொ.த உ/த வகுப்பு எல்லாவற்றுக்கும் அதிபர் ஆங்கிலம் கற்பிப்பார் (ஆங்கிலம் சோதனைக்கு வராது). குதிக்காலை உயர்த்தி உயர்த்தி அவர் உச்சரிக்கும் முறையையும் அழுத்தம் கொடுக்கும் இடங்களையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். அப்படிக் கவனித்தால் மட்டும் தான் மேடையில் ஏற முடியும். ஒரு விழா ஒழுங்கமைக்கப்படுகிறது என்றால், விழாவுக்கு முதல்நாள் அதிபர் முன்னிலையில் சகல நிகழ்வுகளும் ஒத்திகை பார்க்கப்படும். வரவேற்புரையில் ஒரு உச்சரிப்புப் பிழை இருந்தால் திருத்தப்படும். பரிசு வாங்க வரும் மாணவர் ஒருவர் அமர்ந்திருக்கும் கதிரை ஒழுங்கு தவறு என்றாலும் திருத்தப்படும். நிகழ்வுகள் குறித்த நேரத்தில் தொடங்கி குறித்த நேரத்தில் நிறைவடையும்.

விழாவுக்கு யாரை விருந்தினராக அழைப்பது என்பது முக்கிய கேள்வி அல்லவா? “யார் மாணவர்களுக்குப் பயனுள்ள கருத்துக்களைச் சரியாகவும், தெளிவாகவும் சுருக்கமாகவும் வழங்கக் கூடியவர்” என்பது மட்டுமே கருத்தில் எடுக்கப்படும். இந்தியாவின் இரண்டாவது ஐனாதிபதி டாக்டர் சர்வபள்ளி ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் ஒருமுறை எமது விழாவுக்கு

அழைக்கப்பட்டிருந்தார். கல்லூரி வாசலில் வைத்து அவருக்கு ஆரத்தி எடுத்த மாணவிகள் இருவரில் நான் ஒருத்தி என்பதால் அவரது வருகையும் பேச்சும் இன்றும் எனக்குப் பசுமையாக நினைவிருக்கிறது. அத்தகைய உயர்தாத்தைப் பேணியது மகாஜனா என்பதால் மாணவர்களும் உயர்ந்த இலக்குகளோடு வளர்க்கப்பட்டனர்.

ஆசிரியர்கள் பலரும் மாணவர்களின் நலன்களில் உண்மையான அன்பும் அக்கறையும் கொண்டிருந்தனர் என்பது மற்றொரு முக்கிய விடயம். உதாரணத்திற்கு ஒரு விடயம் மட்டும் கூறலாம், திருமதி. Y. பாலசுப்பிரமணியம் எமது தாவரவியல் ஆசிரியை (இவர்தான் முதலில் செல்வி. Y. கணக்கைபை) அவரது வகுப்பில் வீட்டுவேலை அல்லது ஒப்படை செய்யாமல் யாரும் வருவது இல்லை. அவர் ஒரு போதும் தண்டிக்கமாட்டார் “குமார் home work செய்தனேங்களா?” என்று மிக இனிமையாகக் கேட்பார். எமில்குமார், ஜெயக்குமார் என்று எமது வகுப்பில் இரண்டு குமார். இவர்கள் இருவரும் ஆளை ஆள் பார்க்க அவர் சிரித்தபடி இரண்டு பேருடைய முகத்தையும் பார்த்து வேலை செய்யப்பட்டதா என்று அடையாளம் கண்டு விடுவார். “நான் E. M. குமாரைத்தான் கேட்டனான்” என அவரது குரல் கேட்க ஜெயக்குமார் “அப்பாடா” என்று மூச்ச விடுவது எமக்குக் கேட்கும். இப்போது எமில்குமார் தனது விடையை எழுந்து நின்று வாசிக்க வேண்டும். ஏதாவது பிழை இருந்தால் கூட, நீங்கள் கவனிக்கவில்லை என்று தான் சொல்லுவார். ஆனால் அந்த அன்புக்கும் அவரது கடமை உணர்வுக்கும் கட்டுப்படாமல் யாரும் இருந்து விட முடியாது.

இத்தகைய ஒரு மாணவ அனுபவத்தோடு 1982 இல் நான் மகாஜனாவுக்கு ஆசிரிய இடமாற்றம் பெற்று வருகிறேன். பதினொரு நீண்ட வருடங்கள் அங்கு விழுஞ்ஞான ஆசிரியராக, நாடகமும் அரங்கியலும் ஆசிரியராக இன்னும் பல துறைகளில் பணி புரிகிறேன். அந்தக் காலம் அனர்த்தம் எங்களை விழுங்கிக் கக்கிய காலம். கல்லூரியும் நாங்களும் ஷல், பொம்மர், இடப் பெயர்வு, நாய்க் குரைப்பு, எண்ணெய் மணம், துப்பாக்கி வேட்டு.. மலிவான மரணம் ... போன்ற சொற்களோடு மிகவும் பரிச்சயமான காலம். இருந்தாலும் கல்லூரிச் சூழல் ஒப்பீட்டாவில் மகிழ்வாகவே இருந்தது.

1988 ம் ஆண்டு தமிழ்த்தினப் போட்டிக்குத் “தான் கெடு பள்ளாம்” என்ற நாடகத்தை மேடையேற்றி பண்டத்தரிப்புக் கோட்ட மட்டத்தில் முதலிடம் பெற்றோம். இன்று இந்த மலரை வெளியிடுகின்ற மாணவர்களில் சிலர் அதில் நடித்திருந்தனர். மொத்தமாக நான்கு முறை மேடையேற்றப்பட்ட இந்த நாடகத்தில் நடித்த அத்தனை பிள்ளைகளும், உலகம் பூராவும் பரவி இருந்தாலும், மிகச் சிறப்பாக வாழ்கின்றனர். 1990ம் ஆண்டு வலி வடக்கைப் பொறுத்தவரை மறக்கமுடியாத ஆண்டு. நாங்கள் எல்லாம் எமது வீடுகளை விட்டு வெளியேறிய ஆண்டு. ஆயினும் அந்த ஆண்டிலே நாங்கள் செய்த “ஆலயம்” என்ற நாடகம் நல்லை ஆதீனம் நடத்திய சமய நாடகப் போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்க விடயம். இந்த வெற்றியில் அமரத்துவம் அடைந்து விட்ட ஆசிரியர் ச. விநாயகரத்தினம் அவர்களின் ஒத்துழைப்பும் மறக்க முடியாதது. அந்த நாடகமும் 1995 வரை வெவ்வேறு இடங்களில் தொடர்ந்து மேடையேறி வெற்றி கண்டது.

அதே ஆண்டில் இலங்கையின் சுதந்திர தினத்தை ஒட்டி நடைபெற்ற நாடகப் போட்டியில் மாவட்ட மட்டத்தில் முதற் பரிசு பெற்ற “வான் விளிம்பில் ஒரு நட்சத்திரம்” என்ற நாடகம் 1991 ம் ஆண்டு வட இலங்கை சங்கீத சபையின் வைரவிழாவுக்காக யாழ்ப்பாணம் இந்து மகளிர் கல்லூரியில் ஆயிரக்கணக்கான பார்வையாளர் மத்தியில் நிகழ்த்தப்பட்டுப் பெரும் பாராட்டைப் பெற்றது. அரங்க அநுபவத்திற்குள் வந்த மாணவர் பலரும் வட இலங்கை சங்கீத சபையின் ‘நாடகமும் அரங்கியலும்’ பரீட்சைகளிலும் தோற்றிச் சித்தியடைந்து வந்தனர். அந்த மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் இடையில் இருந்த காத்திரமான உறவு நெருக்கடியான காலத்திலும் எங்களை மகிழ்வாக வைத்திருந்தது. இடம் பெயர்ந்து தங்கியிருந்த வீடுகளில் மாமர நிழலிலும் நாடக ஒத்திகைகள் செய்திருந்தோம்.

அந்தப் பிள்ளைகளும் ஆசிரியர்களும் மீண்டும் சந்திக்கிறோமா? திரும்பவும் அந்த நினைவுகளை மீட்டுச் சந்தோஷம் கொண்டாடுவோம்.

கல்லூரி நினைவுகளுடன்...

திருமதி மேகலா ராஜ்குமார் (முத்து மேகலா)

எ

மில் சூழ் அழகு நிறை யாழ்ப்பாணத்தின் வடபுலத்திலே கல்விப் பெரு விருட்சமாக எழுச்சி பெற்றிருக்கும் அறிவுப் பொக்கிஷும் நம் மகாஜனக் கல்லூரி. மகாஜனாவின் வரலாற்றில் தரம் 6 முதல் உயர்தரம் வரை ஒரு மாணவியாகவும் பின்னர் 1994 முதல் 2000 வரை ஒரு ஆசிரியையாகவும் நீண்ட பயணம் எனக்குண்டு. நீண்ட கல்விப் பாரம்பரியம் கொண்ட மகாஜன மாதாவின் குழந்தையாகத் தவழ்ந்து வளர்ந்து வந்ததில் மட்டற் ற மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் அடைகின்றேன். கல்வி, கலை, விளையாட்டு, ஆண்மீகம், பொதுப்பணி, எனப் பலதுறைகளிலும் மகாஜனாவின் புதல்வர்கள் பாடசாலைக்கு அன்று முதல் இன்று வரை பெருமை சேர்த்து வருகின்றனர். சமூக வெளியில் ஓர் மிடுக்குடன் சூழ்நிலைகளைக் கையாளும் சாமர்த்தியசாலிகளாக மினிர்ந்து வருகின்றனர். 1910 ஆம் ஆண்டு மகாஜன சிற்பி தெ.து.ஜெயரத்தினத்தின் தந்தையான பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை அவர்களால் தின்ணைப் பள்ளியாக ஆரம்பிக்கப்பட்டு வளர்ச்சி கண்டதே எமது மகாஜனாக் கல்லூரி. ‘உனை நீ அறி’ என்ற தாரக மந்திரத்தை ஒவ்வொரு மாணாக்கர் மனங்களிலும் ஊட்டி வளர்த்து வெற்றியாளர்களாக்கிய வல்லவர் அதிபர் திரு ஜெயரத்தினம் அவர்கள். 2010 ஆம் ஆண்டில் நூற்றாண்டு விழாக் கண்ட எமது கல்லூரியானது கடந்து வந்த பாதை கரடு முரடானது. போர் உச்சம் பெற்று பாடசாலை பல அழிவுகளைச் சந்தித்த போதும், இடப்பெயர்வு ஏற்பட்ட போதும் அவை அனைத்தையும் கடந்து குறுகிய காலத்தில் புது மிடுக்குடன் அனைத்துத் துறைகளிலும் சாதித்து நிற்பது கண்டு மட்டற் ற மகிழ்வடைகின்றேன். ஈழத்திலும் சரி, உலக அளவிலும் சரி, மகாஜனாவின் பிள்ளைகள் பல்வேறு உயர் பதவிகளிலும் அமர்ந்து பாடசாலைத் தாயின் பெயரை உயர்த்தி நிற்கின்றனர். அவர்களின் கரம் பற்றி எதிர்காலச் சந்ததியும் எமது கல்லூரியின் புகழை உலகெங்கும் நிலைபெறச் செய்வர் என்பதில் எவ்வித ஐயமும் இல்லை. கல்லூரி வாழ்வை மறவாது நினைவு கூர்ந்து மகிழ்ந்திடும் இவ் ஒன்றுகூடல் நன்னாளில் பழைய மாணவியாக எமது கல்லூரி நினைவுகளை நெஞ்சினிருத்துவதில் மட்டற் ற மகிழ்வடைவதோடு ஒன்றுகூடல் சிறக்க வாழ்த்துகின்றேன்.

வெல்லுக மகாஜன மாதா!

எமது பார்வையில் 1994 உயர்தர மாணவர்கள்

செல்வி பத்மலோஜினி வேலூப்பிள்ளை

நான் மகாஜனக் கல்லூரியில் ஆசிரியையாக இணைந்து கொண்டது, 1993 ஜூன் வரியில், கல்லூரி இயங்கிய இடம் இனுவில் மத்திய கல்லூரி. 1994 உயர்தர மாணவர்கள் கோண்டாவில் 'நிரு' கல்வி நிலையத்திலும் ஆரம்ப பிரிவு மாணவர்கள் இனுவில் மத்திய கல்லூரியின் ஆரம்ப பாடசாலையிலும் கல்வி பயின்ற காலம். இடம் பெயர்ந்து பல பிரபல பாடசாலைகள் இருந்த இடம் தெரியாமல் போன வேளையில் அப்போதைய துணிச்சல் மிக்க அதிபர் அமரர். க. நாகராசா அவர்களும் ஆளுமை மிக்க இம் மாணவர்களும் தான் மகாஜனக் கல்லூரி சென்ற இடங்களில் எல்லாம் புகழுடன் நின்று நிலைக்கக் காரணம் எனலாம்.

சுமார் இரண்டாயிரம் மாணவர்கள் வெவ்வேறு இடங்களில் கல்வி பயிலும் நிலையைத் தவிர்த்து, அனைவரும் ஓரிடத்தில் கல்வி கற்க வேண்டும் எனும் அவாவடன், 94 உயர்தர பிரிவு மாணவர்கள் இனுவில் மைதானத்தில் இசை நிகழ்ச்சி ஒன்றை நடத்தியதும் அதற்காக சைக்கிளில் வடமராட்சி தென்மராட்சி வரை சென்று ரிக்கெற் விற்றமையும் எவருமே மறக்க முடியாத விடயங்களாகும். சேர்ந்த பணத்தில் மருதனார்மடத்தில் கொட்டகை போடப்பட்டது. கொட்டகையின் அமைப்பு அம்பனையில் உள்ள மகாஜனக் கல்லூரியின் அதே அமைப்பாக இருந்தமை சிறப்பம் சமாகும். இம்மாணவர்கள் இராணுவக்கட்டுப்பாட்டு இடங்கள் பாடசாலைக்கு அருகாமையில் இருந்த காலத்தில், அப்போதைய அதிபர் நாகராசா அவர்களுடன் உயிரைப் பணயம் வைத்துச் சுத்தம் சந்தடியின்றிப் பாடசாலையினுள் நுழைந்து முக்கிய ஆவணங்கள், நூலகத்திலுள்ள அனைத்து நூல்கள், ஆய்வு கூட உபகரணங்கள் என அத்தியாவசியமான எல்லாவற்றையும் எடுத்து நீண்டதாரம் நடந்து வந்து லொறிகளில் ஏற்றி வந்தமை மறக்க முடியாத ஒன்றாகும்.

இவர்களுக்கு உயர்தரக் கல்வியை நிரந்தரமாக ஓரிடத்தில் படிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை எனினும், 1994 ஜூன் வரியில் மருதனார்மடத்தில் அமைந்த கொட்டகையில் அனைத்து மாணவர்களும் ஒன்றாக கல்வி கற்க வழி சமைத்தவர்கள். உயர்தரவுகுப்புகளில் எல்லோரும் கல்விக்காக அதிக நேரம் ஒதுக்குவார். ஆனால் இவர்கள் கல்லூரிக்கு அதிக நேரம் ஒதுக்கினார்கள். இருந்தும் அந்த வருடம் இருவர் மருத்துவ துறைக்கும், பலர் பொறியியல் துறைக்கும் தெரிவாகினர். விஞ்ஞான கணிதப் பிரிவில் கல்வி கற்ற பெரும்பாலான மாணவர்களும் பல்கலைக்கழகம் சென்றமை பாராட்டத்தக்க விடயமாகும்.

பலர் பல்கலைக்கழகங்களிலும் சிறந்த பெறுபேறுகள் பெற்று பாடசாலைக்கு பெருமை தேடித் தந்தனர். இம்மாணவர்களை ஒரு நாகரிகமான சமுதாயமாகவே அன்று நான் பார்த்தேன். ஒழுக்கம், பணிவு, பழகும்விதம், அனைத்தும் உயர்ந்த தரத்தில் காணப்பட்டது. இவர்கள் நடாத்திய உயர்தர ஒன்றுகூடலும் அவர்களின் பண்பை எடுத்துக்காட்டுவதாகவும் மிகவும் சிறப்பாகவும் பாராட்டும் விதத்திலும் அமைந்திருந்தது.

அந்த நாட்களில் மகாஜனக்கல்லூரி வலைப்பந்தாட்டத்திலும் கொடிகட்டிப்பறந்தது. இந்த வகுப்பு மாணவி ஒருவர் ஏனைய அணியினருக்கு பெருஞ்சவாலாக இருந்தார். இவர்களின் மாவட்ட மட்ட இறுதிப்போட்டியை பார்க்க பெரிய ஆசிரியர் குழாமே சென்றிருந்தது. நானும் போயிருந்தேன். அன்று எமது அணி மிகச் சிறப்பான அணியாகவும் காணப்பட்டது. எனினும் விளையாடிய நேரம் முழுவதும் அந்த மாணவி பந்தைத் தனது கட்டுப்பாட்டிலேயே வைத்திருந்து விளையாடியமை இன்றும் என்னால் மறக்க முடியாத நிகழ்வாகும். இவர்களின் ஆதங்கம் அதன் பின்னர் எமது வலைப்பந்தாட்டம் முன்னேறவில்லை என்பதாகும். அன்று இவர்கள் எடுத்த அக்கறையும் ஊக்குவிப்புமே எமது அணி மாகாண மட்ட வெற்றியை மீண்டும் எட்டுவெதற்கு வாய்ப்பளித்தது எனலாம். இவர்கள் படிக்கும் காலத்திலேயே சிறந்த கல்விமான்கள் போன்ற சிந்தனையும் தோற்றமும் கொண்டிருந்தவர்கள். இன்று இவர்கள் வாழ்வில் மிகச்சிறந்த நிலையில் உள்ளனர். எமது பாடசாலையில் கூட இருவர் ஆசிரியர்களாக உள்ளனர். இவர்கள் எங்கிருந்தாலும் சீரும் சிறப்புடன் வாழ எல்லாம் வல்ல சிவகாமி சமேத ஆனந்த நடராஜப் பெருமான் துணை புரிவாராக.

என் நினைவுத் துளிகளிலிருந்து ...

கலாந்தி இராசரத்தினம் மோகனதாஸ்

“ஏன் நிற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச் சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்” என்ற வள்ளுவர் வாய்மொழியைப் போலவே ஒவ்வொரு ஆசிரியருக்கும் தம்மிடம் கல்வி பயின்ற மாணவர்கள் இவ்வுலகின் எந்த மூலையிலிருந்தாலும் அவர்கள் கல்வியின் மூலமாகத் தங்கள் வாழ்வில் சிறப்புடன் வாழ்ந்துகொண்டும், தாம் வாழ்ந்த, வாழும் சமூகங்களில் மற்றவர்களுக்குச் சேவை செய்து வாழ்வதும் மிகவும் பெருமையான விடயமாகும். இந்த வகையில் 94-A/T மகாஜனக் கல்லூரி மாணவர்கள், மருத்துவம் (Medicine), பொறியியல் (Engineering), கணிய அளவீடு (Quantity Surveying), கட்டிட பொறியியல் (Architectural Science), பெளதீகவிஞ்ஞானம் (Physical Science), அறிவியல் (கற்பித்தல்), சித்த மருத்துவம் (Sihda Medicine) மற்றும் கலைத்துறை (Arts), கல்வியியல்துறை (Education) முகாமைத்துவம் (Management) போன்றவற்றிலும், மற்றும் அனைத்துத் துறைகளிலும் சிறந்து, சிறப்பாகச் சேவையாற்றி வருகின்றனர்.

மகாஜனக் கல்லூரி போர்க்காலத்தில் இடம்பெயர்ந்து மருதனார்மடத்தில் தற்காலிகமாக அதிபர் நாகராசா தலைமையில் திறம்பட இயங்கிக் கொண்டிருந்தகாலம். இந்நெருக்கடியான காலத்தில் 94 பிரிவைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் பலர் Interact Club (Rotary International) இல் இனைந்து பல செயற்பாட்டு வேலைத்திட்டங்களை எனது பொறுப்பில் திறம்படச் செய்திருந்தனர். இது மிகவும் பாராட்ட-த்தக்க விடயமாகும். இதில் சக ஆசிரிய நண்பர் ஜெயமனோகரனும் உறுதுணையாகவிருந்தார். இந்தப் பிரிவினர் கல்வியில் மட்டுமல்லாது கல்விசாராத்துறைகளிலும் மற்றும் கல்லூரியின் சார்பாக நடைபெற்ற அனைத்துப் போட்டிகளிலும் ஆர்வமாக ஈடுபட்டிருந்தனர். நான் 2018 ம் ஆண்டு மகாஜனக்கல்லூரிக்கு 92-A/T பிரிவு மாணவர்கள் அழைத்ததன் பேரில் சென்றிருந்தேன். அதில் அம்மாணவர்கள் வழங்கிய கெளாவும் கண்டு வியந்து நின்றேன். அத்தருணத்தில் இந்த ஆசிரிய சேவையின் பெருமையை உணரக் கூடியதாகவிருந்தது. அதேபோல் தற் போது இப்பிரிவினரும் செயற்படுவது மிகவும் பாராட்டப்பட வேண்டிய விடயமாகும். எனது உடல் நலக்குறைவின் காரணமாகச் சமூகமளிக்க முடியாமைக்கு மனம் வருந்துகின்றேன். எதிர்காலத்தில் மீண்டும் காலங்களின்து வரும்போது உங்கள் அனைவரையும் சந்திக்க ஆவலாக உள்ளேன். ஆயினும், அழைப்புக்கு நன்றி கூறுவதுடன் இவர்களும் ஏனைய அனைத்து மாணவர்களும் கடவுளின் கிருபையால் எல்லா வளமும் பெற்று பல்லாண்டு வாழ எனது இதயழுர்வமான வாழ்த்துகள் உரித்தாகுக. அத்துடன் தங்கள் ஒன்றுகூடல் சிறப்புடன் அமைய எனது இதயங்களின்த வாழ்த்துகளும் உரித்தாகுக.

வெல்லுக மகாஜன மாதா!

மனம் சொரியும் மலர்கள்

திருமதி கிராஜ் கெஸ்காதரன்

வரலாற்றில் மட்டுமல்ல ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கையிலும் கூட ‘பொற்காலம்’ எனக் கூறத்தக்க காலம் ஒன்றிருக்கும். எனது வாழ்க்கையின் பொற்காலம் எதுவென்று கேட்டால் மகாஜனக் கல்லூரியில் நான் கற்பித்த காலம் என்று நிறைவோடு கூறுவேன். ‘பொன்புச் சொரியும் பொலிந்த செழும் தாதிறைக்கும்’ என்னங்கள் உள்ளெங்கும் பரவி இருக்கின்றன.

நாற்பறமும் அரணாய் அமைந்த கட்டிடங்கள், ஆற்றல் மிக்க ஆசிரியர்கள், வண்ண வண்ண மலர்களாய் சிட்டுக்களாய் மாணவர்கள், இவர்களை ஒருங்கே வழி நடாத்தும் அதிபர்கள். இவர்கள் மத்தியில் நானும் இடம் பெற்றேன் என்பது பெருமிதம். கூமார் பதினெண்து வருடங்கள் மட்டுமே நீடித்தது என்பது ஏமாற்றமே.

பொருளியலும், தமிழ் மொழியும், சைவசமயமும் நான் கற்பித்த பாடங்கள். ஆனாலும் எனக்கு மனநிறைவைத் தந்தது தமிழ் கற்பித்தலே. என்னிடம் கற்றவர்கள் எல்லோருமே என் பிள்ளைகள் என்றாலும், 1987ஆம் ஆண்டு தரம் ஏழு A பிரிவு மாணவர்கள் என் செல்லப் பிள்ளைகள். ஏனென்றால் தரம் 11 வரை தொடர்ந்து அவர்களுக்குக் கற்பிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அது என் பேறாகும்.

அவர்களது பருவ மாற்றங்களையும் நடத்தைக் கோலங்களையும், அறிவு விருத்தியையும் தனித்துவமான திறன்களையும் அவர்களோடு பயணித்த காலத்தில் உனர் முடிந்தது. நறுமுகைகள் மலர்களாவதையும் அவை பரப்பும் மனத்தையும் இரசிக்க முடிந்தது. அவர்களின் பயணமும் தொடர்ந்து என்னோடு தான் என்பதால் பாடத்திட்டத்திற்கு அப்பால் தமிழ்றிவு சார்ந்த விடயங்களையும் வாழ்க்கைப் பண்புகளையும் அவர்களுக்கு ஊட்ட முடிந்தது. அது மட்டுமல்ல, அம் மாணவர்களின் ஆற்றல், திறன், அவர்கள் காட்டிய ஆர்வம் என்பன என்னைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளத் தூண்டின என்றும் கூறலாம்.

வகுப்பறையையும் அவர்கள் வதனங்களையும் வரிசையாய் மனத்திறையில் காண்கிறேன். அவர்களது க. பொ. த சாதாரண தரப்பரீட்சை முடிவுகள் வெளியான போது ‘உங்கள் வகுப்பில் தமிழ்ப் பாடத்தில் முப்பத்தெட்டுப் பேர் அதி விசேட சித்தியடைந்திருக்கிறார்கள். இது ஒரு சாதனைதான்’ என அமரர் விநாயகரத்தினம் ஆசிரியர் பாராட்டியதாக ஞாபகம். அந்த இனிய நினைவுகளையும் சம்பவங்களையும் நினைத்து நினைத்துக் கொண்டாடி மகிழ் நாட்டுச் சூழல் இடந்தரவில்லை.

இடப்பெயர்வுகளும் புலப் பெயர்வுகளும் எம்மை எங்கெங்கோ கொண்டு சேர்த்து விட்டன. இன்று அந்த மாணவர்கள் உள்நாட்டிலும் வெளிநாடுகளிலும் தம்மை நிலைப்படுத்திக் கொண்டார்கள். அவர்களை மீண்டும் காணப் போகிறேன் என்பது களிப்பைத் தருகிறது. அந்த நாள் இனிய நாளாகட்டும். என் மாணவச் செல்வங்களை அன்போடும் மனநிறைவோடும் வாழ்த்துகிறேன். அவர்களுக்கு என் நல்லாசிகள் உரித்தாகட்டும்.

பாவலர் துறையப்பா பிள்ளை அவர்கள் சைவசமயச் சூழலில் ஓர் ஆங்கிலப் பாடசாலையை நிறுவ வேண்டும் என்ற உணர்வை ஊட்டியது இந்த ஆங்கிலக் கவிதையாக இருக்குமோ?

திரு. கார்த்தகேச சுப்பிரமணியம்

ஆங்கில இலக்கியம் பரந்து விரிந்த ஓர் சமுத்திரம், காவியங்கள் அருட்டுணர்வு மிக்க சிறு சிறு விடயங்களையும் கொண்டவை. எல்லோராலும் போற்றப்படும் ஆங்கிலப்புலவர் தோமஸ் க்ரே (Thomas Gray) ஆவார். இவர் ஸண்டன் மாநகரில் பிறந்தவர்; ETON, Cambridge ஆகிய பல்கலைக்கழகங்களில் கல்வி கற்றவர். 30.02.1771இல் மறைந்தார். இவரது பூதவுடல் இவரது சொந்தக் கிராமமான Stoke Poges இடுகாட்டில் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

இவர் அதிக கவிதைகளை எழுதவில்லையாயினும் எழுதிய அனைத்துக் கவிதைகளும் நிறைவான பொருள் பொதிந்த கவிதைகள். இவர் ஒரு முறை தனது கிராமமான Stoke Poges சென்றார். தமது கிராமத்தின் இடுகாட்டுக்குச் சென்றார். அங்குள்ள எளிமையான கல்லறைகளில் எழுதப்பட்ட வசனங்கள் கல்வி அறிவில்லாத கிராமிய மக்களால் எழுதப்பட்டிருந்தன. ஆனால் அனைத்துமே பொருள் பொதிந்த வார்த்தைகளாகும்.

இவரது சிந்தனை சிறகடித்தது. இந்த மக்களுக்கு மட்டும் கல்வியறிவு இருந்திருந்தால் இவர்களில் எத்தனை மேதாவிகள், அறிஞர்கள், ஏன் சிறந்த தத்துவாளரிகள், அரசியல்வாதிகள், விஞ்ஞானிகள் தோன்றியிருப்பார்கள். எனவே அந்த இடுகாட்டில் புதைக்கப்பட்ட வர்களுக்காக ஒரு சமரகவியை எழுதினார் .

‘Elegy written in a county church yard’ என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதிய அக்கவிதை ஆங்கில இலக்கியங்களில் மிகவும் சிறந்ததொன்றாக இன்று வரை போற்றப்படுகிறது. அதில் வரும் ஒரு கவிதை .

“Full many a gem of purest ray serene
The dark unfathomed caves of ocean bear:
Full many a flower is born to blush unseen,
And waste its sweetness on the desert air”

கிதன் பொருள்

இருள் செறிந்த ஆழமறியாத சமுத்திரங்களின் ஆழத்தில் இருக்கும் குகைகளில் கண்ணைப் பறிக்கும் ஒளிவீசும் இரத்தினங்கள் எவரும் அறியாவண்ணம் இருந்து அவற்றின் சிறப்பின் அருமை

தெரியாதிருக்கும். அதே பொலிவாக நறுமணம் வீசும் அழகிய மலர்கள் அடர்ந்த காட்டில் மனித வாசனையே இல்லாத இடத்தில் மலர்ந்து அதன் சுகந்தம் வீணடிக்கப்பட்டிருக்கும். இந்த இடுகாட்டில் புதைக்கப்பட்ட மக்களுக்குக் கல்வி அறிவு இருப்பின் அவர்களில் பெரிய புரட்சியாளர்கள், கவிஞர்கள், சிந்தனையாளர்கள் தோன்றியிருப்பார்கள். கொடுமையான வறுமையாலும் சந்தர்ப்பம் கிடையாமையாலும் இவர்கள் வெளி உலகிற்குத் தெரியாது வாழ்ந்து மறைந்தார்கள்.

Some village Hampden, that with dauntless breast
The little tyrant of his fields withstood;
Some mute inglorious Milton here may rest
Some Cromwell guiltless of his country's blood

இதன் பொருள்

இங்கு புதைக்கப்பட்டவர்களில் முதலாம் சாஸ்ல் (Charles-1) மன்னரின் கொடுங்கோன்மையை எதிர்த்துப் போரிட்டு வீரமரணம் அடைந்த Hamdon போன்றவர்கள் இருந்திருக்கலாம்; Milton போன்ற மகா கவிஞர்கள் சந்தர்ப்பம் கிடையாததாலும் கல்வி இன்மையாலும் அவர்கள் திறமையை வெளிப்படுத்த முடியாமல் வாழ்ந்து மறைந்து இருக்கலாம்; முதலாம் சார்ஸ்ல் Chrles-1 கொடுங்கோலனாக இருந்த போது அவனுக்கு எதிராகப் படை திரட்டி மன்னனை மடக்கி அடக்கிய குறைாம்வெல் போன்ற தீர்கள் கூட சந்தர்ப்பமில்லாது அவர்களது திறமை வெளிப்படாது வாழ்ந்து மறைந்திருக்கலாம்.

இப்படியே இக்கிராம மக்களுக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடையாததால் நாட்டிற்கு நன்மை செய்திருக்கக் கூடிய எத்தனையோ பேரை நாம் இழந்திருக்கிறோம். பாவலர் துரையப்பா பிள்ளை அவர்கள் ஆங்கில இலக்கியக் கடலை கரை கண்டவர். அவர் இந்தக் கவிதையை நிச்சயமாகப் படித்திருக்க வேண்டும். Thoms Gray அவர்கள் போல் கவிதையுடன் நிற்கவில்லை.

பாவலர் அவர்கள் தெல்லிப்பழையின் அயற் கிராமங்களான அளவெட்டி, பன்னாலை, கொல்லங்கலட்டி, விழிசிட்டி இவற்றில் தம் காலத்தில் வாழ்ந்த சிறந்த தமிழ்ப் பண்டிதர்கள், அறிஞர்கள் தங்கள் கிராமங்களில் பாடசாலைகளை நிறுவி இருந்ததை அவதானித்தார். இவைகளில் சில பாடசாலைகள் 150 ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட வரலாறு கொண்டவையாகும்.

பாவலரின் சிந்தனையில் இவ்வளவு சிறந்த தமிழறிவு படைத்த மக்களுக்கு ஆங்கில அறிவை அதுவும் அவர்கள் சமய கலாசார தழுவில் கொடுத்தால் பேராற்றல் மிக்க சமுதாயத்தை உருவாக்கலாம் என்று தோன்றியது.

செயலில் இறங்கினார். உதிர்த்தது மகாஜனக் கல்லூரி. நம் மகாஜன மாதா இவ்வுலகில் இன்று வரை எத்தனையோ தலைசிறந்த கல்வியாளர்களை, கலைஞர்களை, செயல் படைக்கும் பொறியியலாளர்களை, முத்தமிழ் வல்ல பெரும் புலவர்களை, அறிஞர்களை, மருத்துவர்களை, ஆசிரியர்களை, சித்தி பெற்று நிர்வகிக்கும் அதிபர்களை, அதிகாரிகளை, சிறந்த எழுத்தாளர்களைப் பெற்றெடுத்த பூரிப்பில் மகிழ்வுடனே இன்றும் இளமையாய்ப் புகழ் பெறுகிறாள் .

மேலும் பல்லாண்டுகள் பணிசெய்து வாழ்க, வாழ்க, வாழ்கவென வாழ்த்துவோம். பணிவோம் சிவகாமி அம்பாள் சமேத ஆனந்த நடராஜப் பெருமானையே!

மகாஜனனின் மாண்பு

திருமதி ரேணுகாதேவி கேசவன்

L

காஜனனின் மாண்பு மாட்சிமை மிக்கது. உலகமே திரும்பிப் பார்க்கும் உத்தமப் பண்பு மகாஜனாவிற்கு மட்டுமே உரித்தான் மாண்பு. எக்காலத்திற்கும் பொருந்தும் உலகப் பொதுமறை போல மகாஜனாவின் விதிகளும் பாரம்பரியங்களும் எக்காலத்திற்கும் பொருந்தும் பண்புடையவை. கலையும் பண்பாடும் இலக்கியமும் நாடகமும் விளையாட்டும் மகாஜனன்களின் மகத்தான் சொத்து. அந்த சொத்திற்கு உடைமையாளர்களான மகாஜனாவின் க. பொ. த உயர்தர (1994) மாணவர்களின் நன்றி மறவாப் பண்பை வியந்து போற்றுகிறேன்.

எங்கள் மாணவர்களின் பேச்சும் நடிப்பும் விவாத அரங்கும் கவிதாஞ்சலிகளும் இன்றும் பசுமையாக மனதில் குளிர் பரப்புகின்றன. ஆனாலும் மகாஜனாவின் மாண்புமிக்க மாணவர்களிடமும் நான் கற்றுக் கொண்ட பாடங்கள் நான் செல்லும் இடமெல்லாம் நிழல் பரப்புகின்றன. பல ஆண்டுகள் கடந்தும் தம் ஆசான்களைத் தேடிச் சங்கமிக்கும் மகாஜனன்களைப் போற்றுகிறேன், வாழ்த்துகிறேன்.

மகாஜனாவும் மாணவர்களும்

திருமதி சீத்தாதேவி தேவதாசன் (சீத்தா ரீச்சர்)

Lகாஜனாவும் மாணவர்களும் பிரிக்க முடியாத சொற்பிரயோகம். எமது அன்றைய மாணவர்களும் சமுதாயம் இன்றைய கல்விமான்கள். எங்கு சென்றாலும் ஒரு கூட்டமே எம்மைச் சுற்றி ஓடி வந்து கூடி விடுகின்றது. இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் இம் மாணவர்கள் செய்து வருகின்ற சேவைக்கு முன் எமது கற்பித்தல் ஒரு தூசு போல் தெரிகின்றது.

மகாஜனாவின் மாணவர்கள் அன்று செய்த குறும்புகள், சாதனைகள் மற்க முடியாதவை. ஒதுக்கப்பட்ட மாணவர்களையெல்லாம் அரவணைத்து ஆறுதல் கூறி உதவிகள் புரிந்து கற்றலுக்கு வழிகாட்டிய அனுபவம். நான் என்றுமே மாணவர் பக்கமே நிற்பேன். பிழை செய்தவர்களைக் கண்டிக்கவும் தயங்க மாட்டேன். இன்றும் மாணவர்கள் நான் கூறும் வார்த்தைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாகவே இருக்கின்றார்கள்.

1990ம் ஆண்டு உதயன் பத்திரிகையில் எனது பெயர் விளம்பரமாகியிருந்தது. கொழும்பில் ஐந்து வருடங்கால சேவையை முடித்து மகாஜனாவிற்கு வந்தேன். அப்போதைய அதிபர் அமரர் திரு. நாகராசாவிற்கோ எனக்கோ ஒருவரை ஒருவர் தெரியாது. “நீங்கள் ஒரு M.A என அறிந்தேன், நானேதான் உங்களைத் தெரிவு செய்து விளம்பரப்படுத்தினேன்” எனக்கூறி உயர்தர வகுப்புகளில் இந்துநாகரிகம், இந்து சமயம் ஆகிய இரண்டு பாடங்களையும் இந்துமாமன்றம், சைவ வளர்ச்சிக் கழகம் ஆகியவையும் என்னிடம் ஒப்படைத்தார். மாணவபலத்தைப் பயன்படுத்திப் பூசைகள் விழாக்களைச் செய்தேன் நடராஜனராயும் என்னையும் பிரிக்கமுடியாத நினைவுகளாக இன்றும் நடராஜர் திரைச்சீலை எனது மகனால் வர்ணம் தீட்டப்பட்டு எமது வீட்டு பூசை அறையில் வழிபடப்பட்டு வருகின்றது. எனது துறை சார்ந்த மாணவர்கள் மட்டுமல்ல ஏனைய துறை சார்ந்த மாணவர்களின் ஆளுமையையும் கண்டு வியப்படைந்த அனுபவம் அதிகம். கலை, கலாசாரப் போட்டிகள், விளையாட்டுப்போட்டிகளில் மாணவர்கள் காட்டிய அடைவுகள் இன்றும் வளர்ந்து கொண்டே செலவதைக் கண்டு மனம் மதிழ்கின்றேன். 18 வருட காலம் மகாஜனாவில் கற்பித்தது எனது வாழ்வில் ஒரு பொற்காலம் எனலாம். அதன் பயனாக 10 வருடங்கள் மேலதிகமாகப் பிரதம பரீட்சகராகவும் பணியாற்றி இன்று ஓய்வு பெற்றுள்ளேன். மகாஜனா சமுதாயத்திற்கு என்றும் கடமைப்பாடுடையேன். அது ஈடு செய்ய முடியாதது. இன்ப நிகழ்விலும் துன்ப நிகழ்விலும் அன்று அதிபர்கள், ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் செய்த கடமைக்கு ஈடில்லை. நன்றியுணர்வோடு என்னையும் நினைவு கூர்ந்தமைக்கு பலகோடி நன்றிகள். வெளிநாடு சென்றவர்களும் அங்கும் மகாஜனாவின் புகழைக் காப்பாற்றுங்கள்.

வளர்க்காஜனாவின் மாணவர்கள்

மனசுக்குள்ளே...

திருமதி சிவமலர் அனந்தசயனன்

(M)தன் முதலில் மகாஜனாவை ஒரு ஆசிரியராகத் தான் நான் பார்த்தேன், அறிந்துகொண்டேன். வாழ்ந்தது அயலுராக இருந்தாலும், நான் அங்கு கல்வி கற்றதில்லை. நகர்ப் பாடசாலையில் இடைநிலைக் கல்வி, உயர்கல்வி கற்றதனால் மகாஜனாவின் அருமை பெருமைகளை அப்போது கேள்விப்பட்டதுமில்லை. ஆனால் மகாஜனா அன்னை என்னைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டதாலோ என்னவோ மறைந்த அதிபர் திரு. பொ. கனகசபாபதி அவர்களும் ஆசிரியர் திரு. க. செல்வகுணச்சந்திரன் அவர்களும் என்னுடைய தந்தையை, என்னை அனுகி சம்மதம் பெற்று பாடசாலைக்குத் தாவரவியல் ஆசிரியராகக் கொண்டு சென்ற போது 1977ம் ஆண்டு மார்ச் 21ந் திகதி எனக்கும் மகாஜனாவிற்கும் ஒரு பிணைப்பு ஏற்பட்டது.

இந்தப் பிணைப்பு இடையே விடுபட்டு மீளவும் ஏற்படுத்தப்பட்டு பின் நாட்டின் அசாதாரணச் சூழலால் மீண்டும் விடுபட்டு எனது ஆசிரிய சேவையின் இறுதி 05 வருடங்களில் ஓர் உன்னத நிலைக்குக் கொண்டு சென்றது. மகாஜனாக் கல்லூரியின் நூற்றாண்டு விழாக்கால அதிபர் என்ற முத்திரையையும் எனக்குள்ளே பதித்துச் சென்ற மகாஜனா அன்னையை “மனசுக்குள்ளே” இன்றும் போற்றுகிறேன். மகாஜன அன்னையின் நூற்றாண்டுக் கால அதிபர் என்ற உன்னத நிலை இன்னொரு அதிபருக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்றால் இன்னும் நூறு வருடங்கள் செல்ல வேண்டுமே என்ற உணர்வு அடிக்கடி மனசுக்குள்ளே எட்டிப் பார்க்கும்.

மொத்தமாக 09 அதிபர்களுக்குக் கீழ்ப் பணியாற்றினாலும் ‘எங்கடை அதிபர்’ என்று சொல்லக்கூடியவர்கள் இரண்டு பேர் மாத்திரமே. ஒருவர் மகாஜனங்கள் எல்லோராலும் அறியப்பட்ட மறைந்த முன்னாள் அதிபர் திரு. பொ. கனகசபாபதி அவர்கள். மற்றவர் வவு/இறம்பைக்குளம் மகாவிர் மகாவித்தியாலய அதிபர் மறைந்த அருட்சகோதரி யூட் மடுத்தீன் அவர்கள். இருவரும் தான் என்னைக் கடைந்தெடுத்தது என்னிடம் இருந்த ஆளுமைப் பண்புகளை வெளிக் கொணர்ந்து எனக்கே அறிய வைத்தார்கள். அவை மேலும் வளர் ஊக்குவித்தவர்கள், தூண்டியவர்கள், மெச்சியவர்கள். இன்னும் கூறப்போனால் தலைமைத்துவப் பண்புகளையும் மனிதாபிமானத்தையும் உணர்த்தியவர்கள்.

நவ மகாஜன சிற்பி அமரர் தெ. து. ஜெயரத்தினம் அவர்கள் பாடசாலைக்கு ஆசிரியர்களை சுண்டிப்பார்த்துத் தான் உள்வாங்குவார் என்று சொல்லக் கேட்டதுண்டு. “எங்கட அதிபரும்” என்னை சுண்டிப் பார்த்துத்தான் உள்வாங்கினார். பிரத்தியேக பாடசாலையில் கற்பித்துக் கொண்டிருந்த என்னைத் தாங்களாகவே கல்வி அமைச்சின் நிரந்தர நியமனத்தைப் பெற்று

நியமனக்கடித்தை வீட்டில் கொண்டு வந்து தந்து நாளை பாடசாலைக்கு வாருங்கள் என்று கூற ஓர் அதிபரால் முடியுமென்றால் அவருடைய தலைமைத்துவப் பண்பு அவருக்கிருந்த சக்தி எந்தளவிற்கு இருக்குமென்று இன்னும் “மனசுக்குள்ளே” நினைத்துப் பார்ப்பேன். இதே போலத்தான் 2006ம் ஆண்டில் ஓய்வுநிலை அதிபர் திரு. பொ. சுந்தரவிங்கம் அவர்கள் மத்திய கல்வி அமைச்சின் கீழிருந்த என்னை மாகாணக் கல்வியமைச்சிற்கு மாற்றி அதிபர் நியமனக் கடித்தை பெற்றுத் தந்தமை “மனசுக்குள்ளே” நிலைத்திருக்கிறது. இதற்குப் பின்னையார் சுழியிட்டது திரு. ந.காளிதாசன் ஆசிரியர் என்பது வேறு விடயம். அதுவும் “மனசுக்குள்ளே” தான் உள்ளது.

நவ மகாஜன சிற்பி தெ. து. ஜெயரத்தினம் அவர்களின் பிறந்த தினமான ஒக்டோபர் 15ந் திகதி அதிபராகப் பொறுப்பேற்று அதிபர் இருக்கையில் அமர்ந்ததும், அன்றைய தபாலில் வந்த ஒரு கடித்தை என்னிடம் கொண்டுவந்து தந்தார்கள். கடித மேலுறையில் இருந்து அதிபர் கனகசபாபதி அவர்களிடம் இருந்து வந்துள்ளது என அறிந்து, என் முன்னால் கல்வி உயரதிகாரிகள் இருக்கக் கூடியதாக கடித உறையை உடைத்துப் பார்த்தேன். அதனால் ஒரு அழகான வாழ்த்து அட்டை, அதன் உட்பக்கத்தில் பின்வரும் வரிகள்:

“நான் தேஷ் கண்டெடுத்த நான்முத்து
இன்று அதிபர் எனும் அரியாசனத்தில்
வீற்றிருப்பதை மனக்கண்ணில் பார்க்கும் போது
எனது முதுகை நானே தட்டிக் கொள்ளலாம்
போலிருக்கிறது. வாழ்த்துகள்!”

என அவர்கையெழுத்தில் எழுதியிருந்தார். இதை வாசிக்கும் போது அப்போது எனக்கிருந்த பூரிப்பு “மனசுக்குள்ளே” இன்றும் நிறைவாக உள்ளது. மறைந்த அதிபர் கனகசபாபதி அவர்கள் ஆசிரியர்களின் ஆளுமைகளை இனங்கண்டுவிட்டால் அவர்களிடம் பூரண நம்பிக்கை வைத்துவிடுவார். இது மறைந்த அதிபர் அருட்சகோதரி யூட் மடுத்தீன் அவர்களுக்கும் பொருந்தும். அந்த நம்பிக்கைக்குத் துரோகம் செய்ய எங்களை விடவும் மாட்டார். பாடசாலையில் எத்தனை வருடங்கள் இருந்துள்ளார், எவ்வளவு கால ஆசிரிய அனுபவம், பழைய மாணவர் இவையெல்லாம் பார்க்க மாட்டார். யார் யாரிடம் திறமை இருக்கிறதோ, யார் யாரினால் எதிர்பார்க்கும் உயரத்திற்குப் பாடசாலையை கொண்டு செல்ல முடியுமோ அவர்களிடம் பொறுப்பை ஒப்படைத்து விடுவார். இந்தப் பண்பை நான் அதிபராக இருக்கும் போது பின்பற்றும் சந்தர்ப்பங்கள் அதிகளாவு எனக்கு வந்திருக்கிறது. இதற்காக நல்ல விமர்சனங்களும் தேவையற்ற விமர்சனங்களும் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

அதிபரின் இந்தப் பண்பிற்கு உதாரணமாக ஆசிரியராக நான் சேர்ந்த வருடம் (1977ல்) 1976ல் மறைந்த திரு தெ. து. ஜெயரத்தினம் அவர்களின் நினைவாக இல்லம் அமைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவர் மனதில் உதித்தவடன் ஜெயரத்தினம் இல்லப் பெண் பொறுப்பாசிரியராக என்னை நியமித்து விட்டார். இல்லத்திற்குரிய நிறத்தையும் எங்களையே தீர்மானிக்க விட்டு விட்டார். எங்கள் அதிபரின் கீழ் வேலை செய்த கிட்டத்தட்ட மூன்று வருடங்களில் பெற்ற அனுபவங்கள் பல தசாப்தங்கள் வேவையாற்றிய நிறைவை “மனசுக்குள்ளே” ஏற்படுத்துகிறது என்றால் மிகையாகாது. அவருடைய அதே மூன்று வருடகால அதிபர் சேவை தான் அவரைப் பொற்கால அதிபராக மகாஜனன்களால் ஏற்றுக் கொள்ள வைத்தது. இதைவிட நூலகப் பொறுப்பை எனக்குத் தந்த போது பூரண சுதந்திரம் எனக்குக் கொடுத்து நூலகத்தைச் சிறந்த நூல்களினால் நிரப்பி, மாணவர்கள் விரும்பும் வகையில் அமையச் செய்தார். இந்த விடயம் அக்கால கட்டத்தில் கல்வி கற்ற மகாஜனன்களுக்கு நன்கு தெரியும்.

அந்த நாட்களில் க.பொ.த உயர்தரப் பரீட்சையில் இரண்டாவது தடவைப் பரீட்சை எடுக்கும் மாணவர்களும் வேறு பாடசாலைகளில் இருந்து இங்கு அனுமதி பெற்று வருவார்கள். பாடசாலை நாட்களில் காலை 7.00 மணிக்கு அதிபரின் விலங்கியல் வகுப்பு நடந்து கொண்டிருக்கும் விரிவுரை மண்டபம் (Lecture Hall) மாணவர்களால் நிறைந்து

வழியும். “மனசுக்குள்ளே” அக்காட்சி இன்றும் நிழலாடுகிறது. விரிவரை மண்டபம் பல்கலைக்கழகங்களில் இருப்பது போல உள்ளே உயர் உயரப் படிகளைக் கொண்டது. களிஷ்ட ஆய்வு கூடம் அமைப்பதற்காக அருகில் உள்ள வகுப்பறை இடிக்கப்பட்ட போதும் விரிவரை மண்டபத்தின் உள்ளிருக்கும் படிகள் உடைக்கப்படவில்லை. நான் அதிபராக இருந்த போது ஏதோ ஒரு தேவைக்காக அவற்றை அகற்ற முயன்ற போது என்னோடு சேர்ந்து பழைய மாணவர்களான ஆசிரியர்கள், பெற்றோர்கள் ஒன்று திரண்டு படிகளைப் பாதுகாக்க முயற்சி எடுத்தமை வரலாற்று ஆவணமொன்றை பாதுகாத்த நிறைவை “மனசுக்குள்ளே” ஏற்படுத்துகிறது. நூற்றாண்டு வருடமான 2010ல் கல்லூரி அன்னைக்கு கல்லூரி சமூகம், பழைய மாணவர்கள், நலன் விரும்பிகள் செய்த அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் கணக்கிலடங்கா.

- 1) ஓய்வு பெற்ற அதிபர்கள், ஆசிரியர்கள் கொரவிக்கப்பட்டமை
- 2) நூல்கள் வெளியீடு. குறிப்பாக மகாஜனன் கவிதைகள், மகாஜனன் குழந்தைக் கவிதைகள், மகாஜனன் சிறுகதைகள் என்பன புத்தகங்களாக வெளிவந்தமை. இதை எழுதும் போது ஆவணங்களைத் தொகுத்து முழுமுச்சாக நூல் வெளியீட்டில் ஈடுபட்ட மயிலங்கூடலூர் பி. நடராசன் ஆசிரியர் அவர்களும் பண உதவி செய்த திரு. செல்வகுணச்சந்திரன் ஆசிரியர் அவர்களும் “மனசுக்குள்ளே” வந்து போகின்றனர். அத்துடன் நூற்றாண்டு மலர் கனதியான நூலாக வெளிவந்தது
- 3) நடேசர் கோயில் புனருத்தாரணம்
- 4) கனகபாபதி ஆய்வுகூடம் திறந்தமை
- 5) கட்டிட நிர்மாணம்
- 6) கந்தையா அம்பலவாணர் 3மாடிக் கட்டிடம்
- 7) கா. சின்னப்பா நூலகம்
- 8) சின்னப்பா, ஐயரத்தினம் சிலைகள் கல்லூரி முன்றலில் வைத்தமை
- 9) கலைவிழா (அவ்வாண்டில் நூற்றாண்டு கண்ட மூன்று பாடசாலைகள் பங்கெடுத்தன)
- 10) பாடசாலை வரலாறு குறும்பட வெளியீடு
- 11) பத்து ரூபா தபால் முத்திரை கொழும்பு ப.மா.ச அனுசரணையுடன் தபால் அமைச்சினால் வெளியீடு
- 12) வடமாகாணத்தை உள்ளடக்கி மாட்டுவண்டிச் சவாரி
- 13) வடமாகாணப் பாடசாலைகளுக்கிடையில் மின்னொளியில் உதைபந்தாட்டப் போட்டி.
- 14) இலங்கைத் தமிழ் பாடசாலைகளில் முதலாவதாகப் பெண்சாரணியம் உருவாக்கம். இந்நிகழ்வுகளை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றிய அனைவரையும் “மனசுக்குள்ளே” போற்றி நன்றி கூறுகிறேன். மலை உச்சிக்கு ஒருவர் ஏறும் போது ஏற்படும் உத்வேகம் ஏறிமுடிந்து உச்சியில் நின்று கீழே பார்க்கும் போது சாதனை செய்துவிட்டோம் என்ற திமிராக மாறும். ஒரு வெற்றிகரமான சாதனையைச் செய்து முடித்துவிட்டோம் என்ற நினைப்பு “மனசுக்குள்ளே” தோன்றும். ஆனால் அது வெற்றியல்ல. மலையுச்சிக்கு ஏறும் போது எத்தனை பேரைச் சந்தித்தோம், எத்தனை விதமான அனுபவங்களுக்கு முகம் கொடுத்தோம், அவை எம்மை இன்னும் வீரியம் அடையச் செய்ததா? அல்லது துவண்டு போகச்செய்ததா?, எதிர்கொண்ட விமர்சனங்கள், கேள்விகள், குவிந்த பாராட்டுகள், குற்றச்சாட்டுகள், அவை எமக்குக் கற்றுத் தந்த பாடங்கள், எவ்வாறு நாம் புடம் போடப்பட்டோம், இவையெல்லாம் தான் நாம் அடைந்த வெற்றி, சாதனை (achievement) எல்லாம்

பாடசாலையில் இருந்து ஓய்வுபெற்று எட்டு வருடங்களாகி விட்டன. ஆனால் அந்நினைவுகள், முகங்கள், வெற்றிகள், தோல்விகள், இன்று சமூகத்தில் என் இருப்பு, தேவை இதற்காக என்னைப் புடம்போட்ட நல்லவர்கள், மற்றும் அடிப்படையில் நல்லவர்கள் எல்லோரையும் “மனசுக்குள்ளே” அசைபோட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். நினைவுகள் மலர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. மலர்ந்து கொண்டேயிருக்கும். அதுதான் ஒவ்வொரு மாணிடத்தின் தேவையும்கூட.

மலரும் நினைவுகள்

கலாபூஷணம் (திருமதி) வீமலாதேவி நாகேஸ்வரன்

அன்னை மகாஜனாவின் 1994 ஆம் கல்வி ஆண்டிற்குரிய மாணவர்கள் சிலருடன் எனக்கு ஏற்பட்ட இனிய சந்திப்பு, அதுவும் முதற் சந்திப்பு, இனுவில் மத்தியகல்லூரியின் ஆரம்பப்பிரிவுப் பாடசாலையின் மாடிப்படிகளுக்கு கீழே அமைந்திருந்த எனது சங்கீத வகுப்பறையில் ஆரம்பமானது. அற்புதமான பகற்பொழுது. மாணவர்கள் சிலர் நான் இருந்த இடத்தை நோக்கித் தயங்கித் தயங்கி வந்தார்கள். “குட் மார்னிங் ரீச்சர்” எனக் கூறி என் அனுமதிக்காகக் காத்திருந்தார்கள். நானும் பதிலுக்கு “குட் மார்னிங்” எனச் சொல்லி அவர்களை வகுப்பறையில் வந்து அமரும்படி கூறினேன். இருக்கையில் அமர்ந்தவர்கள் தங்களை அறிமுகம் செய்து விட்டு, மகாஜனக் கல்லூரிக்கு நான் புதிதாக இடமாற்றம் பெற்று வந்திருந்தமையால் என்னைப் பற்றிய விபரங்களையும் ஆவலுடன் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார்கள். தாமாகவே ஆரம்பித்தார்கள், திரு. இராஜகுலேந்திரன் (உப அதிபர்) அவர்கள் “சுகலகலாவல்லி மாலைப் போட்டிக்குத் தயார்படுத்த உங்களிடம் சொல்லும்படி” கூறி அனுப்பியுள்ளார் என்று மிக மென்மையாக இயம்பினார்கள். அன்றிலிருந்து அவர்கள் இசையால் என்னோடு இணைந்து மிக அற்புதமாகப் பல போட்டிகளில் பங்குபற்றி பரிசில்களை வென்று வந்து அன்னை மகாஜனாவின் பாதங்களில் குவித்தார்கள். அது மாத்திரமல்ல பாடசாலையில் நடைபெறும் பல விழா நிகழ்ச்சிகளிலும் தமது பங்களிப்பினை வழங்கித் தாழும் மகிழ்ந்து என்னையும் மகிழ்வித்தார்கள். அவர்களுடன் பழகிய காலம் குறைவாக இருப்பினும் இத்தனை ஆண்டு காலம் அந்த உறவுப்பாலம் மிக இறுக்கமாக என் மனவானில் ஆழப் பதிந்து கிடக்கின்றது குறிப்பாக உயர்தரத்தில் இசைத்துறையினைத் தெரிவி செய்து கற்ற மாணவர்களுடன் கணித, விஞ்ஞான, வர்த்தகத்துறை மாணவர்களும் இசைத்துறையினுள் நுழைந்து பல போட்டிகளிலும் பங்குபற்றி சாதனை படைத்தார்கள் என்றால் மிகையாகாது. இசையை முதன்மையாக கற்காவிடிலும் அவர்களுக்கும் எனக்கும் இடையிலான இந்த பாரம்பரியத் தொடர்பால் நான் கந்தரோடையில் இடம்பெயர்ந்திருந்த போதும் எனது வீட்டிற்கு வந்து பல கெடுபிடிகளுக்கு மத்தியிலும், பல இடப்பெயர்ச்சிகளின் மத்தியிலும் தமது கலையார்வத்தைப் பேணி வளர்த்த பெருமைக்குரியவர்கள். இன்றைய காலகட்டத்தில் மாணவர்களிடம் காணமுடியாத பண்பும் பணிவும் பக்தியும் இவர்களிடம் நிறைந்து காணப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தனை வருடங்கள் கடந்தும் இந்த இனிய நினைவுகளை மீட்க வைத்து, மலரும் நினைவுகளை மீட்டெடுத்த மாணவச்செல்வங்கள் அனைவரும் மேன்மேலும் வாழ்வும் வளமும் பெற்று சாதனைகள் பல படைக்க வேண்டும் என்று மகாஜனத் தாயைப் பிரார்த்தித்து, வாழ்த்தி விடை பெறுகிறேன்.

The Unique Batch

Mrs. Chandradevi Ratnam

1994 A/L Batch is celebrating a get together after 25 years of school life. It is in deed a grand occasion worthy of celebration after a long long period of time. I was a teacher of English in the school. I was assigned to teach in several divisions of this batch for 5 years. That is when we are assigned to take charge of year 7 we continued teaching in the same class until year 11. So was it with this particular class. During my time of teaching, I noted that the students of this batch were special.

Teaching of English was really hard. I had experienced tough times when most of the students were just not interested in learning English. They considered it a bore. But it was not easy with me. I had to impose different forms of punishment to make them attentive and focused. The consolation was that there were a few who were really keen and some did try their best to study and do serious work.

I was pleasantly surprised and happy that when I met several students many years later I noted a great change in them. Change in appearance, manner of speech, behaviour, conduct and refined in every way. It is interesting to note that they kept on saying “உச்சரி, நீங்கள் கண்டித்து படிப்பித்த படியால் தான் நாங்கள் இந்த நிலைமையில் இருக்கிறோம்” which statement was “collars up” for me. It was so gratifying.

While being a teacher during their time, I can very well quote some instances which reveal the characteristics of the students of this batch. It was in the year 1994 the time when I happened to be the house teacher of Chinnaiah house. Being a house teacher was a responsible task. My load of work involved was in fact shared by responsible enthusiastic and energetic captains along with other senior members of the house from this batch who were the leaders of that year. Their liveliness, perseverance, commitment, loyalty ended up in the victory of the house and we emerged champions that year. The driving force of the Captains and the wonderful cooperation of the other members of the team brought about that victory. I have to mention that I was very proud of the conduct and behaviour that prevailed during the meet. It needs no mention that this batch of students have developed sportsmanship qualities which shaped their personalities as we see them today. Another instance in which these students proved their mettle should be stated here. It was during the war period when our school was displaced. The school could not function in its own ground. We had to move to other schools in safer areas. We moved

to, Pandatharippu, Alaveddy and Inuvil. This posed difficulties for both teachers and students. The school had to function at different locations at different times in the Inuvil/Kondavil areas. Attendance was poor, students were looking for other schools, shorter periods for different subjects, teachers moving from one premises to other, insufficient text books and so on. Most of these if not all could be solved only if the school functioned in one place with our own buildings. At the time where the land was scarce due to high concentration of displaced people. We too joined in the search to find a suitable location for our school. With a lot of search through various sources, we managed to find a suitable piece of land close to Maruthanarmadam junction. It was this batch that went in to action. They launched a Herculean task of generating funds to erect cadjan sheds to form classrooms and other facilities for the whole school. How wonderful!! Our very own Mahajana finally became a reality despite the obstacles and soon our flag was flying in all its pomp and glory.

Yes, all this became a reality because of the excellent leadership given by the Batch 1994 with the assistance of the principal, teachers and junior batch students. The cooperation and unity of the students were notable in carrying out this massive project at that time. In due course, it was realised that a playground was an immediate necessity. These 'heroes' involved themselves in setting about this task too. They managed to find a land which used to be a pond and managed to fix it and turn it in to a playground. The joint effort resulted in success. The want of a playground was fulfilled. What amount of dedication and sacrifice! Should have been needed to accomplish such a task. We remain grateful and thankful for all their initiatives. The school was complete and we functioned as a normal school would. Even though they finished their A/L exams and moved out of school the next year, the school continued to function for several years until it could go back to its original place.

Many other activities were carried out by these special batch of students but I have referred to the most significant ones. School life and their untiring efforts outside the school curriculum have moulded these children as useful, responsible, dutiful, trustworthy and all else that goes to make wholesome humanitarian personalities. Even after 25 years since they left school and living thousands of miles apart, they are all still united and in good touch with each other and now proving their worth by involving themselves in assisting their friends and families who are in need. They collect funds among themselves and provide financial assistance to their colleges and families who are affected by war or otherwise in need. This as can be seen is of immense help for the upliftment of the downtrodden in society and make them worthy citizens of the country. Here the cooperation, large heartedness and the unity of the students should be admired.

These are some of the meritorious services this batch was indulged in. I have to mention here that although there were still others who did their share towards their school, this particular batch excelled the rest. Having been asked to write an article for a publication they are to release to mark their celebration, it gives me great pleasure to bring to light and make others aware of what Batch 1994 is worth, the vigorous support they have shown towards their alma mater especially during difficult times. The examples I have quoted are the few that brings out the generosity, dedication and sacrifice of the batch as a whole. In conclusion, I would like to say that Mahajana should be fortunate and proud to have such Mahajanans. The old students are all there to promote towards the welfare of the school. I am sure Mahajana will achieve great heights with the generous contribution of the old students at large. We all jointly pray for a glorious future for Mahajana.

Long Live Mahajana!! Long Live our Old Students, Principals and Teachers who have made the school as what it is today with all their hard-work and sacrifice.

In Memory of My Alma Mater (Six decades back)

Mrs. Indramathy Ramachandra

When the sweet buds of memories gently bloom
The image of my Alma Mater in my mind a groom
Mahajana College stands, a pride of myself
A Super grade school with the motto 'Know thyself'
The Sculptor T.T.J with his right leg on the step smiles
Welcome you to the rapid growth of the path way for miles.
A large area surrounded by high wall
With blessings of Lord Nadarajah as a devine call
Famous library, large hall and open air stage
Endless feelings pour out even with one image.

Boards with 'Speak in English' decorated the halls
English thrived at its maximum never falls
Krishnapillai, Ramasamy, Sinnathamby and Mahadeva the fore fathers
Stand steadily to hold the fame as four pillars
Western culture was introduced in A/L union dinner
'Thought for the day' was cherished in the assembly manner
English was the only language on Wednesdays
Travelled with 'Tamil' hand in hand on the other days

*Preference given to English gained recognition
In the competitions of drama, recitation and oration*

*Our mother tongue and religious activities not an exception
Exemplary deeds appreciated in abundance
All island winners of Tamil drama cheers
And applause for five consequent years
In sports and games held in various grounds
Mahajanans marched in leaps and bounds
Soccer, Cricket and Hockey champions
Mahajanans couldn't be beaten in competitions
In the Quizes for Science, Social Studies and Mathematics
Mahajanans in the forefront, all systematic*

*Boy Scouts, Girl guides, Little friends and Cubs
Adorned the college with attractive Cups
Leo club developed Mahajanans' personality
Boys' hostel for the outstation students a facility
In every nook and corner of the world
Mahajanans were famous for their hold
Doctors, Engineers, Accountants and Lawyers
Tremendously increased their countries' income as payers
Every Mahajanan is a Vascodagama in ride
Discovered hope for caring their Alma Mater with pride.*

*The teachers were loving, sympathetic and kind
Toiled hard with devotion and dedication in mind
Honourable T.T.J and his father with selfless motive
Selected the group of teachers, highly informative*

*The Mahajanans were on the top of the ladder
The world perceives them with due honour*

*Glory to Mahajanans!
Glory throughout generations!
For its history reveals human endeavourance!*

நினைவில் நினைந்தனவு

மகாஜனாவும் மனதை அசைபோடும் நிகழ்வுகளும்

திருமதி அஞ்சனா சுதாசன்

பச்சைப் பசீலாரும் எமது அளவிலுட்டு!!
அதன் சொன் மூலவயில் நிமிர்ந்து நிற்கும் கல்லூரி!!
மகாஜனர்களையும் மண்ணின் கூமந்தர்களையும்
ஊருக்கும் உலகுக்கும் தந்த இறுமாப்போடு ...
கல்லியியலரார்களையும்
மாண்புதலுறாத மாமலீதர்களையும்
ஊருக்கும் உலகுக்கும் தந்த...
இன்றும் ஈழத்தின் வடக்கே மகாஜனர்களால்
பகுழ்பூத்த பெயர் பிபாற்தீத எம் கல்லூரி

மூதல் நாள் நுழையும் திருமைம் ...
திரும்பிப் பார்க்கின்றேன் !!!
எங்கோ ஒரு மூலவயில் திதிலுற்ற நினைவாய்
அந்த நாள் !!!!
என் அம்மாவிடம் கெட்கிறேன்...
எனது பாடசாலை மூதல் நாளை

மகாஜனக்கல்லூரி என் குரும்பத்தின் கல்லீத் தாய் ...
எனது மாமல்மார், தீர்யார் பழுத்தீ பாடசாலை
எனது அண்ணின் பழுத்துக்கிராண்டிருந்த
கல்லீக்கூடம்
அந்த இறுமாப்போடு மூதன்மூதலில் நுழைந்த
அந்த சீழுவயது ஞாபகம் ...

இன்றும் மீளநினைக்க மனம்நாடு
எம் மனம் இன்று சிலர்க்கிறது
எமது மீன் இணைப்பை எண்ணி !!!!
பாடசாலையில் பழுத்தீ அந்தப் பச்சை நினைவுகள் !!!!
விளையாட்டில் பிபற்ற சான்றிதழுகள்
பாடசாலை கூமதரானத்தின் மண்ணின் மணத்தை
திரும்ப திரும்ப எண்ணி
நாட்களை எண்ணுகிறேன்
எம் பாடசாலை ஒன்றங்கூடலை எண்ணி...

நினைத்தாலே இனிக்கும்

வைத்திய கலாநிதி ஆரணி கோணேஸ்வரன்

பள்ளிப்பருவம் அது - நினைத்தாலே இனிக்கும் பாங்காய் இளம்சிட்டாய் மகாஜன மாதா மடியில் பிணைப்புற்ற நாட்களை எண்ணிப் பார்க்கிறேன் இக்கணம்.

பீடும் பெருக்கும் எமக்களித்த அன்னையை நாடித் தினம் புதிதாய் வாங்கிய “சொப்பர் “சைக்கிளில் வயல்வெளி கடந்து பூக்கொண்டு சிவகாமி அம்பாள் சமேத ஆனந்த நடராஜரை அரச்சித்துப் பெருகவே பெருமைகள் அடைந்து உவகையற்றிருந்தவேளை

பேணிப் பாதுகாத்த அன்னை புலம் பெயர, நாழும் அவள் அடியொற்றிப் பையுடன் பையவே இடமிடமாய் அநாதைகளாய்ப் பின்தொடர்ந்து பொறுமையுடன் பொறுப் புள்ள சிரேஷ்ட தலைவியாய் வலம் வந்தகாலை

போர்ச்சுழல் எமக்களித்த புதுப்புது அனுபவங்கள் ஜயகோ கொடுமை?

பெளவியமாய் அன்னைக்கொரு தனியிடம் அமைத்த எம் ஆளுமைகள் அத்தனையும் வாழ்க்கை அனுபவங்கள். அவை இப்போது

நினைத்தாலே இனிக்கும்...!

மகாஜனா அன்னை தந்த அனுபவத் தடங்கள்

திரு. நவரட்னம் பாலமுரளி

நடான் கொல்லங்கலட்டி சைவத்தமிழ்க் கலவன் பாடசாலையில் கல்வி கற்று, ஏழாம் ஆண்டிற்கான அனுமதிப் பரீட்சையில் சித்தி எஃதி, 1987 ஆம் ஆண்டில் மகாஜன மாதாவில் காலடி எடுத்து வைத்தேன். 1995 ஆம் ஆண்டு ஒகஸ்ட் வரையான 09 வருடங்கள் முழுமையாக மகாஜனாவில் கழிந்தன. அவ்வொன்பது வருடங்களும் எனது இயல்புகளையும் எதிர் காலத்தையும் தீர்மானம் செய்த முக்கிய காலமாகும்.

மகாஜனாவில் முதலாவது வகுப்பாசிரியராக புன்னகையுடன் வரவேற்ற ஆசிரியையே உயர்தரத்தின் இறுதி வருடத்திலும் வகுப்பாசிரியராக இருந்து வாழ்த்தி வழியனுப்பி வைத்தமை என்றும் பசுமையான நினைவாகும். என்றால் மாறாத புன்னகையுடன் எங்கள் எல்லோரையும் தன் பிள்ளைகளாகக் கருதி எங்கள் நடவடிக்கைகளை உண்ணிப்பாக அவதானித்து நல்லவற்றை ஊக்குவித்தும் தவறுகளைத் தந்திரமாகச் சுட்டிக்காட்டியும் எம்மை நெறிப்படுத்தியவர் அவர். அத்துடன் மனைப் பொருளியலையும் அளவையியல் விஞ்ஞானத்தையும் திறம்படப் புகட்டியவர். அன்றைய ஆசிரியர் குழாம் அதிபரின் தலைமையில் மாணவர் நலன்களை நன்கு கலந்தாலோசித்து, திட்டமிட்டு முரண்பாடுகளற்ற வகையில் ஒருமுகமாகச் செயற்பட்டமையை இன்று பின்னோக்கிப் பார்க்கும் பொழுது இனம்காண முடிகின்றது. அவ்வகையில் எமது ஆசிரியர் குழாம் எமது அறிவு விருத்திக்கு மாத்திரமன்றி ஆளுமை விருத்திக்கும் தன்னலங் கருதாத சேவையால் பங்களித்திருந்தமை தெளிவாகும். எம்மை உருவாக்கிய சிற்பிகள் எல்லோரையும் பட்டியலிடுவது இயலாத காரியமாயினும் அவர்கள் அனைவரும் எமது நினைவில் என்றும் இருப்பார்கள்.

நாம் மகாஜனக் கல்லூரியில் 1991ம் ஆண்டு க.பொ.த (சா/த) வரை சொந்த இடத்தில் கற்க முடிந்தது. நான் கல்வியில் சிரத்தை காட்டாதிருந்த காலத்தில் தமது கற்பித்தல் நுட்ப முறைமையால் கவரவைத்து வழிகாட்டிய பல ஆசிரியர்கள் என்றால் என் நினைவில் இருந்து நீங்காதவர்கள். உயர்தரத்தில் மாவட்ட நிலையில் முன்னிலைப் பெறுபேறு பெறுவதற்கு வழிசமைத்த எமது உயர்தர வகுப்பு ஆசிரியர்கள் உயிர் இருக்கும்வரை உணர்வில் உறைந்தவர்கள். இவர்களது கற்பித்தல் முறைமை எத்தனையோ மாணவர்கள் மனந்திருந்தி கல்வியில் கவனம் செலுத்தி உயர்நிலையை அடைவதற்கு உதவியது.

1985 - 1998 வரையான யுத்த சூழலில் அதிபராக இருந்த திரு.க.நாகராசா அவர்கள் இடப்பெயர்விலும் தளராது மகாஜன மாதாவைத் தாங்கிய பெருமகன் என்றால் மிகையாகாது. இடம்பெயர்ந்த சூழலில் எமது கல்வி வீழ்ச்சியடையக் கூடாது என்பதற்காக அருணோதயாக் கல்லூரி, பண்டத்தரிப்பு மகளிர் கல்லூரி, இனுவில் மத்திய கல்லூரி, கோண்டாவில் 'நிரு' தனியார் கல்வி நிலையம் போன்ற இடங்களில் காலை மற்றும் மாலை நேரப் பாடசாலையாக இயக்கி கல்விச் செயற்பாடுகளை வழிநடத்தியவர் எமது அதிபர் அவர்கள்.

இந்நிலையில் 1994 உயர்தர மாணவர்களாகிய நாம் பல்வேறு இடங்களில் பாடசாலை பகுதிகளாகப் பிரிந்து இயங்கியதால் தொடர்பின்மை மற்றும் கற்றல் செயற்பாட்டின் கஷ்டங்களைக் கருத்திற்கொண்டு, பாடசாலையை ஒரே இடத்தில், ஒரு நிழலில் அமைக்க திட்டமிட்டோம். இதற்கு பெருமளவு நிதி தேவைப்பட்டது. அதிபரின் அனுசரணையுடன் நாம் எல்லோரும் பல்வேறு வழிகளில் பணம் சேகரிக்க முடிவு செய்து கலை நிகழ்ச்சிகள் நடாத்த அனுமதிச்சீட்டு அச்சடித்தோம். குடாநாட்டின் சகல பாகங்களிற்கும் சகல உயர்தர வகுப்பினரும் சென்று பலத்த சிரமங்கள், அவமானங்களுக்கு மத்தியில் நிதி சேகரித்தோம். எனது குழுவினர் (1994 கலைப்பிரிவு) யாழ்ப்பானம், தென்மராட்சி, வடமராட்சி போன்ற இடங்களுக்கு பலத்த ஏறிகளைத் தாக்குதல், குண்டுத் தாக்குதல்களுக்கு மத்தியில் சைக்கிள்களில் சென்று, அங்கு தங்கியிருந்து பல் வேறுபட்ட சிரமங்களுக்கு மத்தியில் ரூபா 87,000.00 வரை நிதி சேகரித்தோம். மொத்தமாக 1994 உயர்தர மாணவர்களால் ரூபா 600,000.00 இற்கும் அதிகமான பணம் சேகரிக்கப்பட்டு மருதனார்மடத்தில் தற்காலிக கொட்டில்கள் அமைக்க அடித்தளமிடப்பட்டது. எமது உயர்தர மாணவரது முயற்சியை அதிபர் பாராட்டி தெல்லிப்பழையில் இருந்த கல்லூரி அமைப்பை ஒத்தவகையில் மருதனார்மடத்திலும் கொட்டில்கள் அமைத்து சகல பிரிவுகளையும் ஒரே கூரையின் கீழ் காலை நேரப் பாடசாலையாக இயக்கத் தொடங்கினார்.

இதற்கு மேலாக அதிபர் அவர்களது அன்பான பேச்சும் பண்பான நடத்தையும் நேர்கொண்ட நடையும் அர்ப்பணிப்பான சேவையும் என்றும் எவராலும் மறக்கப்பட முடியாதவை. மகாஜன மாதா எச்சுழலிலும் எதற்கும் சளைத்தவளில்லை என்பதைப் பலவேளைகளில் நிருபணம் செய்த பெருமகன் எமது முன்னாள் அதிபர் திரு. க. நாகராசா அவர்களே. தனக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழ்ந்த புகழ் பூத்த அதிபராவார். மறைந்தாலும் மகாஜன மாதாவிற்கு அவர் ஆற்றிய மகத்தான சேவையை மகாஜன மைந்தர்கள் மறவார்கள் என்பது திண்ணம்.

வடபுலத்து கிராமத்து விளக்காக எமது கல்லூரி கல்வியில் மட்டுமன்றி விளையாட்டு, இயல், இசை, நாடகம் போன்ற அனைத்து இணைப்பாட விதான செயற்பாடுகளிலும் மாகாணம் தாண்டி தேசிய நிலையிலும் சாதனை புரிந்து வருவது எம்மை எல்லாம் பெருமை கொள்ளச் செய்கின்றது. விஞ்ஞானிகள், மருத்துவர்கள், பொறியியலாளர்கள், விளையாட்டு வீரர்கள், எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் மற்றும் புலமையாளர்கள் எனப் பல்தகைமையான ஆளுமையாளர்களை உருவாக்கி சர்வதேச அரங்கில் தடம் பதித்து வரும் மகாஜன மாதாவின் பெரும் புகழ் ஒங்கி ஓலிக்க மகாஜனாவில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆடல்வல்லான் சிவகாமி அம்பாள் சமேத ஆனந்த நடராஜப் பெருமான் அருள்புரிவாராக.

வெல்லுக மகாஜன மாதா!

சிந்தனைச் சிதறல்கள்

திருமதி பாமா செல்வக்கமலன்

Lகாஜனக் கல்லூரியை நினைத்துப் பார்க்கும் பொழுது எப்போதும் மனக்கண்ணில் தெரிவது பாடசாலையின் கம்பீரமான முகப்புத் தோற்றமும் பாவலர் துரையப்பா மண்டபத்திற்கு முன்னே ஒங்கி உயர்ந்திருந்த அந்த விசிறி வாழைமரமுமே. பாடசாலை வளாகத்திற்குப் பின் பக்கமாக இருந்த அகன்ற பரந்த மைதானமும் அதனைச் சுற்றிவர அமைந்திருந்த வகுப்பறைகளும் மறக்க முடியாதவை. குறிப்பாகக் கோவிலுக்குப் பக்கத்திலிருந்த வகுப்பறைகள் என்றுமே நெஞ்சை விட்டு அகலாதவை. ஞாபகப் பேழையைத் திறந்து பார்த்தால் பல சிந்தனைச் சிதறல்கள் ஒன்றோடொன்று முட்டி மோதிக்கொண்டு இருபத்தெட்டு வருடங்கள் பின்னோக்கி இழுத்துச் செல்லும்

மகாஜனக் கல்லூரியில் ஒன்பதாம் வகுப்பை முடித்து பத்தாம் வகுப்புக்குள் (ஆண்டு 11) காலடி எடுத்து வைக்கும்போது எல்லோர் மனதிலும் ஒரு தனி உற்சாகம். இனிமேல் யாராவது எத்தனையாம் வகுப்பு படிக்கிறீர்கள் என்று கேட்டால் ‘கெத்தாக’ O/L (க.பொ.த சாதாரண தரம்) படிக்கிறேன் என்று சொல்லலாம் என்ற பெருமிதம். அதே நேரம் மூன்று வருடப் படிப்பை ஒரு பரீட்சையில் சோதிக்கப் போகிறார்கள், அதற்கேற்ப ஊக்கமாகப் படித்து நல்ல பெறுபேறுகளைப் பெற வேண்டும் எனும் கவலை. மேலும் ஒப்படை எனப்படும் செயற்றிட்டம் பரீட்சையில் விலக்களிப்பட்டதில் பெரும்பான்மையானோருக்கு மனதில் ஒரு ஆசுவாசம். இப்படியாக ஒரு கலவையான உணர்வுகளோடு மகாஜனவில் படித்துக் கொண்டிருக்கும்போது சிறு பொறிகளாக ஆங்காங்கே நடந்து கொண்டிருந்த உள்நாட்டு யுத்தம் பெரு நெருப்பாக மாறி பலாலி, காங்கேசன்துறைப் பகுதியில் பெரும் சமர் நடக்கத் தொடர்ந்தியது. இதன் காரணமாக தெல்லிப்பழைப் பிரதேசத்தில் இருந்த பல பாடசாலைகள் மூடப்பட்டன.

பாதுகாப்புக் காரணங்களுக்காக ஆண்டு 1 முதல் ஆண்டு 11 வரையான வகுப்புகளை பண்டத்தரிப்பு மகளிர் கல்லூரியில் நடத்தக் தீர்மானிக்கப்பட்டது. எமது கல்விப் பயணத்தைப் பொதுத் தற்காலிகப் புகலிடம் கிடைத்த போதிலும் எல்லோர் மனதிலும் இருந்த ஒரே ஏக்கம் எப்போது மகாஜன மாதாவிடம் திரும்பிப் போவோம் என்பதே.

பண்டத்தரிப்பு மகளிர் கல்லூரியில் மகாஜன மாணவர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட கற்கை நேரம் மதியத்தின் பின்னரே ஆரம்பித்தது. மாணவர்கள் மதியச்சாப்பாட்டை முடித்து விட்டு வீட்டை விட்டுக் கிளாம்பி பாடசாலைக்குச் செல்வதும் பாடசாலை முடிந்து மாலை நேரம் வீடு திரும்புவதும் முன்னொரு போதும் நடந்திராத ஒரு புதுவிதமான அனுபவமே. பரந்து நீண்ட பண்டத்தரிப்பு வீதியில் (B437) மாணவர்கள் சைக்கிள் ஓட்டப் போட்டிகள் நடத்துவதும் அதை பார்த்து சில நாய்கள் துரத்துவதும் வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத தருணங்கள். அவற்றை இப்போது நினைத்தாலும் முகத்தில் சிறு புன்னகை தோன்றும். அதே பண்டத்தரிப்பு வீதியில் ஒருசில காதல் அரும்புகள் மொட்டவிழ்ந்ததையும் காணக்கிடைத்தது. அவற்றில் ஒன்றிரண்டு பூக்கள் அழகான பூஞ்சோலையாக மாறித் தற்போது குடும்பங்களாகி இருப்பதைப் பார்க்கும்போது மனதிற்கு மிகவும் சந்தோஷமாக இருக்கிறது.

இதற்கிடையே எமது ஆசிரியர்கள் கருமை கண்ணாக பயிற்சிப் பரீட்சைகள் நடாத்தி எம்மைக் க.பொ.த சாதரண தர பரீட்சைக்குத் தயார்படுத்தினர். அதே வேளை பரீட்சை நடக்க வேண்டிய காலத்தில் தடங்கலின்றி நடக்குமா என்ற கேள்வியும் எல்லோர் மனதிலும் மிக இறுக்கமான உணர்வைத் தோற்றுவித்தது. எம் எல்லோருக்கும் மகாஜன அன்னையின் மடியில் இருந்தே பரீட்சை எழுத வேண்டும் என்ற ஆவல். ஒருவழியாக எமது பிரார்த்தனைக்கிணங்க எமது வகுப்புகள் மீண்டும் எமது பாடசாலை வளாகத்திற்கு மாற்றப்பட்டன. ஆவலோடு பாடசாலைக்குத் திருப்பியபோது தூசும் தும்புமாக பாடசாலைக் கட்டடம் இருந்த கோலம் மனதை மிகவும் பாதித்தது. இருந்த போதிலும் எமது வாழ்க்கை வழமைக்குத் திரும்பியதில் அனைவருக்கும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. எமது க.பொ.த சாதரண தர இறுதிப் பரீட்சை குறித்த திகதியில் 1991 ம் ஆண்டு நடந்தது. தூரத்தில் கேட்ட வெடிச்சத்தங்களுக்கு மத்தியில் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை மண்டபத்தில் அமர்ந்து பரீட்சை எழுதினோம். மகாஜன அன்னையின் நிழலில் நான் இளைப்பாறியது வெறும் மூன்று ஆண்டுகள் மட்டுமே. இருந்த போதிலும் எனது அறிவுக்கு உரமுட்டிய ஆசிரியப் பெருந்தகைகளும் சக மாணவர்களும் என்றென்றும் என் நினைவில் நிற்பவர்களே.

இவர்கள் அனைவரையும் மீண்டும் சந்திக்கும் அனுக்கிரகம் கிடைத்ததால் கடவுருக்குக் கோடான கோடி நன்றிகள் !!!

குருட்டினை நீக்கும் குரு

கார்த்திகா அம்பலவாணர்

அசிரியர்கள் ஓர் பாடசாலையின் ஆணிவேர்கள். அவ்வாறாக மகாஜனக் கல்லூரி எனும் போதி மரத்தைத் தாங்கி, எம் அனைவர் உள்ளங்களிலும் அணையாச் சுடர் விளக்காய் என்றென்றும் ஒளியேற்றிக்கொண்டிருப்பவர்கள் எமது ஆசிரியர்கள். ‘இடிக்கும் துணையாரை ஆள்வாரே யாரேனும் கெடுக்கும் தகைமையவர்’ என்னும் திருவள்ளுவர் கூற்றுக்கிணங்க இடித்துக்கூறி, அறிவு சொல்லி, எமக்குக் கெடுதல் செய்ய யாரும் இல்லை எனும் உணர்வைத் தனது கடினம் கலந்த அன்பினால் உணர்த்திய எனது ஆசிரியர் ஒருவரிடம் இருந்து எனக்குக் கிடைத்த அனுபவமே இது.

அந்த ஆசிரியரை எப்போதும் என்னைக் கடிந்து கொள்ளும் ஓர் ஆசிரியராகவே கருத்தில் கொண்டிருந்தேன் நான். நான் ஒருமுறை ‘A’ தர வகுப்பிலிருந்து ‘B’ தர வகுப்பிற்கு மாற்றப்பட்டேன். இதனால் மிகவும் மனவருத்தமடைந்து, அவ்வாண்டின் முதலாம் தவணைப் பரீட்சையை மிகவும் திறம்பட எழுதி, வகுப்பில் முதலாவது மாணவியாக வந்தேன். அதன் பயனாக என்னைத் தானே நேரில் வந்து மீண்டும் ‘A’ வகுப்பறைக்கு அழைத்து வந்தார். வரும் வழியில் எம்பாடசாலை ஆலயத்தில் என்னை நிறுத்தி உம்மைச் சில காலமாக நான் கவனித்துக் கொண்டு வருகிறேன், நீர் கல்வித் திறமை உடையவர், ஆனால் ஏனோ தெரியவில்லை உமது கவனம் கல்வியில் இருக்கவில்லை, அதைவிட நீர் வகுப்பறையிலும் சிறுபிள்ளைத்தனமாக நடந்து கொண்டிருந்து உமது திறமைகளையும் கல்வியின் முக்கியத்தையும் நீர் இப்போது உணர்ந்திருப்பீர். ஆனால் இன்று நான் உமது முன்னேற்றத்தை கண்டு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றேன்’ என்று கூறினார். அன்றுதான் என் ஆசிரியர் என்மேல் வைத்திருந்த அக்கறையையும் என்னை இதுவரை கடிந்து கொண்டதின் உயரிய நோக்கத்தையும் அறிந்து கொண்டேன்.

“குருட்டினை நீக்கும் குருவினைக் கொள்ளார்
குருட்டினை நீக்காக் குருவினைக் கொள்வர்
குருடும் குருடும் குருட்டாட்டம் ஆடிக்
குருடும் குருடும் குழி விழுமாறே”

என்று குருவின் மகத்துவத்தை திருமூலர் தன் திருமந்திரத்தில் உணர்த்தியது போல், குருட்டாட்டம் ஆடிக் குழியில் விழாமல் எம் அறியாமையை நீக்கிய எம் அனைவரின் அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் பாத்திரமான குருவை என்றும் நான் மறவேன்.

நாம் பெருமை கொண்ட மகாஜனர்

திருமதி விமலனி கிளவழகன்

மகாஜன மாதா மடியினிலே...
மழையைகள் நாம் நாற்றானோம்....
தாய் இவள் வழிகாட்ட.....
செடியாகி ...கொடியாகி....
மொட்டவிழ்ந்து மலராகி....
சுகந்தத்துடன் மணம்பரப்பி.....
பிஞ்சாகி ...காயாகி.....
சொல்லடிகள் பலவென்று.....
கனிந்து நாழும் நிற்கின்றோம்.....

ஆம் நான் பெருமை கொண்டேன்!
என்பத்தியொன்றில் கால்பதித்த..
தொண்ணூற்று நான்கின் மகாஜனர் நாம்
எத்தனை எத்தனை சாதனைகள்!
என்னில் அடங்காக் குழப்படிகள்!
சொல்லில் அடங்கா பெருமிதங்கள்!

ஆசிரியர் தினக் கௌரவிப்பில்
புதுப்பாதை போட்டுவைத்தோம்...
ஓற்றுமையாய்க் கைகோர்த்து.....
பரீட்சை கூட நிறுத்தி வைத்தோம்.
காலம் அதன் பரீட்சையினால்.....

ஞாலம் இன்றி இருந்தவளை
 தூக்கியன்று சுமப்பதற்குப்
 பாக்கியமும் செய்திருந்தோம்.
 கதியின்றி குழந்தைகள் நாம்....
 விதியினாலே சிதறி நிற்க....
 பாவலரின் கல்விமகள்.....
 தஞ்சம் கோரிப் பரிதவித்தாள் ...

வீறுகொண்ட எம்முடனே....
 இளையோரும் தோள்சேர்க்க...
 வாதாடிக்களம் அமைத்தோம்...
 தெருவில் இறங்கிப் பணம் சேர்த்தோம்.
 வீரத்தமிழர் துணையுடனே.....
 வரலாற்றை வியக்கவைக்கும்
 வரலாறு நாம் படைத்தோம....
 நிறுவினோம் நாழும்.
 ‘பாவலர் மகஞுக்கு’
 சொந்தமாய் ஒரு கல்வி மாளிகை.

விட்டோமா விளையாட்டுத் திடலை...
 பற்றைக்காணியைப் பதமாக்கி
 வெள்ளக்குளத்தைச் செப்பமிட்டு...
 ‘அப்பப்பா நாமா இந்த....
 வரலாற்று மகாஜனர்கள்!!!!’

சிதைந்திடாமல் தாய் இவளை...
 காத்து நின்ற குழந்தைகள் நாம்!

கூட்டில் இருந்து கலைந்தாலும்
 தேசம் எங்கும் அலைந்தாலும்
 நிலைகள் பல மாறினாலும்
 அறியா வயசில் கொண்ட நட்பு
 கபடம் அற்ற வெள்ளை நட்பு
 பலதும்பேசிச் சிரித்து மகிழ்ந்து
 சிறார்கள்போல் பட்டம் தெளித்து
 பருவ நினைவுகளை மீட்டியபடி
 நட்பை நட்பே தாங்கியபடி
 இறுதிப்பயணம் அழைக்கும்வரை
 உறுதியுடன் இணைந்து நிற்போம்.

பசமை நினைவுகள்

திருமதி கேமலதா கண்ணதாசன்

தா யத்திருநாடாம் இலங்கையில் நித்திலம் எனத்திகழும் யாழின் வடபாகம் வலிகாமத்தில் 1974 காலப்பகுதியில் தாயின் மணிவயிற்றில் கருவாகி நற்சிந்தனை நல்லெண்ணங்களுடன் உருவாகி நல்முத்துக்களாக 1975 இல் பல முத்துக்கள் தோன்றினோம். “தோன்றில் புகழொடு தோன்றுக” என்பதற்கமைய தவழ்ந்து, நடந்து, ஒடி பாலர் வகுப்பை முடித்து சின்னச்சிட்டுக்களாக ஆரம்பப் பாடசாலைகளில் பிரகாசித்தோம். பருவ வயதில் பல வித கனவுகள் எதிர்பார்ப்புக்களோடு வெற்றி முழுக்கமிடும் தெல்லியூரில் ஆலயங்களுக்கு மத்தியில் ஓங்கி உயர்ந்து நிற்கும் மகாஜன் அன்னையிடம் ஒன்றினைந்தோம்.

கூறுவும் வேண்டுமா! பருவ ஆரம்ப வயது பகிடிகளும் நக்கல்களும் பட்டம் தெளித்தலும் சுவையான சமையல் சாப்பாடும் மாங்காய், நெல்லிக்காய் எனச் சுவைத்தும் துள்ளித்திரிந்தோம். விழாக்கள், விளையாட்டுப் போட்டிகள் எதிலும் சளைக்காதவர்களாய் நட்புப் பாராட்டி வாழ்ந்திருந்தோம். வாலிப வயது வரும் வேளையில் யார் கண் பட்டதோ காலத்தின் கோலத்தால் நாம் துரத்தப்பட்டதோம். பூனை தன் குட்டிகளை ஒவ்வொரு இடமாகக் காவிச்செல்வது போல் நாமும் கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு என அலைக்கழிந்தோம். எனினும் அவ்வேளையிலும் கேலிப் பேச்சுக்களுக்கும் காதலுக்கும் குறைவிருக்கவில்லை. சிட்டுக்களாக துவிச்சுக்கரவண்டிகளில் பறந்தோம். பறந்து பறந்து படித்தோம். தமிழன் யாருக்கும் சளைத்தவன் அல்ல என நிருபிக்க யாழின் மையப்பகுதியில் நரம்பிசை மீட்ட நிலை கொண்டோம். பற்றைகள் வெட்டி பனங்காட்டித்தோம். பட்டை தீட்டிய வைரங்களாக எமக்கான ஒரு இடத்தைக் கண்டு கொண்டோம். வெய்யில் மழை பாராமல் வீதியில் இறங்கினோம். பிசைசை கேட்கவல்ல, எமக்கான இருப்பை உறுதிப்படுத்த நிகழ்வுகள் நடத்தவென நுழைவுச்சீட்டுக்களுடன் பற்றுடன் வீதி நெடுக நடந்தோம், களைத்தோம், சோர்ந்தோம், விட்டோமா “பீனிகல்” பறவைகளாக, யாழ் முழுவதும் சல்லடை போட்டோம். வெற்றி கிடைத்தது. அத்திவாரம் இடப்பட்டது. கல்வியையும் கசடறக் கற்றோம். அதற்குள் நிறைய குறுங்கதைகளும் உண்டு. அதை பிறிதொரு சமயம் அறிவோம். பல துயர்களுடன் குண்டுச் சத்தங்களுடன் இறுதித்தேரவு எழுதினோம். பல வலிகள் பல சுமைகள் பல இழப்புக்கள் பல எதிர்பார்ப்புக்களுடன் பிரியாதிருக்க பிரியாவிடை பெற்றோம். கல்வியைக் கைவிடாது கற்று இன்று பல நாடுகளிலும் மகாஜனவின் தங்கங்களாக ஜோவிக்கின்றோம். எட்டுத்திக்கிலும் கொட்டும் முரச போல மகாஜனவின் மைந்தர்கள் நாம் மணம் வீச்கின்றோம். என்றாலும் மனதிற்குள் பெரும் வலிகளும் உண்டு. அவற்றையும் சுமந்து ஏறுநடை போட்டு மகாஜன மாதாவின் மனதை வெல்வோம்.

வெல்லுக மகாஜன மாதா!

வெல்லுக மகாஜன 94 (உயர்தரம்)

சீதா காப்பா கு ஞானே நீ

திராண்றிதாட்டு
திராண்றை வாய்ந்த
திறவில்பிச்சூழ மகாஜூனக் கல்லூரி
என்றும் நீகளுக்க நினைக்க
இயீப்ந்தரும் எங்கள் கவாசாலை
“உடை நீ அறு” எனும் மருட யாசகத்தால்
எகை நாமரியிச் செய்தவள்
அம்பதன மண்ணிலிருந்து கல்வியின்
அப்பதும் அமையுமானங்கள்
நீ தூரையப்பா கூட்டத் தீந்துமிட்டுச் சொன்ற கல்வியின் கடவும்மா
அன்று என்கை உண்ணிடத்தில் யிட்டுச்சென்றார் என் அப்பா....
கல்வி தந்தாய், கலவை தந்தாய்,
பண்பு தந்தாய், பண்ணியும் சொல்வதித்தந்தாய்
அன்பு தந்தாய் அரவுணைப்புத் தந்தாய்
அரியாது அனைத்துதெயும் அன்னித்தந்தாய்
பிரியு தந்தாய், கலவை தந்தாய்
உடைப் பிரியும் கடைநாளில் ஆழுவும் கூத்தாய்
நட்புத் தந்தாய், நாகரீகம் தந்தாய்
நல்விதாரு பெருவாழுவும் தந்தாய்
கோரப் போரியும் கம்பிரத்தில்
சோரம் போகாது கட்டட ஆழுகி நீ - யஸதால்
நூறாண்டுகள் தாண்டிநின்றாலும்
ஆழுகு குறையாத கட்டடங்கள் குமாரி நீ
யார் எவர் எப்பொழுது கேட்டாலும் சொல்லவேன்
என்றாய் மகாஜூனக் கல்லூரி தானின்று
எங்கு போனாலும்
பொங்கு கடவிலை கட்டடையே போட்டாலும்
சொல்லுவேன் மகாஜூன் புத்திரி நாளின்று
நான் சீருடை கண்டதும் உண்ணால்
முதலில் சேலவையை அணிந்தும் உண்ணால்
அக்காவின் கரியால் இருந்து வந்தவள் பின்னாள்
தனக்கிணை சைக்கிணைக் கண்டதும் உண்ணால்
போர்க்காலத்தில் எகைக்காக்க இரண்டானாய்
போகப் போக எம்மால் ஒன்றானாய்
உடைக் காக்க திடுருதிதுருவாய்
காச சீர்க்கக் குழுனிரம்
உடைக் கண்கவங்காமல்
கட்டடங்கைப்பதற்காய் நீக்குறயகிலை
திட்டுஉங்களைத் தாங்கிலீனரம்
உண்ணிடம் கண்ட அரிகைக்கிரண்டு
தீரைகடவைத் தாண்டுகினரம்
உண்கைத்தினமும் மனதில் கொண்டிட
திருவியங்கள் தீடுகினரம்
உடை மின்றும் காஜும் ஆசையில்
நண்பர்கள் நாம் ஒன்றாய்க் கூடுதினரம்
உண்ணிடம் மீண்டும் வருநகிடீராம் என்ற
சந்தீசத்தில் குதித்தே ஆழுகினரம்
ஒன்றுகூடல் நாளை என் மனக்கண்ணில்
எண்ணி எண்ணீப் பார்க்கிறேன் - உடை மின்றும்
நீரில் பார்த்ததும் எண்ணி ஆகப்பொக்கிறேனர என்
எண்ணி எண்ணி கேவர்க்கிறேன்.

நானும் மகாஜனாவும்

திரு. வில்வநாதன் உதயகுமார்

பிள்ளைப் பரந்தும் தீரண்டி சிமல்வத்
தீருக்காய் விளையாடுய என்னை
சிச்சுமைக் கவ்விக்காய்
சிச்சுமைபால் இடம்பியர்
கைத்தனர்
என் பெற்றோர்
அறியாத வயதில்
புரியாத வினாக்களிற்கு
சிமல்வத் தலையை
நானும் அகசக்க
அன்னை அரவணைப்பிலிருந்து
நேர்க்கை மகாஜனாகவிற்கு
தட்டுவாரலில் நானும்
பிபாட்டவாக்கப்பட்டேன்
அங்கீக
அரும்பாத மீதையுடன்
அன்பைக் களவாடும் - தீர்ச்சுமையுடன்
விவரம் ஆண்டிற ஆண்டுகள்
புத்தலுக்கும் தீர்தலுக்கும்
இடையிலான கவ்வியின்
ஒரங்களை
கனவுடன் நானும்
புரட்டிட்டேலு
தமிழன் என்ற
கர்ரணம் ஒன்றால்
சூடுப் படிந்த தீர்ச்சுமை
மறந்து
விடலைப் பருவ விந்தைகள் மறந்து
விஸானம் ஏறியபொது
முப்பு ஆண்டுகளின் பின்
“புலன்ம்” ஊடாய்
அன்று
தீர்வைத்த நட்புகளுடன்
இன்று
தீர்தாரும் வாய்ப்பு
வரும் என்று
ஒரு போதும்
எண்ணவீல்வை...

சாரணனாக ஒரு நாள்

திரு. நீலகண்டசர்மா விமலேந்திரன்

08.

10.88 விடியக்காலமை இட்டலிப் பார்சலுடன் கொஞ்சம் உடுப்புகளும் எடுத்துக்கொண்டு மகாஜனவுக்குள் நுழையிறன். காங்கேசன்துறை மாவட்ட சாரணர் ஒன்றுகூடல். “ரலி” எண்டுவினம் அதுதான் ரெண்டு நாள் நிகழ்ச்சி. வெளீல் போக விடமாட்டினம். அக்கம்பக்கத்து பள்ளிக்கூடங்களில் இருந்து நிறைய பேர் வந்திருந்தாங்கள்.

அப்பநான் ‘ஸ்காட்டு’ திலே புதுச்சீரைய பேர். ‘கப்ஸ்ல’ இருந்து ‘ஸ்காட்டு’ ஆகி இருந்தவங்கள். ‘பட்ச’ சுகளை அடுக்கிக்கொண்டு ‘கலர்ஸ்’ காட்டுவானுகள். உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கும் லிபியாலில் இருந்த கேணல் கடாபியை. அந்தாள் மாதிரி யூனிபோர்ம் முழுக்க ‘பட்ச’ குத்த வேணும் எண்டது தான் ஸ்காட்டில் இருக்கிற ஒவ்வொருத்தனர் கனவு, இலட்சியம் எல்லாம். ஆனா அது அவளவு லேசப்பட்ட விசயம் இல்லை எண்டதும் எல்லாருக்கும் தெரியும். எனக்கு தெரிஞ்சு என்ற ‘குளோஸ் பிறண்ட்’ ஓராளினர் அண்ணா நிறைய ‘பட்ச’ குத்திக்கொண்டு திரிஞ்சவர். பாக்க பொறாமையா கிடக்கும். அந்த கடாபிக்கே கண்ணுக்கை குத்தி இருக்கும், இந்தாளை கண்டிருந்தா. இதுக்குள் பட்ச’ சுகளை ஒரு ‘மியூச்சவல் அண்டர்ஸ்டாண்டிங்’ கில எங்களுக்குள்ளேயே மாத்தி மாத்திக் குத்திறதும் நடந்தது.

உந்த விசில் ‘கோட்’ இருக்கெல்லே. அதை பின்னிறது எப்பிடியெண்டு என்ற ‘பிறண்ட்’ ஓராள் எங்கு பழக்கினவன். நானே பின்னின் விசில் ‘கோட்’ தான் பாவிச்சனான். எங்கட வீட்டில் வேம்பில செய்த கதிரை ஒண்டு கிடந்தது. அதில் ஒரு பக்க நுனியைக் கட்டிப்போட்டு தலைமுடி பின்னிற மாதிரி பின்னி எடுத்தன். தொப்பி, ‘ஸ்கார்ப்’, விசில் ‘கோட்’ இதுகளை போட்டுக்கொண்டு நிக்கேக்கை உங்களுக்கு மனசுக்கை ஒரு நினைப்பு வரும். அது அனுபவிசச ஆக்களுக்குத்தான் விளங்கும்.

எங்களுக்கு மரவேலை வகுப்புக்கு முன்னால் ‘காம்ப்’ அடிக்க இடம் தந்தவை. எங்கட ‘பிறண்ட்’ ஓராளினர் அண்ணா தான் குழுத் தலைவர். நல்ல அண்ணா, பேச மாட்டார். பகல் முழுக்க முக்கி முக்கி ஒரு கூடு அடிச்சிட்டம். அதுக்குள் என்ற பிறண்ட் ஒருத்தனோட எங்கு ஏதோ பிரச்சனை. அவன் எந்த

“குறுப்” எண்டு ஞாபகம் இல்லை. சின்னக் கை கலப்பு. கறுமம் பிடிப்பான் எனக்கு அடிச்சு போட்டான். திருப்பி அடிச்சிருப்பன் எண்டு நினைக்கிறியள் என்ன? அதுதான் இல்லை. வாங்கிக் கவனமா வச்சுக்கொண்டன். இரவுப் படுக்கை சின்ன ‘கிரவுண்ட்’ பக்கமா இருந்த பிறைமறி’ வகுப்பிலே. அடுத்த நாள் விடிய அப்பா சாப்பாடு கட்டிக்கொண்டு வந்து தந்தார். அவர் அண்டைக்கு மட்டும் தான் பள்ளிக்கூடப் பக்கம் வந்திருப்பார்.

இரண்டாம் நாள் போட்டி நிகழ்ச்சி ஒண்டுக்கு நாங்கள் தொங்கு பாலம் ஒண்டு கட்டினம். விசில் ஊதின உடன பாலம் கட்டத் துவங்கோணும். விசில் ஊதின பிறகும் நான் மசிந்திக் கொண்டு நிக்க, ஆளாளுக்கு கயித்தை எடுத்துக் கொண்டு மூங்கில் கம்புகளைக் கட்ட வெளிக்கிட்டாங்கள். எனக்கு நெஞ்சு ‘திக் திக்’ ஏனெண்டு கேளுங்கோவன். ‘clow hitch’ எண்டு ஒரு முடிச்சு. சிரிக்க வேண்டாம். உந்தக் கோதாரி விழுந்த முடிச்சைப் போட வேணுமே. ஆனா பாருங்கோ கடவுள் இருக்கிறார். அண்டைக்கு குழுத் தலைவர் உருவத்தில் வந்து சொன்னார் - “நீ ஆப்படிக்கிற (ஆ) வேலையைப் பார்” எண்டு. ஆஹா!, சுகமாப் போச்சுது. ஏறிச் செக் பண்ணின ஜிட்டு’ மார் தப்பினது அருந்தப்பு. பின்னை என்ன? பாலத்தில் ஏறி ஒவ்வொரு மூங்கில் கம்பையும் இழுத்து, இழுத்துப் பாக்கினம், கையோட கழுண்டுவருதோ எண்டு. நான் முடிச்சைப் போட்டிருந்தா பாலம் பல்லை இளிச்சிருக்கும்.

அதோட ஒரு கண்காட்சியும் நடந்ததெல்லே. ஆளுக்கு இரண்டு ஆக்கங்கள் செஞ்சு கொண்டு வரச் சொல்லி ‘ஓடர்’: நான் ‘கிளே’யில இலங்கைச் சாரணர் சின்னம் ஒண்டும், அம்மாவிட்டச் சொல்லி துணீல ஒரு பூவும் தைச்சுக் கொண்டு வந்தனான். திரும்பவும் சிரிக்கிறியள் என்ன. இவன் விசில் கோட்டும் அம்மாட்டைச் சொல்லித்தான் பின்னி இருப்பான் எண்டு. ‘சீச்சீ’ அது பின்னிறது அவளவு கஷ்டம் இல்லை. நான் இப்பிடி கற்பூரத்தை அடிச்சு சத்தியம் பண்ணினாலும் உதுக்கை ஒருத்தன் இருக்கிறான். அவன் உடன கேப்பான், சரி, இப்ப பின்னிக் காட்டு எண்டு. ஆராளெண்டு இப்ப உங்களுக்கு விளங்கி இருக்கும். மாச்சர்மாரின்ற பிள்ளையளோட ஒண்டும் செய்யேலாது எண்டு எங்கட சமய பாட மன்னிக்கோணும் சைவ சமய பாட ஆசிரியர் ஒருவர் அடிக்கடி சொல்லுவார். அதில் பிழை இல்லை எண்டுதான் நானும் நினைக்கிறன், நீங்களும் நினைக்கிறியள் என்ன? பின்னேரம் பரிசளிப்பு விழாவில திடீரெண்டு என்ற பேரைக் கூப்பிடுகினம். ‘சேட்டிபிகேட்’டை வாங்கப் போக கை கால் எல்லாம் உதறுது. உவளவு பேருக்கு முன்னால் ‘சலுாட்’ சரியா அடிக்கோணுமே. ஏதோ அரை குறையா ஒரு ‘சலுாட்’டை அடிச்சைப் போட்டு ‘சேர்டிபிகேட்’டை வாங்கிக் கொண்டு வந்திட்டன். என் னெண்டு பாத்தா ... கடைசியில எங்கட அம்மா தான் ‘வின்னர்’. தையல் வேலைக்குத்தான் ‘சேர்டிபிகேட்’.

ஏன் இப்ப தலையில அடிக்கிறியள்?

உங்களோட ஒரு கள்ள வேலை செய்யேலாது மனிசர்.

மகாஜனாவில் எனது நினைவுகள்

கலாநிதி குகநேசன் சுந்தரவாடவேல்

பள்ளிப் பருவம் நிறைவடைந்து இருபத்தைந்து வருடங்களாகி விட்டது என்பதை நினைத்துப் பார்க்கும் போது சில வேளைகளில் சற்று ஆச்சரியமாகக் கூட இருக்கும். இந்த இருபத்தைந்து வருடங்களில் நிறைய மாற்றங்கள், பல புதிய தேசங்கள், அங்கு புதிய அறிமுகங்கள், நிறைய ஏற்றங்கள், சில தோல்விகள் என்று காலம் விரைவாகவே ஓடி விட்டது. எனினும் மகாஜனா பற்றிய எனது ஞாபகங்கள் இன்றும் மனதில் அதே பசுமையுடன்...

16.01.1981 அன்று ஐந்து வயதுச் சிறுவனாக அப்பாவுடன் கல்லூரியில் அடியெடுத்து வைத்தது ஞாபகம். முதல் நாள் அழுத ஞாபகம் இல்லை - முதல் வகுப்பாசிரியரான 'குட்டி வாத்தியார்' அவர்களை ஏற்கனவே அயலவராக அறிந்திருந்ததும் வகுப்பில் பெரும்பாலானவர்கள் ஏற்கனவே தெரிந்த நண்பர்களாகவே இருந்ததும் கூட ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். அன்று இனிமையாக ஆரம்பித்த எனது பாடசாலைப் பயணம் 1994 ஆம் ஆண்டு வரை முழுமையாக மகாஜன் அன்னையின் மடியிலேயே அமைந்தது. அந்த 14 வருடப் பாடசாலை நினைவுகளை இங்கு விபரித்ததால் பக்கங்கள் மேலும் விரியும். அடிப்படைக் கல்விக்கு அப்பால் பல அனுபவங்களை, பண்புகளை கற்றதும் நல்ல நண்பர்களைப் பெற்றதும் சிறந்த ஆசிரியர்களின் வழிகாட்டுதல் கிடைத்ததும் இங்கு தான்.

நான் மகாஜனாவில் பல ஆசிரியர்களிடம் கல்வி கற்று இருக்கிறேன்! அவர்கள் அனைவரும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் எனது இன்றைய நிலைக்கு வித்திவர்களே, எனினும் சில ஆசிரியர்களிடம் இருந்து நான் கற்றுக் கொண்டவை நினைவழியாச் சித்திரங்களாக என்றும் என்னுள் இருக்கின்றன.

ஆரம்பப் பிரிவுகளில் எம்மை அன்புடன் அரவணைத்து கற்பித்த ஆசிரியர்கள் என்றும் எனது நினைவில் நிற்பவர்கள்.

இடைநிலை வகுப்புகளில் ஓவ்வொரு ஆசிரியர்களிடமும் ஓவ்வொரு தனித்தன்மையைக் கண்டு வியந்திருக்கிறேன். தமிழை மட்டுமன்றி ஒழுக்கத்தையும் கற்பித்த ஆசிரியை -

மாணவர்களை அடிக்காமலேயே கட்டுக்குள் வைத்திருக்கும் ஓர் ஆளுமை; அடிப்படைக் கணிதம் கற்பித்த தங்கமான ஆசிரியை -கம்பீரமான குரலில் அவர் கணிதம் கற்பிப்பது ஒரு தனிக்கலை. அவரின் நேரம் தவறாமையை கண்டு பலமுறை வியந்ததுண்டு; சைவ சமயத்தை பாடமாகவன்றி ஒரு வழிநெறியாகவே ஊட்டிய ஆசிரியர்; ஒரு தாயிடம் பயில்வது போன்ற உணர்வு, விஞ்ஞான வகுப்பில் இருக்கும் போது மட்டும் வரும் ஒரு தனி உணர்வு எமது வகுப்பாசிரியராக நீண்ட காலம் அவர் எமக்குக் கிடைத்தத்தை நாம் செய்த பேறேயாகும்.

மேல்நிலை வகுப்புகளில் எனக்கும் இரசாயனவியலுக்கும் வெகுதூரம் என்று தெரிந்தும் விடாமல் கேள்வி கேட்டு சித்தியடைய வைத்த எனது இறுதி வகுப்பாசிரியர்; பிரயோக கணிதம் கற்பித்த ஆசிரியர் - கண்டிப்பு, கடமையுணர்ச்சி, நேரம் தவறாமை மூன்றினதும் தனி உருவும். அவர் வகுப்பில் இருந்தால் அவர் குரல் மட்டும் தான் அங்கு ஒலிக்கும். ஆனாலும் வகுப்பிற்கு வெளியே அன்புடன் பழகும் நல்லாசான்; உயர் கணிதத்தில் மறுபாதியான தூய கணிதம் கற்பித்த ஆசிரியர், சற்று குள்ளமான உருவும். ஆனாலும் கற்பித்தலுக்கும் உருவத்திற்கும் ஏந்த சம்மந்தமும் இல்லை. கண்டிப்புடன் நகைச்சவையையும் கலந்து கணிதம் கற்பிக்கும் ஆசான்; இம்மூவருடன் அமைதியே உருவான எமது பெளதிகவியல் ஆசிரியர்.

இவர்களுடன் எமது உயர்தர வகுப்புகள் பெரும்பாலும் மகிழ்வான காலங்களாகவே கழிந்தன. இடம் பெயர்ந்து திரிந்தாலும் எமது ஆசிரியர்களின் தன்னலமற்ற சேவையால் கல்வி தடையற நடந்தது. எமது உயர் தரப் பரீட்சைக்கு ஒரு மாதம் வரை அவர்கள் வகுப்பு நடத்தினார்கள், நாழும் கற்றோம். பாடசாலையில் முழு பாடத்திட்டமும் முடித்து கடந்த கால வினாக்களுக்கும் தயார் படுத்தி உதவிய ஆசிரியர்கள் என்றும் நினைவில் உள்ளார்கள்.

இவர்கள் போன்ற நல்லாசிரியர்களால் நாழும் வளர்ந்தோம், கல்லூரியும் வளர்ந்தது. அன்மைக்கால மகாஜன மாதாவின் நிலைகளை அறியும் போது எமது ஆசிரியர்களின் ஞாபகம் வருவது தவிர்க்க முடியாததே!

மகாஜனாவில் நாம் கற்ற காலம் தமிழர் பிரதேசம் யுத்தத்தின் பிடியில் சிக்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்த ஓர் அசாதாரண காலம் - காலச் சூழ்நிலையால் மாணவர்களோடு மகாஜன அன்னையும் இடம் பெயர்ந்தாள். பல்வேறு இடங்களில் பல்வேறு சூறுகளாய் சிதறுண்ட எமது அன்னைக்கு ஒரு தனியிடம் அமைக்க எமது வகுப்பு மாணவர்கள் தீர்மானித்து அதை தலைமையேற்று செவ்வனே செய்து முடித்தமை 1994 உயர்தர மாணவர்களாகிய எமக்கு மட்டுமேயான தனிச் சிறப்பு. அதில் எனது பங்களிப்பும் உள்ளது என்பதில் எனக்கு ஒரு வகையில் கர்வம் கூட. அந்தக் கர்வம் எம்மவர்களுக்கு இருக்க வேண்டியதே....

ஈழத்திருநாட்டின் வடகோடியில் அம்பனை வயல் நடுவே கம்பீரமாக வீற்றிருக்கும் மகாஜன அன்னையின் பல்லாயிரம் பிள்ளைகளில் நானும் ஒருவன் என்ற பெருமை என்றும் எனக்குண்டு...

வெல்லுக மகாஜன மாதா!!!

எங்கள் விழித்திரையில் மகாஜன மாதா

திருமதி விமலனி கிளவழகன்

1 981 ஆம் ஆண்டு தை மாதம், “பெரிய பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்க போறியள்” என்று சொல்லி சிறார்கள் எம்மை பெற்றோர்கள் அழைத்து வருகின்றனர். பாடசாலை என்று சொல்லி ஒரு பிரமாண்டத்தின் முன் எம்மை நிறுத்துகின்றனர். எங்கள் சின்னக் கண்களை முடிந்தவரை விரித்து அண்ணாந்து பார்க்கின்றோம், ஆம் அதுதான் மகாஜனக் கல்லூரி. பிரமிப்பும் மகிழ்ச்சியும் மேலோங்க ஆவலுடன் உள்ளே காலடி எடுத்து வைக்கிறோம்.

அம்பனை எனும் கிராமத்தின் கல்வி மாளிகை, சிவப்புநிற மதிலில் இரு பக்கமும் ஒரேமாதிரியான வளைவைக் கொண்ட இரு நுழைவாயில்கள். ஒரு வாயிலுக்கு நேரே நடராஜப் பெருமான் எழுந்தருளி இருக்கும் ஆலயம், வீதியில் நின்று பார்க்கும்போதே எம்மை கைகூப்பித் தொழு வைக்கின்றது. இருபக்கப் பாதையின் ஓரங்களிலும் நிரையாக அசோகமரங்கள் வானுயர ஓங்கிவளர்ந்து நிற்கின்றன (சிறார்கள் நாம் அசோகமர விதையை சேகரிக்கப் போட்டிபோட்ட பசுமை நினைவுகள் மனக்கண்ணில் விரிகின்றன). இரு பாதைகளின் மறுஒரும் ‘ப’ வடிவில் சுருள் குறோட்டனால் இணைக்கப்பட்டு, அதன் உள்ளே பல பயிரினங்கள் காலைப்பணியில் சில்லென சிலிர்த்து நிற்க (இதுதான் எமது விவசாய பாட பயிர்ச்செய்கை இடம் என்று பிற்காலத்தில் தெரிந்துகொண்டோம்), இடது பக்கத்தில் விசிறிவாழை சாமரம் வீசு முறுக்கிவிட்ட மீசையுடன், அரசனைப்போல் உடை அணிந்து கிரீடமாய் தலைப்பாகையும் அணிந்து, புன் சிரிப்புடனே கருணை பொங்க பார்த்தபடி, மிடுக்காய் உயரத்தில் நிற்கின்றார் ஒரு மாமனிதர். யார் இவர்? ஆம்! இவர்தான் எங்கள் மகாஜன அன்னையையே பிரசவித்த தனயன், பாவலர் துரையப்பா பிள்ளை. இவர் அருகே கொடிக்கம்பம், அதில் “உனை நீ அறி” எனும் வாசகத்துடன் பட்டெடாளி வீசிப் பறக்கிறது மகாஜன மாதாவின் வெள்ளையும் மண்ணிறமும் கலந்த மணிக்கொடி. பாவலருக்கு பின்னே சற்று அண்ணாந்து பார்க்கின்றோம், இன்னும் பிரமிப்புக் கூடுகின்றது. தனி ஆழுடன் கம்பீரமாய் வானளாவி நிற்கின்றது பாவலர் துரையப்பா பிள்ளை மண்டபம்.

விரிந்த சிறு விழிகள் இமைக்க மறந்து நின்ற எம்மை இடது பக்கம் உள்ள வாயில் வழியே உள்ளே அழைத்துச் செல்கின்றனர். அங்கே பெரிய மைதானமும் அதனைச்சுற்றி வகுப்பறைகளும் எம்மை மேலும் மிரளா வைக்கின்றன. மீண்டும் கிழக்குப்புறம் திரும்பி நேரே

சென்று, இரண்டடுக்குப் படிகளில் எட்டி ஏறி, இரண்டாம் மூன்றாம் (முன்னர் நடன வகுப்பு இருந்தது) அறைகளுக்குள் நுழைந்தோம், அதுதான் எமது பாலர் வகுப்பு. எம்மை அன்பாக வரவேற்று தம்மை அறிமுகப்படுத்துகின்றனர் இரு ஆசிரியர்கள். அவர்கள்தான் தனபாலசிங்கம் ஆசிரியரும், ரோகினி ஆசிரியையும். அந்த வகுப்பறையில் சின்னச்சின்ன கதிரையுடன் மேசையும் போட்டிருக்க கணக்குப் பயிற்சிப் புத்தகம் போல யன்னல் எல்லாம் கம்பி வலை அருகில் நடன வகுப்பு; நடன ஆசிரியை தட்டுக்கழி தட்டும் ஒசையும் தாள இசையும் அக்கா, அண்ணாமாரின் பாத அதிரவும் எப்போதும் கேட்ட வண்ணம் இருக்கும். இடைவேளையின் போது அறுகோண பிஸ்கட்டை பெரிய அண்ணாமார் கிண்ணாங்களில் அளந்து அளந்து தருகின்றனர் (அதன் சவை இன்றும் நினைவில் உள்ளது). இந்த வகுப்பில் தான் நாம் எமது முதலாம் வகுப்பையும் (ஆண்டு 2) தொடர்ந்தோம்.

எமது பாலர் வகுப்பின் இடதுபுறம் நடன வகுப்பு. அதன் முடிவில் வலது புறம் (நடனவகுப்புக்குப் பின்னால்) நாம் அரைக்கின்று என்று அழைக்கும் பங்குக்கின்று. எமது பாதுகாப்புக்காக அதன் மேல் கம்பி வலை போட்டு இறுக மூடி வைத்திருந்தார்கள். மின்சாரம் இல்லாமல் போன காலத்தில் கப்பி போட்டு அள்ளிப்பருகியதும், இடைவேளை நேரங்களில் ஒரு வாளிக்கு பலர் சண்டை போட்டதும் நினைவில் வருகிறன. அதனை அடுத்து சற்று முன்னால் பெரிய நீர் தாங்கிக்கோபுரம். அதற்கு ஏறிச்செல்ல கருநிற ஏணியும் உண்டு. அதன் எதிரே குடிநீர்க் குழாய்கள், இரு பக்கங்களில் இருந்தும் பருகக்கூடிய அமைப்பு. அதனைச் சுற்றி நீர் வெளியில் சிந்தாமல் பெரிய தொட்டி. சிறுவர் நாம் ஏறி நின்று குடிக்க சிறு மேடை போன்ற படியும் உண்டு. நீர் பருகிவிட்டு “டை”யில் வாய் துடைத்து நாகம்மா மூச்சரிடம் அடி வாங்கியது இன்றும் ஞாபகம் உண்டு

தண்ணீர் குடிக்கும் இடம் கடந்து இரு அறைகள், ஓன்று அரைச்சுவரும் மீதி சதுர வலைக் கம்பியும் கொண்ட முழு அறை, மற்றையது அரைச்சுவர் மட்டும் கொண்ட திறந்த அறை. அவை இரண்டும் சங்கீத வகுப்பறைகள். அதில் இருந்து அக்கா அண்ணாக்களின் இனிய குரலுடன் மிருதங்கம் மற்றும் தாள ஒசையும் கலந்து எம்மை ஈர்க்கின்றது. இந்த வகுப்பறையின்

முடிவில் வீதியோரம் பாடசாலைக்கு உள் மூலையில் ஒரு பெரிய புளியமரம் அதில் தொங்கும் புளியங்காய் பிடுங்க இடைவேளை நேரங்களில் பல சிறார்கள் ஓடி வருவார்கள். அதனை அடுத்து இரட்டைப்படலை ஒன்று பாவனை இன்றி பூட்டிக் கிடக்கின்றது.

1983... தரம் 2

பாலர் மற்றும் முதலாம் வகுப்புக்களை படித்து முடிந்து 1983 ஆம் ஆண்டில் தரம் 2 வகுப்பறைக்காக கழகமரம் வரிசைகட்டி நிற்கும் விறாந்தையில் மரவேலை வகுப்பறை, சித்திர வகுப்பறையைத் தாண்டி சுவக்கு மரத்தை பார்த்தபடி (பாவம் இந்த மரம், துடுப்பாட்டத்துக்கு விக்கெட்டாக இருந்து பல பந்தடிகளை வாங்கியுள்ளது) மனையியல் வகுப்பறையை “T” வடிவில் கடந்து இடப்புறத் தொடர் கட்டிடத்தின் முதல் இரண்டு வகுப்பறைக்குள் நுழைகிறோம். எமது வகுப்பின் பின்புறம் சிறுவெளி. அதுதான் எங்கள் மைதானம்; விளையாட்டு போட்டிக்கு சாக்கோட்டம், தவளைப்பாய்ச்சல், பழம் பொறுக்கல், பணில் உண்ணுதல், சமநிலை ஓட்டம் என்று பல விளையாட்டுக்களை இங்கு நாம் குது கலமாய் விளையாடுவோம். இங்கு சில வேளைகளில் பெரிய அக்காமார் வலைப்பந்தும் விளையாடுவார்கள். அதை நாம் யன்னல் வழியே ஆவலாய்க் கண்டு களிப்போம். அதுதான் எமது பாடசாலைக்கான வலைப்பந்து மைதானம் என்பதை நாம் அடுத்த சிலவருடங்களில் அறிந்துக்கொண்டோம். இந்த மைதானத்தின் ஒரு கரையில் மாணவர்களுக்கான கழிவறை, மறு கரையில் இரண்டு வகுப்பறைகள்.

1984... தரம் 3

நாம் சோமசுந்தரம் மண்டபம் என்று அழைக்கப்படும் புதிய கட்டிடத்தின் கீழ் வகுப்புக்குச் செல்கின்றோம் அந்த கட்டிடத்தின் மேல்மாடி இன்னும் கட்டி முடிக்கப்படவில்லை. பின்புறம் சாக்குகள் தொங்கிய வண்ணம் மேலே கட்டிட வேலை நடக்கின்றது எனினும் எமக்கு இந்த வகுப்பறை மிகவும் பிழித்தமான இடம். காரணம் அரைச்சுவரால் ஆக்கப்பட்ட திறந்த வகுப்பு முன்றலில் நிழலுடன் கூடிய ‘குரு குரு’ காற்றுத்தரும் உயர்ந்த காட்டுத்தேக்கு மரம். அத்துடன் இங்கு இருந்தபடி முழுப் பாடசாலையையும் குறிப்பாக பெரிய மைதானத்தை நன்றாக பார்த்திடலாம்.

1985... தரம் 4

இந்த ஆண்டில் ஒரு விசேசம் உண்டு. பாலர் வகுப்பில் தொடங்கி தரம் 1...2...3 என்று பெயரிடப்பட்டதை ஆண்டுகளாக மாற்றி பாலர் வகுப்பு ஆண்டு 1 என்று தொடங்கி நாம் படித்த தரம் 4 ... ஆண்டு 5 என்று மாற்றப்பட்டது . எமது கல்வி ஆண்டும் நாட்காட்டி ஆண்டும் ஒரே இலக்கத்தில் அமையப்பெற்ற பாக்கியசாலிகள் நாம் (1985இல் 5 ஆம் ஆண்டு படித்தோம்). இப்பொழுது நாம் சோமசுந்தரம் மண்டப முடிவில் தகரக்கொட்டகை வகுப்புக்கு இடையில் உள்ள “T” வடிவ மஞ்சள் வகுப்புக்கு மாற்றப்பட்டு விட்டோம். இந்த வகுப்பின் ஒருபுறம் பாடசாலையின் எல்லை மதில் அதன் மேல்புறத்தில் ஆணிகள் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. அதனை ஒட்டி குடிநீர் குழாய்கள், மறுபுறம் ஒரு நிழல் தரும் மரம், எமது வகுப்பறைக்கு முன் சிறு வெளி உண்டு. சில சமயங்களில் அந்த இடத்தில் ஆண்டு 6 இற்கு உட்பட்ட மாணவர்களுக்கான ஒன்றுகூடல் நடைபெறும்.

களிஷ்ட பாடசாலைக்கான காலை இறை வழிபாடு மற்றும் உடற்பயிற்சி பெரும்பாலும் மரவேலை வகுப்புக்கு முன் பக்கமாக மைதானத்தின் ஒரு மூலையில் நடைபெறும். அந்த இடத்தில் நீள்ம்பாய்தல் மற்றும் உயரம் பாய்தலுக்கான ஒரு மணற் கிடங்கு உண்டு. இந்த இடத்தின் தனித்தன்மையே அங்கு நிற்கும் நாவற்பூ மரம்தான். அந்த மரத்தில் இருந்து அழகாய் ஆடி விழும் பூவை யார் பிடிக்கின்றார்களோ அவர்கள் அதிஷ்டசாலிகள் என்பது ஒர் ஐதீகம், நாங்கள் வழிபாட்டு நேரமும் பூப்பிடித்து ஆசிரியர்களிடம் அடி வாங்கியதும் உண்டு. அதேபோல காலை பாடசாலை தொடங்க முன்னரான நேரம். இடைவேளை நேரங்களில்

எல்லாம் அவ் இடத்தில் சிறுவர் கூட்டம் அதிகமாகவே காணப்படும். இவ்விடத்தில் ஆண்பெண் பேதமின்றி சிறார்கள் நாம் ஒன்றுகூடி கிளிக்கோடும் விளையாடுவோம்.

1986... மூன்று 6

இப்பொழுது நாங்கள் ஆரம்ப பிரிவின் தலைமை மாணவர்கள். எங்கள் வகுப்பு சோமக்ஞதரம் மண்டபத்தின் மேல்மாடியில். முதன் முதலாக மேல்மாடி வகுப்பு. எமக்கு அளவிட முடியாத மகிழ்ச்சி. மாடியில் நின்றபடி பாடசாலையைப் பார்க்கும்போது ஒரு பெருமிதம். தலைமை மாணவர்கள் என்ற கர்வமும் கூட! ஆனால் புலமைப்பரிசில் பரீட்சைக்காகக் கஷ்டப்பட்டுப் படிக்க வேண்டும் என்ற பத்தமும் மேலோங்கி நின்றது. ஆனால் இதையும் தாண்டி நாம் செய்யாத சேஷ்ட்டைகளும் இல்லை, வாங்காத அடியும் இல்லை. மேல்மாடியில் இரு வகுப்புக்கள், ஒரு கரையில் நடைபாதை விறாந்தை, அது முக்கால் சுவர். சிறு பிள்ளைகள் எமக்கு எட்டி வெளியில் பார்க்க முடியாது. ஆசிரியர் இல்லாத நேரம் கதிரைவைத்து ஏறிப்பார்ப்பதுண்டு. ஆசிரியர், அதிபர் கண்டால் பிரம்படிப் பூசை நிச்சயம். இடையில் இரு வகுப்பையும் பிரிக்கும் முக்கால் சுவர் அந்த சுவரில்தான் கரும்பலைக் காங்கள் இந்த வகுப்பில் இருந்து அந்த வகுப்புக்கும் அந்த வகுப்பில் இருந்து இந்த வகுப்புக்குமாய் 'டஸ்ட்டர்' சோக்கட்டி ஏற்ந்து சண்டை போடுவது ஓர் இன்பமான பொழுதுபோக்கு. முதல் மாடி வகுப்பு என்பதாலோ என்னமோ மாடியில் ஏறி இறங்குவது கூட நான்கு கால் பாய்ச்சல்தான். மேல் படியில் இருந்து வளைந்து இறங்காமல் நேரே குதிப்பது ஒரு வீர விளையாட்டு.

1987... மூன்று 7

இது எமக்கு ஒரு மறுமலர்ச்சிக் காலம். இப்பொழுது நாங்கள் கனிஷ்ட பிரிவு அல்ல சிரேஷ்ட பாடசாலைக்குள் அடி எடுத்து வைத்துவிட்டோம். எமது ஆசிரியர்கள் எம்மைப் புதிய வகுப்பிற்காக அழைத்துச்செல்கின்றனர். அது மகாஜனாவின் இன்னும் ஒரு பிரமாண்டம். நிரையாக வளர்த்து நேர்த்தியாக வெட்டப்பட்ட சூருள் குறோட்டன் அணிவகுத்து நிற்க, கீழே முதலில் இருமருங்கும் வகுப்பறைகளும், நடுவே மேல் மாடிக்கு செல்வதற்கான படிக்கட்டுக்களை கொண்ட விறாந்தை. அங்கே எமைப் பார்த்துப் புன்முறையில் பூத்து வரவேற்றபடி ஒரு வெண்கலச் சிலை, அந்தப்பெருமகனே எமது மகாஜன் சிற்பி அதிபர் ஜெயரத்தினம் அவர்கள்! ஆம் அவரின் பெயரைக்கொண்ட இந்த மண்டபம் இப்போது எங்கள் கெளரவும். கீழ்மாடியில் காணப்பட்ட ஐந்து வகுப்பறைகளிலும் உயர்தர வகுப்பு மாணவர்கள். மாடிப்படிகளுக்குப் பின்புறம் சாமான்கள் வைக்கும் ஒரு சிறிய அறை. இவற்றை எல்லாம் வியந்து பார்த்தபடி மேலே ஏறிச் செல்கின்றோம். இரண்டு பக்கமும் பலகணி கொண்ட நீண்ட மண்டபம். இந்த மண்டபம் தட்டிகள் வைத்து ஐந்து வகுப்புக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பொழுது ஜெயரத்தினம் மண்டபத்தின் மேல் மாடி முழுவதும் எங்கள் வகுப்புக்களே. இரு வகுப்புக்களை மட்டும் கொண்ட நாம் மேலதிக மாணவர்களின் வருகையுடன் A, B, C, D, E என ஐந்து பிரிவுகளைக் கொண்ட பெரிய குழாமாகிறோம். புதிய நண்பர்கள், புதிய வகுப்பு, புதிய பாடவிதானம், ஒவ்வொரு பாடத்திற்கும் ஒவ்வொரு ஆசிரியர்கள்.... நாமும் வளர்ந்துவிட்டோம் என்ற உணர்வை உண்டு பண்ணுகின்றது.

இவ்வளவு காலமும் சிறு வகுப்பில் இருந்தபடி காலைநேர இறை வழிப்பாட்டையும் அதன் நேர்த்தியையும் பார்த்து வியந்த நாம் இம்முறை நாமும் அதில் ஆர்வத்தோடு இணைந்துகொள்கிறோம். பாடசாலை ஆரம்பிக்க முதல் மணி அடிக்கிறது, வகுப்பறைக்கு முன்னே ஆண்கள் பெண்கள் தனித்தனியாக இரு வரிசைகளில் இருவர் இருவராக சோடி போட்டுத் தயாராக நிற்கின்றோம். இரண்டாம் மணியுடன் “தலையே நீ வணங்காய்” பாடலில் ஆரம்பித்து திருவங்கமாலை ஒலிபெருக்கியில் பாடப்படுகின்றது. எங்கும் நிசப்பதம். ஆண்களும் பெண்களும் மைதானத்தின் இரு பக்கத்தினாலும் சாரையாக

நடந்து சென்று எங்கள் நடராஜப்பெருமான் கோயில் முன்றலிலே வகுப்பு வகுப்பாக அணிவகுத்து நிற்கின்றோம்.

ஆகம விதிப்பாடி அமையப்பெற்று, சிவ தீட்சை பெற்று முறைப்பாடி பூசை செய்யும் அந்தணர்களால் அலங்கரிக்கப்படும் ஐம்பொன்னினாலான சிவகாமி சமேத நடராஜப் பெருமானின் திருவுருவச்சிலையுடன் கூடிய எழுந்தருளியும், அதன் வெளியே மற்றைய பல கடவுளர்களின் திருவுருவப்படங்கள் தாங்கிய மரத்தினாலான மாடமும், பிரதான மண்டபத்தின் நீட்சியாக சிறு கொட்டகையும் என எங்கள் கோயில் எமக்கு எல்லாம் காட்சி தருகின்றது. நூற்றுக்கணக்கான மாணவர் குழுமி நிற்கின்றனர். மாணவ தலைவர்களினதும் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு மற்றும் ஆசிரியர்களினதும் கண்காணிப்புடன் அமைதி நிலைநாட்டப்படுகிறது. அந்தணரால் அழகாக பூசை செய்யப்பட்டு தேவாரம் புராணத்துடன் நிறைவு பெறுகின்றது. பூசை நிறைவடைந்ததும் எங்கும் பக்தியுடன் கூடிய நிசப்தமே குடி கொண்டிருக்கின்றது.

ஓவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் தவறாமல் சிவபுராணமும் விசேஷ நாட்களில் பஞ்சபுராணமும் பாடப்படும். வாரத்தில் இரு தினங்கள் காலை நேர உடற்பயிற்சி இறை வழிபாட்டைத் தொடர்ந்து நடைபெறும்.

வெள்ளை நிற உடையில் கையில் பிரம்புடன் கம்பீரமாக நிற்கும் அதிபர் நேரம் பிந்தி வரும் மாணவர்கள் மற்றும் சப்பாத்து இன்றி வரும் மாணவர்களைத் தனியாக நிற்கச் செய்து காரணம் கேட்டு விசாரித்துச் சிலருக்கு அடியும் போடுகின்றார். அதனைப் பார்க்க உதறல் எடுப்பது என்னமோ உண்மைதான்.

ஆண்டு 6 வரை மாணவர் வரவு வைக்கும் டாப்பை (மாணவர் வருகைப் பதிவுப் புத்தகத்தை) ஆசிரியரே எடுத்து வருவார். ஆனால் இப்போது வகுப்பு மாணவ தலைவர் அதனை எடுக்கச் செல்ல வேண்டும். அவருடன் இணைந்து செல்ல வகுப்பில் உள்ள பலர் போட்டி போடுவோம், நாம் மிகப் பெருமையாக உணரும் தருணம் இது. காரணம் டாப்பு எடுக்கப் பாவலர் துரையப்பா பிள்ளை மண்டபத்தில் உள்ள அலுவலக அறைக்குச் செல்ல

வேண்டும். பாவலர் துரையப்பா பிள்ளை மண்டபத்தில் காலெடுத்து வைக்கும்போதே எமை அறியாமல் தலை நிமிரும், உடல் நேராகும் நடையில் மிடுக்கு ஏறும். படி ஏறிச் செல்லும்போது நேரே ஒரு சிறு இடம், அதைத் தாண்டி அதிபரின் அறை. அதனுள் நுழைவது எமக்குக் கோவிலுக்குள் செல்வது போன்ற உணர்வை ஏற்படுத்துகின்றது. முதலில் கண்களில் தெரிவது பெரிய மேசை. அதைச் சுற்றி நாற்காலிகள் நடுநாயகமாக அதிபருக்கான விசேட இருக்கை. சுற்றே நிமிர்ந்து பார்த்தால் இருக்கைக்குப் பின்பற்சு கூவரில் கம்பீரமாக எமது மகாஜன் சிற்பி அதிபர் ஜெயரத்தினம் அவர்களின் புகைப்படம். எதிர்த்தார் போல கண்ணாடியால் ஆன ஒரு அலுமாரி. அதனுள் பெரியதும் சிறியதுமாகப் பல வெற்றிக் கேட்யங்களும் பதக்கங்களும் மகாஜன்களின் பெருமையைப் பற்றாற்றியபடி மிரிச்சின்றன. பக்தத்தில் சிறிய கதவு. அந்த அறை அதி முக்கிய ஆவணங்களின் இருப்பிடம். அதிபர் அறையின் சாளரங்களை திறந்து நோக்கினால் பாடசாலையின் மூலை முடுக்கெல்லாம் துல்லியமாகத் தெரிகின்றது. ஆம் இது மகாஜனாவின் இன்னும் ஒரு தனிச்சிறப்பு. அதிபர் தனது இருக்கையில் இருந்தவாரே பாடசாலையின் அநேகமான பகுதிகளைக் கண்காணிக்கக்கூடியதாக அமைந்துள்ளது.

அதிபர் அறையின் ஒரு புறம் பிரமாண்டமான நூலகம் - ஊசி விழுந்தாலும் கேட்கும் அளவுக்கு எப்போழுதும் நிசப்தம் குடிகொண்டு இருக்கும். இப்போழுது நாம் அதனுள் நுழைய முடியாது. ஆண்டு ஒன்பதின் பின்பே இங்கு நுழைய அனுமதி கிடைக்கும். நூலகத்தின் மத்தியில் உள்ள மேசையில் ஒரு உலக உருண்டை தென்படுகின்றது. அழகான கனதியான மேசை, கதிரைகள் விசாலமாகப் போடப்பட்டு இலகுவான முறையில் புத்தகங்கள் இனங்காணக் கூடிய வகையில் நேர்த்தியாக அடுக்கிப் பெயரிடப்பட்டுள்ளது. நூலகத்துக்கு வெளியே நாளாந்தப் பத்திரிகைகளை நின்றபடி வாசிக்கக் கூடியவாறு பெரிய சாய்ந்த மேசையின் நடுவில் கம்பி போட்டு ஒழுங்கு செய்யப்படிருக்கின்றது. பெரும்பாலும் ஆசிரியர்களும் உயர்தர மாணவர்களுமே பத்திரிகை படிப்பதைப் பார்க்கின்றோம். அதற்கு அருகே பாடசாலைக்கு வரும் விருந்தினர்கள் காத்திருப்பதற்காக மரச்சட்டத்தினால் ஆன ஒரு நீள ஆசனம் (வாங்கு) போடப்பட்டுள்ளது.

அதிபர் அறைக்கு மறு கரை - முதலில் நிர்வாக வேலைகளுக்கான அலுவலக அறை. இதன் சாளரம் ஊடாக எமது வகுப்பைச் சொல்லி ‘டாப்பைப்’ (மாணவர் வருகைப் புத்தகத்தை) பெற்றுக்கொள்கின்றோம். சில தேவைகளுக்குக் பணம் கட்டிப் பற்றுச்சீட்டு எடுப்பதும் இங்குதான். அதனைத் தொடர்ந்து உப அதிபர் அறை. அதுவும் மிக நேர்த்தியாகக் காணப்படுகின்றது. அதையும் தாண்டிச் சென்று வலப்புறம் திரும்பினால் ஆசிரியர் ஓய்வு அறை. இணைந்தாற் போல் ஆசிரியருக்கான கழிவறையும் உண்டு. இங்கு ஏதேனும் தேவைக்கு நுழைவது என்றால் எமக்குப் பயத்தில் கால்கள் நடுங்கும், குளிர்க் காய்ச்சல் வந்தது போல் உணர்வு ஏற்படும். ஆம்! ஓர் ஆசிரியர் வகுப்பறையில் இருந்தாலே எமக்கு மரியாதையுடன் கூடிய பயம் அப்படி இருக்கும் போது பல ஆசிரியர் குழுமி இருக்கும் அறை என்றால் சொல்லவா வேண்டும்? நடுவில் மேசைப்பந்து மேசை ஒன்றும் உண்டு. அதில் சில வேளைகளில் ஆசிரியர்கள் மேசைப்பந்து விளையாடுவதும் உண்டு. ஆசிரியர்கள் தமது வேலைகளைச் செய்வதற்கான மேசையாகவும் அதனைப் பயன்படுத்துவர். சுற்றிலும் பிரம்பால் பின்னப்பட்ட ஆசிரியர்களுக்கான வசதியான இருக்கைகள்.

அன்று எமக்கு வாராந்த ஒன்றுகூடல். துரையப்பா மண்டப மேல்மாடிக்குச் செல்ல வேண்டுமாம். கோவில் வழிபாடு முடிந்து வரிசையாக வருகின்றோம். பெண்கள் உயர்தர விஞ்ஞான வகுப்புக்கு எதிரே இருக்கும் பிரத்தியேக வழியூடாக மேலேறிச் செல்கின்றோம், ஆண்கள் முன் வாயில் வழியாக மேலே வருகின்றனர். ஆணால் இரு வழிகளும் மண்டபத்தின் பின் புறத்தில் வந்தே சேருகின்றது. மண்டபத்தின் உள்ளே கால் எடுத்து வைக்கின்றோம். மீண்டும் வாயைப் பிளந்து கண்களை விரிக்கின்றோம். வரிசையாக மரத்தினாலான நீள இருக்கைகள் அதில் நாம் இருக்க முடியாது-இறுதியில் ஆசிரியர்களும் தொடர்ந்து

பெரிய வகுப்பு மாணவர்களும் அமர்ந்திருக்கின்றனர். சுற்றி வரக் கண்ணாடிச் சாளரங்கள் - மின் விளக்குகளோ மின் விசிறிகளோ தேவை இல்லை என்னும் அளவுக்கு வெளிச்சமும் காட்டுத்தேக்கின் குளு குளு காற்றும் தாராளம் முன்னே சென்று நிலத்தில் அமர்கின்றோம். மாணவ தலைவர்கள் எம்மை நெறிப்படுத்துகின்றனர். இருந்தபடி முன்னே அண்ணாந்து பார்க்கின்றோம். பெரிய ஒரு மேடை, ஏறிச்செல்ல இரு பக்கமும் சிறு படிகள், கடும் குங்கும நிறம் கொண்ட மினுமினுப்பான திரைச்சீலைகள். மேடையின் ஒரு பக்கம் பழுப்பு மஞ்சள் நிற தேசிய உடையில் தாபகர் பாவலர் துரையப்பா பிள்ளை அவர்களும் மறுகரையில் ஆங்கில உடையில் மிடுக்காக மகாஜன சிற்பி அதிபர் ஜெயரத்தினம் அவர்களும் ஆள் உயரப் புகைப்படமாக மண்டபத்தையும் மேடையையும் முழுமையடையச் செய்கின்றனர். மேடைக்கு இரு பக்கமும் நிகழ்வுகளுக்கு மாணவர்கள் தயாராகக்கூடிய வகையில் பிரத்தியேக இடங்களும் உண்டு. அதிபர், உப அதிபர் மற்றும் முக்கிய பொறுப்பாசிரியர்கள் மேடைக்குப் பின் புறமாக வந்து ஏறும் பிரத்தியேக வழியால் வந்து மேடையேறி அமர்கின்றனர். நாம் எழுந்து நின்று அவர்களை வரவேற்கின்றோம். அதிபரின் உரையுடன் ஆரம்பித்துச் சில ஆசிரியர்களின் உரைகள் மற்றும் சில அறிவிப்புக்களுடன் பாடசாலைக் கீதம் இசைக்கப்பட்டு ஒன்றுகூடல் நிறைவடைகின்றது.

சிறைக விரித்துப் பறக்க முயலும் சிட்டுக்குருவிகள் போன்ற மன்னிலையில் எமது குறும்புகள் சேட்டைகள் பற்பல..... ஆண்டு ஏழு A வகுப்பு அமைந்திருந்த வகுப்பின் கீழே மரச்சருக்களைப் போடுமிடம் அது. ஆண் நண்பர்கள் மேலே இருந்து மரச்சருகு குவியலுள் குதித்து விளையாடுவார்கள் (பிற்காலத்தில் அந்த இடத்தில் தான் களவாக பிடிங்கும் பலா மற்றும் மாங்காய்களை பழுக்க வைப்போம்). அதற்கு அடுத்தாற் போல் ஆண்களுக்கான கழிவறை. அந்த பகுதியில் இருந்து வரும் சிறுநீர் மணத்தைத் தவிர்க்க முடியாது. மேலே நின்று (அதுதான் எங்கள் பலகணி) நோக்கினால் ஜெயரத்தினம் மண்டபத்தின் பின்புறமாக ஆண்கள் துவிச்சக்கர வண்டிகளை நிறுத்துவதற்கான தகரக்கொட்டகைகள். அதனுள்ளே நேர்த்தியாக அடுக்கப்பட்ட துவிச்சக்கர வண்டிகள். ஒன்று விழுந்தாலே அனைத்தும் ஒன்றான்பின் ஒன்றாக விழும்.

இடைவேளை நேரத்தில் கீழே இறங்கி வருகின்றோம் இப்பொழுது நாங்கள் பெரிய பிள்ளைகள் அல்லவா! சிற்றுண்டிசாலை, புத்தகசாலை எல்லாம் நாம் செல்ல முடியும். வலப்பக்கத்தில் ஆண்கள் உள்வரும் படலை, அதற்கு வெளியே நாவற்பழம், உப்பு மிளாகாய்த் தூள் போட்ட மாங்காய், கச்சான், துவிச்சக்கர வண்டியில் ஐஸ்கிரீம் போன்றவற்றை சூழ்சி முறையில் விற்பனை செய்யும் நபர்கள் இப்படிவிற்பனை செய்பவர்களைக் கண்டால் அதிபர் ஆசிரியர்கள் எங்களைப் பிரம்பு கொண்டு விரட்டுவார்கள் ...ஆனால் அதையும் தாண்டிப் பணம் இல்லா விட்டால் கூட பழைய புத்தகம் கொப்பிகளைக் கொடுத்தாவது வாங்கி ருசி பார்த்து விடுவோம்.

பக்கத்தில் மாமர நிழலிலே குளிர்மையாய் ஒரு புத்தகசாலை. இங்கு அத்தியாவசியமாக எமக்கு தேவைப்படும் அனைத்து உபகரணங்களும் வாங்க முடியும். அதனை ஓட்டி எமது சிற்றுண்டிச்சாலை, அதனுள் நுழைந்தால் ஆசிரியர் இருந்து உண்பதற்காக உள்ளே ஒரு அறை, வெளியில் மாணவருக்காக வாங்கு மேசை, ஒரு கரையில் சமையல் அறையுடன் கூடிய வியாபார இடம். அங்கே பலவகைத் தின்பண்டங்கள் சாப்பாடு தேநீர் எல்லாமே கிடைக்கும். வைத்திருக்கும் சிறு தொகைக்கு எதனை வேண்டுவது என்பது பெரும் குழப்பம். எதை நினைத்தாலும் வாயில் எச்சில் ஊறும். தோகை, வடை வாசனை பசியைக் கிளப்பும். எனினும் பல வேளைகளில் கறுவா இனிப்பு, புளுட்டோ, மில்க்டெடாபி, கச்சான் பக்கட், எள்ளுருண்டை இதில் ஒன்றையே எம்மால் வாங்கவும் முடியும். மற்றவற்றை ஏக்கத்துடன் பார்க்க மட்டுமே முடியும். சிற்றுண்டிச்சாலைக்கு வெளியே உள்ள மதிலை ஓட்டியபடி.

குடிநீர்க் குழாய்களும் அதற்கான தொட்டியும் காணப்படுகின்றது. இடைவேளை நேரத்தில் அந்த இடமே ஒரு திருவிழா போல காட்சி தரும்.

சிற்றுண்டிச்சாலைக்கு முன்பாக ஒரு ரெனிஸ் மைதானம். ஏனோ தெரியவில்லை நமக்குத் தெரிந்த காலங்களில் அங்கு பெரிதாக யாரும் ரெனிஸ் விளையாடியதில்லை.

இப்பொழுது நாங்கள் மனையியல் வகுப்பறைக்கும் செல்லத் தொடங்கிவிட்டோம். இதுவும் மிக நேரத்தியாக வடிவமைக்கப்பட்ட “T” வடிவ மூலை வகுப்பு. உள் நுளைந்தால் ஆசிரியர் அறை ஒருபுறம் சமையல் அறை அது சகல் உபகரணங்களையும் உள்ளடக்கிய மிகப் பிரமாண்டமான சமையற் கூடமாகத் தென்படுகின்றது. ஆசிரியர் அறைக்கு மறுபுறம் செய்மறைப் பயிற்சிகள் செய்யக் கூடிய வசதிகளைக் கொண்ட வகுப்பு. மனையியல் கூடத்துடன் இணைந்தவாரே மரவேலை அறை. அங்குதான் வாழ்க்கைத்திறன் பாடம் நடைபெறுகின்றது. பப்பாளிப் பறிதடியில் இருந்து அழைப்பு மணி, இருவழி ஆழி, தையல், முதலுதவி வரை எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கிய பாடவிதானம் மிகவும் ஆர்வமாகக் கற்றுக்கொள்கின்றோம்.

1998... ஆண்டு 8

இந்த வருடம் எமக்கு மட்டுமல்ல அனைத்துப் பாடசாலைகளுக்குமே ஒரு புது அனுபவத்தை தந்த வருடம். ஆம், இப்பொழுது எமக்கு இரு நேரப் பாடசாலை. மதிய உணவுக்கு வீடு சென்று வருபவர்கள் ஒரு சாரார். தூர் இடங்களில் இருந்து வருபவர்கள் உணவுடன் வந்து அல்லது சிற்றுண்டிச்சாலையில் வாங்கிய பாடசாலையில் நண்பர்களுடன் கூடி உண்டும் மற்ற நண்பர்களுடைய வீட்டு உணவுகளை எமது உணவுகளுடன் பரிமாற்றி உண்டும் மகிழ்வோம். மீதி நேரங்களில் கூட்டாக விளையாடி மகிழ்வோம். ஆனால் இந்த மகிழ்ச்சி இந்திய இராணுவ வருகையுடன் முடிவுக்கு வருகின்றது. விறாந்தை, ‘ஸ்கோர்’ போட்டிற்கு அருகில் வகுப்புகளுடாகத் தொடங்கி சிறிது தூரம் நேரே சென்று ஒரு ‘T’ அமைப்புடன் முடியும் இடது பக்கம் திரும்பினால் அது ஒரு இரும்பு கேற்றுடன் முடிகின்றது. அந்த கேற் மகாஜனாவுக்கு மேற்கு பக்கத்தால் செல்லும் ஒழுங்கையையும் விடுதியையும் இணைக்கும் ஒரு வழி. விறாந்தையின் வலது பக்கம் திரும்பினால் அது நீண்டு வளைந்து கோவிலுக்குப் பின்னால் இருக்கும் சமையற் கூடம் வரை போய் முடிகின்றது. அதற்கு அப்பால் சென்றால் அது தகரக் கொட்டிலின் கடைசி வகுப்பை இணைக்கின்றது. நாங்கள் சிறு வகுப்பில் இருந்த போது பாடசாலையின் இந்த பக்கம் கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்தது. உள்ளாட்டுப் பிரச்சனைகள் தொடங்கியவுடன் விடுதி மூடப்பட்டு இந்தப் பகுதி பாவனையின்றிக் காணப்படுகின்றது. இந்த “T” வடிவ அமைப்பின் நடுவில் ஒரு முற்றமும் அதில் கிணறு மற்றும் பெரிய தொட்டியும் இருக்கின்றது. அதையொட்டி ஒரு மாமரம் நிற்கின்றது. இங்கு நம் நண்பர்கள் ஓடிப்பிடித்தும் ஒளித்துப் பிடித்தும் விளையாடுவார்கள். கோவிலின் ஒரு புறத்தில் ஆரம்பித்து முதலில் ஒரு திறந்த வெளி. இங்கு தான் கோயில் தொடர்பான பொருட்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும். அதனை தொடர்ந்து ஒரு பழைய நெசவு அறை. நாங்கள் படிக்கும்போது நெசவுப் பாடம் இல்லை. அதனால் தையல் இயந்திரங்களும் நெசவுப் பொருட்களும் அந்த அறையின் ஒரு மூலையில் பாவனையின்றி மூடிக்கிடக்கின்றன. அதற்கு அடுத்து எங்கள் வகுப்பறைகள் தொடங்கி விடுதி வரை நீள்கின்றன. விடுதி வாயிலின் மறு புறம் அரைச்சுவரினாலான இரு வகுப்பறைகள் (அது எங்கள் வகுப்பு அல்ல), அதன் மூன்னே ஒரு பெரிய யூக்கலிப்ரஸ் மரம், நாம் அதனை ‘விக்ஸ்’ மரம் என்று சொல்லுவோம். காரணம் அதன் இலையை கசக்கி மணந்தால் விக்ஸ் போலவே வாசனை தரும்.

ஆண்டு எட்டில் பயிலும் போது தான் முதல் முதலாக எமக்கு சமைத்த மதிய உனவு பரிமாறப்படுகின்றது. இதைச் சமைப்பதற்காக வெளியில் இருந்து சிலர்

பணியமர்த்தப்பட்டுள்ளனர். விடுதியின் சமையல் அறையில் உணவு தயாரிக்கப்பட்டு வகுப்புப் பெயர் எழுதப்பட்ட பாத்திரத்தில், வகுப்பில் உள்ள மாணவரின் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்ப, உணவு நிரப்பப்பட்டிருக்கும். அந்த அண்டாவை இரு மாணவர்கள் சென்று தூக்கி வருவோம், வகுப்பாசிரியர் அல்லது வகுப்பு மாணவ தலைவர்கள் இதனைப் பகிர்ந்து வழங்குவார்கள். இதை உண்பதற்கான தட்டு, கரண்டி போன்றவற்றை வீட்டில் இருந்து எடுத்து வருவோம். இது இந்திய இராணுவ காலப்பகுதிப் பிரச்சனைகள் நிறைந்த காலம். பாடசாலை நடந்த நாட்களும் ஒப்பீட்டளவில் குறைவு. பின்னாளில் உணவு சமைத்துத் தருவது நிறுத்தப்பட்டு கூப்பன் முறை அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது.

1989... ஆண்டு 9

இப்பொழுது நாம் கோயிலடி முதல் தகரக்கொட்டில் வரையான வகுப்புகளுக்கு இடம் மாற்றப்படுகின்றோம். எம் வாழ்நாளில் மறக்க முடியாத பல ஞாபகங்களை இந்த வகுப்பு எமக்கு தரப்போவது தெரியாமலே காலடி எடுத்து வைக்கின்றோம். கோவிலுக்குப் பக்கத்து வகுப்பின் முக்கிய பணி கோவிற் தொண்டு. கோவில் கூட்டுதல், கழுவதல், பூசை சாமான்கள் சுத்தப்படுத்திப் பின் அறையில் அடுக்கி வைத்தல், மாலை கட்டுதல், கோலம் போடுதல் என்று யாவும் அடங்கும். மற்றைய வகுப்பினருக்கு இந்த வகுப்பைப் பார்த்துச் சிறு பொறாமையும் எட்டிப்பார்க்கும்.

இன்னும் ஒரு முக்கிய பணி மணி அடித்தல் - பாட மாற்றம், பாடசாலை ஆரம்பம், முடிவு, இடைவேளை என்பவற்றை அறிவிப்பதற்காக மணி அடித்தவர் உயர்தர வர்த்தக வகுப்பின் தாழ்வாரத்தில் (பலாமரத்தடி வகுப்பு) கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும் பழைய தண்டவாளத் துண்டில் இரும்புக் கம்பியால் அடிக்கும் ஒலி கோவிலடி வகுப்பை எட்டும்போது கோவிலின் வெளிக் கொட்ட்கையில் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும் பூசை மணியை அடித்து எதிர் ஒலி எழுப்புவோம். இதனை அடிக்க வகுப்பில் போட்டியும் அதிகம் (ஹரிரண்டு தடவைகள் நேரத்துக்கு முதலே மணி அடித்துத் தண்டனை பெற்றதும் உண்டு).

தகரக்கொட்டில் வகுப்பறை இது மிகவும் பழையான வகுப்பு, முன் பக்கம் கோணப்புளி மரங்கள் வரிசையாக வளர்க்கப்பட்டு நேரத்தியாக வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. நீண்ட கொட்ட்கையில் வகுப்புக்கள் சிறு தடுப்புகள் வைத்து பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு வகுப்பு அமைதியைத் துறந்தாலே முழு கொட்டிலும் அதிரும். அதிலும் மழுக்காலம் சொல்லவே தேவை இல்லை. தகரத்தில் மழு விழும் ஒசையில் ஆசிரியரின் குரல் தேய்ந்து மறைந்து விடும். எமக்கு மிகவும் குதாகலம். மழு ஒழுக்கும் மிக அதிகம். ஒழுக்குக்கு எங்கள் சாப்பாட்டு பெட்டிகள் எல்லாம் நீர் தாங்கிகளாக மாறும். இங்கு மதிய உணவு இடைவேளை நேரங்களில் நன்பர்களுடன் இணைந்து பகிடிகள் கதைப்பது, அரட்டை அடிப்பது என பொழுதை இனிமையாக போக்குகின்றோம். அங்கு நாம் உண்ணும் கிளிசொண்டு மாங்காய் இன்றும் நாலூற் வைக்கின்றது. விடுதியை அண்டி இருந்த பகுதியில் வகுப்புக்கள் ஏதும் நடைபெறுவதில்லை. மாறாக உடைந்த கதிரை மேசைகள் போட்டு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

நாம் எமது விஞ்ஞான செய்முறைகளுக்காக பலாமரத்தின் கீழ் வகுப்பிற்குச் செல்கின்றோம். அந்த வகுப்பறை ஒரு விஞ்ஞானப் பரிசோதனைக் கூடமாகும். அந்த வகுப்பின் வெளிச்சுவரின் ஒரு கரையில் பெரிய அறிவிப்புப் பலகை. எமக்குத் தேவையான பாடசாலை தொடர்பான அறிவித்தல்கள் அனைத்தையும் அதில் பார்த்து அறிய முடியும். வகுப்பின் உள்ளே மனித எழும்புக்கூடு, இரசாயனப்பொருட்கள், சிறு போத்தலில் இறந்த உயிரினங்கள், நுணுக்குக்காட்டிகள் எனப் பலதும் காணப்படுகின்றன. இந்த வகுப்பின் ஒரு பக்கம் தகரக்கொட்ட்கை - அதனுள் ஆசிரியர்களின் துவிச்சக்கர வண்டி மற்றும் மோட்டார் வண்டிகள் நிறுத்தி வைக்கப்படும். ஜெயரத்தினம் மண்டப வகுப்பில் இருந்து வரும் மாணவர்கள் இந்த வகுப்பின் மறு கரையில் இருந்த ஒடையை கடந்தே துரையப்பா

மண்டபம் செல்வார்கள். இப்பொழுது நாங்கள் மெய்வல்லுநர் விளையாட்டுகள் மற்றும் வலைப்பந்தாட்டம், துடுப்பாட்டம், உதைபந்தாட்டம் போன்ற குழு விளையாட்டுக்களிலும் மிக ஆர்வத்துடன் முழுநேரமாக பங்கேற்கத் தொடர்க்கி விட்டோம். எங்கள் வாழ்வில் மைதான வாழ்க்கை என்பது என்றும் நீங்காத பொற்காலம் என்று சொன்னால் மிகையாகாது. சுற்றிவர வகுப்புக்கள் நடுவில் மைதானம் இது எமது பாடசாலையின் தனிச்சிறப்பு. உயர்தர விஞ்ஞானப்பிரிவின் வகுப்பு இருக்கும் மூலையில் தொடங்கினால், நடராஜப்பெருமானுக்கு நேர் எதிரே இரட்டைப் படலை அதில் சில மாணவர் ஏறி நிற்க சில மாணவர் படலையைத் தள்ளி விளையாடுவர். இரட்டைப்படலை மூலையில் உயரம் பாய்தல், தடி ஊன்றிப் பாய்தலுக்கான மணல் திடல். இரட்டைப்படலையில் தொடங்கி தகரக்கொட்டில் வரை நிரையாக மைல் கற்கள் போன்ற வடிவில் சீமேந்துக் குற்றிகள். அதில் பாய்ந்து கடந்து செல்வது ஒரு பொழுது போக்கு மற்றும் பயிற்சி. கோவிலைத் தாண்டி உள்ள வகுப்புகளுக்கு உதைபந்து மற்றும் துடுப்பாட்ட பந்து செல்லாமல் ‘கோல் போஸ்ட்’கு பின்னால் சுமார் 50m க்கு கம்பி வலை, இதன் முடிவில் விடுதி வாயிலுக்கு அருகாமையில் துடுப்பாட்ட ‘ஸ்கோர் போட்’: ‘விக்ஸ்’ மரத்தின் மூலையில் விளையாட்டு உபகரண அறை. அந்த அறையின் ஒரு பக்கச்சுவர் விராங்கொடை ஒழுங்கையின் எல்லை. இந்த அறையில் தடகள உபகரணங்களுடன் வலைப்பந்து, துடுப்பாட்டம், கால்பந்து உபகரணங்களும் பேணுவது மட்டும் அன்றி பயிற்சிக்காக உடை மாற்றுதல், ஓய்வு எடுத்தல் என்று பல பயன்பாடுகளை உள்ளடக்கிய இடமாக விளங்கியது.

இந்த அறையைக் கடந்து சென்றால் தொடர்ச்சியாக மாமர நிழலும் ‘குஞ் குஞ்’ காற்றும் இதமாக வீசும். அதிலும் மாமரங்கள் பூப்பூக்கும் காலம் பார்க்கக் கண்கொள்ளாக் காட்சி. மாங்காய் பிடுங்கி உண்பதும் திகட்டாத நினைவாக மனதினுள் நிழலாடுகின்றது. அந்த மாமர தொடர்ச்சி வகுப்பின் நடு நாயகமாகத் ததிரேசபிள்ளை திறந்த வெளி அரங்கு-அந்த அரங்கில் துடுப்பாட்ட “பிச்” க்கு விரிக்கும் சாக்கு சுருட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த அரங்கின் படிக்கட்டுகளும் அரங்கும் எங்கள் பயிற்சிக்கு இன்றியமையாத இடம். இந்த அரங்கில் தான் வருடாங்க இல்ல மெய்வல்லுநர் போட்டிக்கான பரிசளிப்பு நடைபெறும். மாமர வகுப்பு முடிவில் நீளம் பாய்தலுக்கான மணல் கிடங்கு. அப்படியே திரும்பி நடந்தால் ஒரு இரும்பு படலையும் இரு குறுக்கு கம்பியும் கோல் போஸ்ட்டுக்கு பின்பற்மாக இரும்பு குழாய்களில் குறுக்கு கம்பிகளும் காணப்படுகின்றது. இந்த கம்பிகளையும் உடற்பயிற்சிக்காகத் திறமையாக பயன்படுத்துவோம். கம்பிகளுக்குப் பின்னால் மைல் கற்கள் வடிவில் சீமேந்துக் குத்திகள். பாவலார் துரையப்பா மண்டப பின் பக்கத்துக்கும் மைதானத்துக்கும் இடையில் காட்டுத்தேக்கு நிரையாக நிற்கிற பகுதி, பெண்களின் துவிச்சக்கரவண்டி நிறுத்தும் இடமாகும். மைதானத்தின் நடுவே வெள்ளை நிறத்தில் துடுப்பாட்ட ஆடுகளம் அமைந்திருக்கின்றது.

விளையாட்டுப் போட்டிகளின் போது இல்ல அமைவிடம், சோமசுந்தர மண்டப முன்றலில் இருந்து கோவிலின் ஒரு கரை வரை மூன்று இல்ல வீடுகளும் கோவிலுக்கு மறு கரையில் இருந்து ஸ்கோர் போட் வரை இரண்டு இல்ல வீடுகளும் அமைக்கப்படும், வருடா வருடம் குலுக்கல் முறையில் இல்ல அமைவிடம் தெரிவு செய்யப்படும் (இல்ல சோடனைக்கு நாம் எடுக்கும் பிரயத்தனம் இப்பவம் மனக்கண்ணில் ஒடுகின்றது). கதிரேசர்பிள்ளை திறந்தவெளி அரங்கத்தை மையமாக கொண்டே சுல்ல விளையாட்டு நிகழ்வுகளும் அணிவகுப்புக்களும் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருக்கும் அலுவலக வேலைக்காக ஆசிரியர் ஓய்வு அறைக்கு நேரே தற்காலிக கொட்டகை போடப்படும். கோயில் மூலையில் தொடங்கி குறுக்கே மறு மூலை உயர்தர வர்த்தக வகுப்பு வரை 100m ஓடுபாதை, வேகத்தை குறைக்க முடியாத வீரர்கள் ஜெயரத்தினம் மண்டப முதல் வகுப்பு முடிவு வரை ஓடிச் செல்வார்கள்.

365 நாட்களுமே பாடசாலையின் மைதானம் மாலை 7 மணிவரை விறுவிறுப்பாகவே இயங்கும். எங்கள் பாடசாலையைச் சுற்றி உள்ளவர்கள் பெரும்பாலும் விவசாயிகள்-பாடசாலையில் அக்கறை கொண்ட பழைய மகாஜன்கள், அவர்கள் மாலையில் தங்கள் வயல் வேலைகளை முடித்துவிட்டு நாங்கள் பயிற்சி செய்யும் அழகைக் காணவும் எம்மை உற்சாகப்படுத்தவும் மைதானம் வந்து சேர்ந்து விடுவார்கள். போட்டிக் காலங்களில் காலை நேர பயிற்சிகளும் இடம்பெறுகின்றது. நாங்கள் காலை 6:30 மணிக்கு முன்பே பாடசாலை வந்து முதல் மணி அடிக்கும் வரை பயிற்சியைத் தொடருவோம், அதன் பின் வீடு சென்று முதல் பாடம் முடிய முன் பள்ளி திரும்புகின்றோம். இதற்காக எங்கள் அதிபர் எங்களுக்கு விசேட அனுமதி வழங்கி இருக்கின்றார். பெரும்பாலான ஆசிரியர்களும் எமக்கு உறுதுணையாக நின்றனர். கிராமப் பாடசாலையாக இருக்கும் நாம் விளையாட்டுத் துறையில் நகரப் பாடசாலைகளுக்கு பெரும் சவாலாக விளங்கினோம். பல எதிர்ப்புக்களைச் சந்திக்கின்ற போதும் விடாமுயற்சியால் வெற்றிவாகை சூடிக் கொண்டோம். மகாஜன வரலாற்றில் பெண்களுக்கான விளையாட்டுத்துறை இப்பொழுது மிகப்பெரிய சாதனைகளைப் படைத்து முன்னேறி வருகின்றது.

இந்த நினைவுகளைச் சுமந்தபடி அடுத்த ஆண்டில் கால் வைக்கின்றோம்.

1990... ஆண்டு 10

இப்பொழுதும் எங்கள் வகுப்பறைகள் மாற்றப்படாமல் அதே கோவிலடி முதல் தகரக்கொட்டில் வரை நடைபெறுகின்றது. இந்த ஆண்டு எங்களுக்கு சோதனை மிகுந்த காலப்பகுதி. இடப்பெயர்வுடன் கூடிய அவலங்கள்; ஏக்கத்துடனும் கண்ணீருடனும் மகாஜன மாதாவின் மடியில் இருந்து இறங்கி முதல் தடவையாக திசை தேடி அலைகின்றோம். மைதானத்தில் வானூர்தி இறங்காமல் தாயின் இதயத்தை அறுவை செய்து வடலிகள் நடப்படுகின்றது. இப்பொழுது எமக்குப் பண்டத்தரிப்பு மகளிர் கல்லூரி அடைக்கலம்

தருகின்றது. ஆண்டுக் கடைசியில் சிறிது காலம் அருணோதயாக் கல்லூரியில் இயங்கி விட்டு மீண்டும் கூடு திரும்புகின்றோம், மகாஜனா தாய் எம்மை வாஞ்சையுடன் அரவணன்கின்றாள். பாடசாலையைப் புனரமைப்பதே எமக்கு பெரும் சவாலாக இருந்தது. அதிலும் மைதானம் புதர் மண்டி நெருஞ்சி முட்செடிகளின் வாழ்விடமாய் மாறியிருந்தது. பெற்றோர், பழைய மாணவர் உதவியுடன் அரும்பாடுபட்டு எம் மாதாவை மீண்டும் அழகு செய்தோம்.

1991... ஒண்டு 11

நீளம் பாய்தல் திடலுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த மாமரத்தின் கீழ் வகுப்பில் இருந்து ஜெயரத்தினம் மண்டப கீழ் முதல் இரு வகுப்புக்கள் வரை எங்கள் வகுப்பறை. மாமர கீழ் வகுப்பு கொஞ்சம் பழுதடைந்த நிலையில் காணப்பட்டாலும் மாமர நிழலில் குளிர்மை தரும் வகுப்பாக அமைந்திருந்தது.

இந்த ஆண்டில் “பரீட்சைப் பகிஷ்கரிப்பு” ஒன்றை நடாத்தி எதிர்மறையான ஒருவிடயத்திலும் தடம் பதித்தோம். பொதுப்பரீட்சை ஒன்றில் பக்கத்துப் பாடசாலையுடன் எமது பாடசாலை நேர அட்டவணை சற்று பொருந்தாது போனாதால் அங்கு வினாத்தாள் முன்னதாகவே வெளிவந்துவிட்டது. இதன் காரணமாக முன்னறிவிப்பின்றி இரண்டு பாடங்களின் பரீட்சையை நடாத்த வேண்டிய கட்டாயம் எமது பாடசாலைக்கு ஏற்பட்டது. எம்மில் பலர் தயாராக இல்லாதபடியால், அனைவரும் இணைந்து பரீட்சை எழுதுவதில்லை என்ற முடிவை எடுத்து நடைமுறைப்படுத்தினோம். சில ஆசிரியர்களின் ஆகரவ இருந்தாலும், எமது பக்கம் நியாயம் இருந்தது என்று தெரிந்து கொண்டாலும் தனது கடமையைச் செய்வதற்காக எமக்கு தண்டனையும் வழங்கினார் அதிபர். கசப்பான் அனுபவமாக இருந்தாலும் அந்த நேரம் சற்று சவாரஸ்யமாகவே இருந்தது. இது மறக்க முடியாத நிகழ்வு மட்டும் அல்லாது எங்கள் ஒற்றுமையை எடுத்துக்காட்டும் நிகழ்வாகவும் அமைந்தது. பின்னர் சாதாரண தரப் பரீட்சையில் அனைவரும் சிறப்பான சித்திகளைப் பெற்று அனைவர் மனதிலும் இடம் பிடித்தோம்.

1992... ஒண்டு 12

க.பொ.த சாதாரண தர பரீட்சையில் தேறி கலை, வர்த்தகம், விஞ்ஞானம், கணிதம் என்று துறைகளைத் தெரிவசெய்து உயர்தரப் பிரிவு மாணவராய் கால் பதிக்கின்றோம். கலைப்பிரிவு வகுப்புக்கள் ஜெயரத்தினம் மண்டபத்தின் கீழ் முதல் வகுப்பில் ஆரம்பமானது.

வர்த்தக வகுப்பு, பலாமரத்தடி வகுப்பு என்று அழைக்கப்படும் ஜெயரத்தினம் மண்டபத்துக்கு அருகாமையில் சிற்றுண்டிச்சாலைக்கு நேர எதிரே அமைந்திருந்த மண்ணிறமான வகுப்பில் ஆரம்பமானது. இந்த வகுப்பு பாடசாலையின் பெரும்பகுதியை உட்கார்ந்த படியே பார்க்கக்கூடியவாறு அரைச்சுவர் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட மண்டபம். பாட நேர அட்டவணையும் மனி அடிக்கும் பொறுப்பும் எங்கள் வகுப்பினர் கடமை ஆகின்றது

விஞ்ஞான வகுப்பையும் ஆய்வு கூடங்களையும் கொண்ட “L”வடிவ மண்டபமானது பெண்கள் நுழைவாயிலுக்கு அருகில் ஆரம்பமாகி மேடை போன்ற உயரமான நடைபாதையுடன் நேரே சென்று இறுதியில் சிறு திருப்பத்துடன் முடிவடையும். முடியும் இடத்தில் பெரிய வேப்பமரம் இதமாக காற்று வீசியபடி நிழல் தரும். இதில் மூன்று பெரிய ஆய்வு கூடங்கள், சிறு வயதில் இருந்தே இந்த ஆய்வுகூடத்தின் உள் நுழையை வேண்டும் என்பது எம்மில் பலரது கனவு. இறுதியில் அதுவும் விஞ்ஞான பிரிவு மாணவர்களுக்கு நிறைவேறியது. முதலாவதாகப் பெளதீகவியல் ஆய்வுகூடம் அதனுள் ஒரு பல்கலைக்கழகத்துக்கே நிகரான அளவுக்கு எங்கும் உபகரணங்களும் பரிசோதனை குழாய்களுமாகக் காணப்படுகின்றன. அதற்குட்து இரசாயனவியல் ஆய்வுகூடமும் பார்க்குமிடமெங்கும் பரிசோதனைக் குழாய்களாகக் காட்சி தருகின்றது. அதற்கு அடுத்து கிழக்கு மேற்காக தாவரவியல் மற்றும்

உயிரியல் பரிசோதனைக்கூடம் அமைந்திருக்கிறது. பெளதிகவியல் கூடத்திற்கு தெற்குப் புறமாக ஒரு சிறிய களஞ்சிய அறையும் காணப்படுகின்றது.

எங்கள் கணித வகுப்பு மரவேலை வகுப்பிலேயே ஆரம்பமானது. வழமையாக ஜெயரத்தினாம் மண்டபத்துக்கு நேர் எதிராக அசோக மரத்தின் நிழலில் ஆண்கள் நுழைவாயிலுக்கு அருகில் ஆரம்பமாகி நீண்டு செல்லும் மண்டபத்தில் உள்ள வகுப்புகளே உயர்தர கணிதப் பிரிவு வகுப்புகளாகும். இந்த மண்டபம் நான்கு வகுப்புக்களைக் கொண்டது. அதிலும் அந்த மண்டபத்தின் இறுதி வகுப்பு விரிவரை மண்டபம் போன்ற அமைப்பை கொண்டது. கீழ் இருந்து மேல்வரை கட்டம் கட்டமாக ஒவ்வொரு வரிசையாக உயர்ந்து செல்லும். இந்த வகுப்பில் படிக்க வேண்டும் என்பது ஒவ்வொரு கணித மாணவன்றும் கணவு. ஆனால் சில மாதங்களிலேயே நாம் இடப்பெயர்வை சந்தித்ததால் எமக்கு அந்த வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை. எம் கனவும் கனவாகவே முடிந்துவிட்டது.

நாம் 1992 கை மாதம் உயர்தர மாணவர்களாய் உள்நுழைந்தோம் 1992 நடுப்பகுதியில் போர் உக்கிரமானதால் நாங்கள் இங்கிருந்து கண்ணீருடன் விடைபெற்றோம். நாம் ஆசை ஆசையாய் உலாவிய இடத்தை விட்டு வேற்று இடம் தேடி அலைய வேண்டியவர்களானோம். இதன் காரணமாகவே எம்மில் சிலர் வேறுபாடசாலைகளுக்குச் செல்லவேண்டிய நிலை உருவானது. சில நண்பர்களை நிரந்தரமாகவே இழந்தோம். ஒரு குடும்பத்தில் இக்கட்டான் வேளைகளில் பிள்ளைகள் எவ்வாறு பெற்றோருக்கு உதவுவார்களோ அவ்வாறே நாமும் எமது கடமையைச் செவ்வனே செய்து எம் மகாஜன மாதாவைப் பத்திரமாக வேறு இடத்துக்கு மாற்றி, எமது கற்கைக் காலத்தை, இல்லை இல்லை மகாஜன மாதாவுடனான வாழ்க்கைக் காலத்தை மிகச் சிறப்பாக முடித்துக்கொண்டு, எமக்கு அடுத்த வகுப்பினரிடம் கையளித்தோம் என்ற மனநிறைவுடன் மகாஜனன்களாகத் தலை நிமிர்கின்றோம்.

எனது நினைவில் மகாஜனா

திரு. தியாகராசா பிரபாகரன்

சி வருடங்களுக்கு முன் கொழும்பு புறநகர் பகுதியான 'வேரகிர' என்னும் இடத்தில் அமைந்துள்ள மோட்டார் போக்குவரத்துத் திணைக்களத்தின் சாரதி அனுமதிப்பத்திற்கும் பெறும் இடத்திற்கு எனது சாரதி அனுமதிப் பத்திரத்தினைப் புதுப்பிப்பதற்காகச் சென்றிருந்தேன். அனேகமாக சகோதர மொழி பேசுவர்கள் தான் கூடுதலாக அங்கு கடமையாற்றினார்கள். இதனால் எமக்குத் தெரிந்த சிங்களத்தில் தான் அலுவல்களைச் செய்ய வேண்டும். எனது முறை வந்ததும் அதிகாரியிடம் சென்ற போது அமரும்படி சிங்களத்தில் கூறிவிட்டு, எனது விலாசத்தைப் பார்த்ததும் தனக்கு தெல்லிப்பழை தெரியும் என சிங்களத்தில் கூறியவர் பின்னர் தானும் தெல்லிப்பழை, மகாஜனாவில் தான் கல்வி பயின்றதாகவும் தமிழில் தன்னை அறிமுகப்படுத்தியபடியே எனது வேலைகளை விரைவாக முடித்துக் கொடுத்தார். எனது சாரதி அனுமதிப் பத்திரமும் விரைவாக எனது கையில் கிடைத்தது. இந்த நிகழ்வை இங்கு கூறுவதற்குக் காரணம், மகாஜனாங்கள் அனைத்துத் திணைக்களங்களிலும் உயர் பதவிகளில் இருந்தாலும் இன்னொரு மகாஜனாங்களைக் கண்டதும் எவ்வாறு பழகுகிறார்கள், எவ்வாறு உதவுகிறார்கள் என்பதைக் கூறவே! இவ்வாறு அரசு பதவிகளில் பெரியவர்கள், பண்டிதர்கள், விளையாட்டு வீரர்கள், கலைஞர்கள், கல்விமான்கள் படித்துவெளியேறிய மகாஜனாக கல்லூரியில் நானும் இணைவதற்குப் பலகாலம் தேவைப்பட்டது.

எனது பாடசாலை வாழ்க்கை மகாஜனாவில் ஆரம்பிக்கவில்லை. அக்காலத்தில் எனது பெற்றோர்கள் பழைய மாணவர்களாக இல்லாததாலும் எனது வீடு பாடசாலையில் இருந்து அதிக தூரத்தில் இருந்ததாலும் (அந்தக்காலத்தில் பாடசாலையில் இருந்து குறித்த தூரத்திற்குள் வசிக்கும் மாணவர்களுக்கு முன்னுரிமை என்ற விதிக்கமைய) என்னைச் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. இக்காலத்தில் எனது நெருங்கிய நண்பர்கள் மகாஜனாவில் கறக் நான் வேறு பாடசாலையில் கற்று வந்தேன். அதிஷ்டவசமாக இரண்டாவது தவணை ஆரம்பத்தில் மாணவி ஒருவர் வெளிநாடு செல்ல, அந்த இடத்திற்கு என்னை வரும்படி கூற நான் இரண்டாம் தவணையில் மகாஜனாவில் சேர்ந்து கொண்டேன்.

இந்தகாலத்தில் எனது நண்பன் ஒருவன் ‘எங்கட பள்ளிக்கூடத்தில் விஞ்ஞான ஆய்வுகூடத்தில் பாம்புகள் போத்தலில் அடைக்கப்பட்டுள்ளன. இறந்த சின்னப் பிள்ளைகளை எல்லாம் போத்தலில் வைத்திருக்கிறார்கள்’ என்று கூறினான். நானும் மகாஜனாவிற்கு முதலநாள் வரும்போது விஞ்ஞான ஆய்வு கூடத்தில் அவைகளைப் பார்க்கும் ஆவலுடன் வந்தேன். பாடசாலை இடைவேளை நேரத்தில் என் மூன்று நண்பர்களும் என்னை கூட்டிச் சென்று அந்தக் கம்பி இல்லாத யன்னல் வழியாக அவற்றை காட்டியது மகாஜனாவில் என் இனிமையான முதல் நாள் அனுபவமாக அமைந்தது. அன்று வகுப்பறையில் அமர்ந்திருக்கும் போது என் நண்பன் எனக்கு கூரையின் இடுக்கில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த வெவாவாலைக் காட்டிக்கொண்டிருக்க அவனுக்கு அடி விழுந்ததும் மறக்கமுடியாத முதல் நாள் அனுபவங்களில் ஒன்று.

தரம் இரண்டு ஆரம்பப் பிரிவுக்கென என உள்ள சிறிய மைதானத்தின் அருகில் உள்ள வகுப்பறையிலும் தரம் மூன்று ஆரம்பப் பிரிவு மேல்மாடிக்கு பக்கத்திலும் தரம் நான்கு மேல் மாடியின் கீழ் புறத்திலும் தரம் ஐந்து மேல் மாடியிலுமாக எமது ஆரம்பப்பிரிவுக் கல்வி வெகு வேகமாகச் சென்றது. இக்காலத்தில் அரசாங்கத்தினால் வழங்கப்பட்ட பிஸ்கட்டை யாராலும் மறக்கமுடியாது. அந்த பக்கட் இப்போதைய சீமெந்துப் பக்கட் அளவு இருக்கும். இதில் கவையான “விசுக்கோத்து” எனபைக்கட்டில் எழுதப்பட்டிருக்கும். அது ஒரு கப்பினால் அளந்து அளந்து வழங்கப்படும். அந்த பிஸ்கட்டை இப்போதும் தேடுகின்றேன். இதுவரையும் கிடைக்கவில்லை. அக்காலத்தில் அந்த பைக்கற் முழுசாக வீட்டிற்கு தூக்கிச் சென்று விடலாமோ எனத் தோன்றும். தரம் 4 கற்கும் போது நண்பன் ஒருவனின் சகோதரியின் இழப்பு எமது வாழக்கையில் இழப்பு என்றால் என்ன என்பதனைப் புரிய வைத்தது. அப்போது தான் பிறப்புக்கு மறுதாக்கம் இறப்பு என எமக்கும் தெரிந்தது. இக்காலத்தில் தான் எமது பிரதேசங்களில் யுத்த மேகங்களும் சூழ தொடங்கின. தரம் 5 இல் கற்கும் போது ஆரம்பப்பிரிவின் மேல் மாடியில் கல்வி நடவடிக்கைகள் இடம் பெறும். உலங்கு வானுரத்தியில் இருந்து கட்டுவன் குரும்பசிட்டி பகுதிகளுக்கு மேலாகத் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தாலே எமக்குக் கொண்டாட்டம்தான். எமக்குப் படிப்பு இல்லை. கீழே இறங்கி விடுவோம். அத்துடன் யாழ் கோட்டைப் பகுதியில் விமானத் தாக்குதல்கள் நடைபெற்றாலும் எமக்கு வகுப்புகள் நடைபெறாது. இக்காலத்தில் ஒரு சனி, ஞாயிறு விடுமுறை நிறைவு செய்து பாடசாலைக்கு வரும் போது பாடசாலை மைதானம் எங்கும் உயரமான மூங்கில் தடிகள் நடப்பட்டுக் காணப்பட்டது. ஹெலி கொப்டர் பாடசாலையில் இறங்கக் கூடாது என்பதற்காக இம் மூங்கில் மரங்கள் நாட்டப்பட்டுள்ளது என்றார் அப்போதைய பிரதி அதிபர். எனவே பாடசாலை மைதானத்திற்குச் செல்ல வேண்டாம் எனவும் கூறினார். அப்போது எமக்கு மைதானம் பெரிதல்ல. எமக்கு ‘அசம்பிளி’ நடக்கும் இடம் தான் பெரிது. அவ்விடத்தில் ஒரு பெரிய மரம். அந்த மரத்தின் பெயர் எனக்கு இன்று வரை தெரியாது. ஆனால் அந்த மரத்தின் நிழலில் ‘அசம்பிளி’ நடப்பது நினைவிருக்கின்றது. இப் பெரிய மரத்தில் இருந்து விழும் ஏழ பூக்களை பிடித்தால் நினைத்தது நடக்கும் என உலவிய கதையை நம்பி எண்ணி எத்தனை பேர் பூக்களைப் பிடித்தார்கள். இதனால் பலரது கொப்பிகள் பேனாக்கள் காணாமல் போயிருந்தன. அவ்வாறான மரம் இன்று இல்லை. ஆனால் அந்த காட்சி எமது மனதில் இன்றும் பதிந்திருக்கின்றது.

ஆண்டு 7 இல் ஜெயரத்தினம் நினைவு மண்டபமும் ஐந்து ‘டிவிசன்களில்’ பல புதிய மாணவர்களும், மாணவிகளும், எவர் எவர் எந்த எந்த ஊர் என விசாரிப்பதில் சில நண்பர்கள் கில்லாடிகள். அவர்களின் வாய்க்களைப் பார்த்து ஏமாந்தது ஒரு காலம். இந்த வேளையில் எமக்கு ஒரு இழப்பு ஏற்பட்டது. எமது நண்பன் ‘கிஷந்தன்’ வயலில் பட்டம் ஏற்றியபடி பின்னோக்கிச் செல்லும் போது கிணற்றில் விழுந்து உயிர் துறந்தமை எம்மை ஆறாத்துயரில் ஆழ்த்தியது. நாம் எல்லோரும் சென்று அவனது இறுதிச் சடங்கில் அஞ்சலி செலுத்தியது மகாஜனா வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாது. இன்றும் அவன் எம் மனங்களில் வாழ்கின்றான்.

இக்காலத்தில் ஏற்பட்ட போர்ச்குழல் மற்றும் இந்திய அமைதிப்படையினருடான் யுத்தம் காரணமாகப் பாடசாலை ஒழுங்காக இடம்பெறாமை காரணமாகச் சில மாணவர்கள் எமை விட்டு வேறு பாடசாலைகளுக்குச் சென்றமையும் இடையிடையே அரங்கேறியது. தரம் 7, 8 வெகு வேகமாக ஓட தரம் 09 இல் ஒரு புதிய மாற்றம் ஏற்பட்டது. இக்காலத்தில் பல பாடசாலைகள் ஆரம்ப, இடை நிலைப் பாடசாலைகளாக மாற்றப்பட கொத்தனிப் பாடசாலை முறை அறிமுகமாகியது. அக்காலத்தில் மகாஜனக்கல்லூரியின் கீழ் பல கொத்தனிப் பாடசாலைகள் இணைக்கப்பட்டன. அவற்றில் கல்வி கற்கும் மாணவர்கள் எமது பாடசாலையில் கல்வியைத் தொடர முடியும் என அரசாங்கம் அறிவித்தமையால் பல புதிய நண்பர்கள் எம்முடன் இணைந்து கொண்டனர். இக்காலத்திலே தான் மதிய உணவுத் திட்டமும் இரு நேரப் பாடசாலையும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. அதாவது காலை 8.15 க்கு ஆரம்பமாகும் பாடசாலை மதியம் 12.00 மணிக்கு நிறைவடைந்து 1 மணித்தியாலம் மதிய உணவு இடைவேளை விடப்பட்டு பின்னர் மீண்டும் 1.00 க்கு ஆரம்பமாகி 3.30 மணிக்கு நிறைவடையும். எமது பாடசாலையின் பின்புறத்தில் அமைந்துள்ள விடுதியில் மதிய உணவு தயாரித்து வழங்கப்படும். நாங்கள் வேகமாகச் சென்று மதிய உணவினை பெற்று வந்து விடுவோம். அதில் ஒவ்வொரு வகுப்பிற்கும் தனித் தனி அடையாளம் இடப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருக்கும் இலக்க அட்டையை நாம் மாற்றி வைத்து விட்டு எமக்குப் பிடித்த உணவினை எடுத்து வந்து சாப்பிட்டதும் உண்டு. இதனால் அடியும் வாங்கியுள்ளோம்.

இக்காலத்தில் நானும் விளையாட்டு மைதானத்தில் கால்பதிக்கக் தொடங்கியிருந்தேன். எனக்கு குறுந்தார ஒட்டங்களில் நாட்டம் காணப்பட்டமையால் அதற்கான பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. பயிற்சிக்குப் பொறுப்பானவர் மறைந்த திரு. ரோகன் இராஜசிங்கம் அவர்கள். பயிற்சிக்கு சென்ற போதும் கறுத்த கொழும்பு மாங்காய், பலாப்பழம் என்பனவற்றை பிடுங்கி ஒழித்து வைப்பதில் குறியாக இருந்ததால் பயிற்சி நேரங்களில் சிலவேளைகளில் காணாமல் போய்விடுவோம். இதனால் ரோகன் அண்ணாவிடம் பல தடவைகள் அன்பாகப் பேச்சு வாங்கியிருக்கிறோம். இக் காலத்தில் எமது பாடசாலையில் விளையாட்டில் சிறந்து விளங்கிய அனைவரது நட்பும் கிடைத்தது. எமது பாடசாலையில் வர்தகப்பிரிவு வகுப்பிற்கு அருகே ஒரு பெரிய பலாமரம் உள்ளது. அப் பலாப்பழத்தினை சுவைப்பதற்குப் பல மாணவர்கள் முண்டியடிப்பார்கள். ஆனால் இம்மரத்திற்குக் காவல்காரர்கள் அந்த வர்த்தகப் பிரிவில் கற்கும் மாணவர்கள் தான். அவர்களை மிஞ்சித்தான் எமக்குக் கிடைக்கும். எல்லாரும் ஒழித்து வைக்கும் இடங்களைத் தேடி அதில் பழுத்த பலாப்பழத்தை மணந்து பார்த்துக் களவாக எடுத்து வந்து கையில் கிடைக்கும் ‘பிளேட்டி’னாலோ வேறு எந்த கூரான பொருளினாலோ வெட்டிச் சாப்பிடும்போது கிடைக்கும் சுவையே தனி. அத்தோடு சாரனர் ‘ஜம்போறி’க்குத் தொங்குபாலம் கட்டுவதற்கும் இப் பலாமரமும் கறுத்தக் கொழும்பு மாமரமும் பயன்பட்டதும் எமது மனக் கண்ணில் இன்றும் விழுகின்றது.

போர்ச்குழல் காரணமாக 1990 இல் ஒரு இடப்பெயர்வு, அக்காலத்தில் பாடசாலையின் முன்னால் கம்பீரமாக நின்ற பாவலர் துரையப்பா பிள்ளை அவர்களின் சிலைக்கும் சூடு விழுந்தது. உலங்கு வானுரத்தியில் நின்று பார்க்கும் போது ஒரு ஆள் நிற்பது போல் தெரிந்திருக்கும் என நினைக்கின்றேன். அவரும் குண்டியப்பட்டார். பின்னர் மீண்டும் பண்டத்தரிப்பு மகளிர் கல்லூரிக்கு இடம் பெயர்வு. 1991 நாம் சாதாரண தரப் பரீட்சை எழுதிய காலம். மீண்டும் மகாஜனாவில் பரீட்சை எழுதினோம். 1992 வைகாசி மாதம் நம் மகாஜன மாதா அம்பனைக் கிராமத்தினை விட்டு நிரந்தரமாக இடம் பெயர்ந்தாள். 1990ல் இடம் பெயரும் போது எமக்கு ஏற்பட்ட பாரிய பிரச்சினை தளபாடத் தட்டுப்பாடு ஆகும். இதனால் ஒரு சிறிய மேசையில் இரு மாணவர்கள் கல்வி கற்றார்கள். ஐந்து பேர் அமரும் வாங்கில் ஏழு மாணவர்கள் அமர்ந்தார்கள். இந்த அனுபவத்தை கருத்தில் கொண்டு இம்முறை அனைத்துத் தளபாடங்களையும் எடுத்துச் செல்வதென அதிபர் தீர்மானித்தார். மகாஜனக்கல்லூ

ரிக்கு அருகில் 250மீற்றர் தொலைவில் தெல்லிப்பழைச் சந்தியால் வந்த இராணுவத்தினர் தரித்து நிற்க, நாங்களும் பாடசாலையில் அக்கறைகொண்ட மக்களும் இணைந்து பின் கதவினை உடைத்துக் குனிந்து குனிந்து இரவு இரவாக பாடசாலையில் இருந்த அனைத்துத் தளபாடங்களையும் ஆவணங்களையும் ஏற்றியது பெரும் சாதனையாக அமைந்தது. நான்கே இரவுகளில் பாடசாலையில் இருந்த அனைத்துத் தளபாடங்களும் எமது சிவகாமி சமேத ஆனந்த நடராஜர், மாணிக்கவாசகர் போன்றோரின் திருவருவச் சிலைகளும் இடமாற்றம் செய்யப்பட்டன. இரவு வேளையில் பெற்றாரின் கண்டிப்பினையும் மீறி ஆண்பிள்ளைகள் பாடசாலையில் உள்ள தளபாடங்களை வெளியே கொண்டு வந்து அம்பனை சந்தியில் கொடுக்க பெண் பிள்ளைகள் லொறிகளில் ஏற்றுவதற்கு உதவினார்கள். அக்காலத்தில் எமக்கு தெல்லிப்பழை ப.நோ.கூ.சங்கம், அளவெட்டி மல்லாகம் ப.நோ.கூ.சங்கம், வேலணை ப.நோ.கூ.சங்கம், மாணவர் அமைப்பினர் போன்றோரது ஒத்துழைப்பும் கிடைத்தது. இந்த நடவடிக்கை பின்னாளில் மகாஜனக்கல்லூரி மருதனார் மடத்தில் தலை நிமிர்ந்து நின்றபோது தளபாடத் தேவையை இலகுவாகப் பூர்த்தி செய்தது.

எமக்கென ஒரு விளையாட்டு மைதானம் இன்மையால் நாடோடிகளாக அருணோதயாக் கல்லூரி, இனுவில் இந்துக்கல்லூரி, சன்னாகம் சின்னமாப்பாணர் மைதானம் என்பனவற்றில் பயிற்சி பெற்று உதைப்பந்தாட்டம் வலைப்பந்தாட்டம், துடுப்பாட்டம், தடகளப் போட்டிகளில் மாவட்ட ரீதியில் வெற்றிகளும் பெற்றோம். எமக்கென ஒரு மைதானம் வேண்டுமென்பதை உணர்ந்து இனுவில் கந்தசாமி கோயிலுக்கு அருகாமையில் நாம் ஒரு நிரந்தர விளையாட்டு மைதானத்தினை உருவாக்கி அதில் எமது இல்ல மெய்வல்லுநர் போட்டியினையும் நடாத்தினோம். இடம்பெயர்ந்து அவலப்பட்டாலும் “அன்பைச் சுமந்து சுமந்து அல்லும் பகலும் நினைந்து” எனும் பாடலைச் சில மாணவர்கள் ‘கதிரை சுமந்து சுமந்து அல்லும் பகலும் அலைந்து’ என்று பாடித் திரிந்ததை நிறுத்தி எம் மகாஜன மாதா ஓரிடத்தில் நிரந்தரமாக செயற்பட வைத்த எமது 1994 உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களின் சாதனையில் நானும் பங்கெடுத்தமை மன நிறைவைத் தந்தது. அந்தக்காலமே எமது பாடசாலை வாழ்க்கையின் மிகவும் மகிழ்ச்சியான காலமாகவும் அமைந்தது. பாடசாலை வாழ்க்கையை நிறைவு செய்து இருபத்தைந்து வருடங்கள் கழித்து மீண்டும் சந்திக்கும் நிகழ்வு எம்மை எல்லாம் கால இயந்திரத்தில் ஏற்றி மீண்டும் பள்ளிப் பருவத்துக்குக் கூட்டிப் போகும் ஒரு நிகழ்வாக அமையும் என உறுதியாக நம்புகின்றேன்.

இடப்பெயர்வும் மாணவர்களின் கல்வியும்

திருமதி சர்வேஸ்வரி குணசிங்கம்

வயலும் வயல் சார்ந்த நிலமுமாகிய மருதநிலமாம் வளம் கொழிக்கும் அம்பனைப் பதியினிலே சிவகாமி சமேத ஆனந்த நடராஜப் பெருமானின் அருளாட்சியுடன் வானுயர ஒங்கி நிற்கும் மகாஜனா மாதாவின் வளர்ச்சி கண்டு மெய்சிலிர்த்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன். சோதனைகள் பல தாண்டி சாதனைகள் பல படைத்து வரும் கல்லூரித் தாழை சிரம் தாழ்த்தி வணங்குகிறேன். இக்கல்லூரியானது 1990ம் ஆண்டில் இருந்து பல இடப்பெயர்வுகளைச் சந்தித்தாலும் மாணவர்களுடைய கல்வி நடவடிக்கைகளைக் கட்டிக்காத்து வளர்த்து வந்தது. அன்றைய மாணவர்கள் யுத்தம் எனும் அரக்கனின் கோரப்பிடியில் எறிகணை வீச்சுக்களுக்கும் விமானக் குண்டுத் தாக்குதல்களுக்கும் முகம் கொடுத்துக் கல்வியைக் கண்ணெனக் கருதிக் கற்றனர். 1990 களில் அதிபராகக் கடமையாற்றிய செயல் வீரன், கடமை கண்ணியம் தவறா உத்தமன் மறைந்த முன்னாள் அதிபர் திரு. க. நாகராசா அவர்களது தளராத முயற்சியினால் பல இன்னல்களுக்கு மத்தியிலும் கல்லூரி தலை நிமிர்ந்து நின்றது.

இக்கல்லூரியானது 1990 களில் இடம்பெயர்ந்து யா/பண்டத்தரிப்பு மகளிர் கல்லூரியில் மாலை நேரப் பாடசாலையாக நண்பகல் 12.00 மணியிலிருந்து மாலை 4 மணி வரை நடைபெற்றது. பின்னர் மாணவர்கள், ஆசிரியர்களின் போக்குவரத்துக் கருதி யா/அளவெட்டி அருணோதயாக் கல்லூரியில் மாலை நேரப் பாடசாலையாக இயங்கி வந்தது. நண்பகல் வெயிலிலும் அதிபர், ஆசிரியர்கள் மாணவர்களுக்கு கல்வி புகட்டத் தவறவில்லை. நாட்கள் செல்லச் செல்ல யுத்தம் உக்கிரமடைந்து மக்கள் இடம்பெயரத் தொடங்கியதால் எமது கல்லூரியும் இடம்பெயர்ந்தது. யா/இணைவில் மத்திய கல்லூரியில் காலை, மாலை நேரப் பிரிவாக இயங்கத் தொடங்கியது. எமது மாணவர்கள் ஓன்றாகக் கறக வேண்டும் என்பதை உணர்ந்த அதிபரும் ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் தனியான ஓர் இடத்தில் கல்லூரியை இயங்க வைக்க முடிவு செய்தனர். இதற்கான நிதியைத் திரட்டுவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இன்னிசை நிகழ்வை நடத்தி நிதி சேகரிக்கத் திட்டமிடப்பட்டது. எமது மாணவர்கள் மாலை நேரங்களில் ஊர் ஊராகச் சென்று ‘ரிக்கற்’ விற்பனை செய்து நிதி சேகரித்தனர். அனைவரதும் அயராத உழைப்பினால் மருதானார்மடத்தில் தனியார்

காணியில் கொட்டகைகள் அமைத்து மாணவர்களுக்குக் கல்வி நடவடிக்கைகள் வழங்கப்பட்டது. இவ்வாறு பல இடப்பெயர்வுகளைச் சந்தித்தாலும் எமது கல்லூரியானது பல்வேறு துறைகளிலும் வளர்ச்சியடைந்து வந்தது. எமது மாணவர்கள் விளையாட்டுத் துறைகளில் தேசிய மட்டம் வரை சென்று சாதனை படைத்தனர். ஆசிரியர்களது அயராத உழைப்பினால் பல மாணவர்கள் பொறியியலாளர்களாகவும், கணக்காளர்களாகவும், எழுதுவினைஞர்களாகவும், மருத்துவர்களாகவும், ஆசிரியர்களாகவும் இன்று சிறந்து விளங்குகிறார்கள். இதற்கு எமது ஆசிரியர்களின் தன்னலமற்ற சேவையே காரணமாகும்.

புலம்பெயர் நாடுகளிலும் எமது மாணவர்கள் சாதனைகள் நிலைநாட்டி வருகிறார்கள். ‘முயற்சியுடன் உழைத்தால் வாழ்வில் உயர்ச்சி பெறுவது திண்ணீம்’ என்னும் கொள்கைக்கு இனங்க மாணவர்கள் வெற்றியடைந்துள்ளார்கள். ‘வெள்ளத்தால் அழியாது வெந்தனலால் வேகாது, கள்வர்களால் கொள்ளையிடவும் முடியாது கல்வி கொடுக்கக் கொடுக்கக் கூடுமேயொழிய என்றும் குறையாது’ என்னும் முதுமொழிக்கிணங்கக் கல்வியானது வளர்த்தெடுக்கப்பட்டது. எமது கல்விக் காலத்தில் பல்வேறு கஷ்டங்களைச் சந்தித்தாலும் இன்று நாம் அனைவரும் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு உறுதுணையாக இருந்த ஆசிரியப் பெருந்தகைகள் அனைவரும் எம்மால் போற்றுதற்குரியவர்கள். அன்றைய கால யுத்த சூழ்நிலையிலும் மனவறுதியுடன் கல்விகற்று சாதனைகள் பல நிலை நாட்டிய மாணவச் செல்வங்கள் யாவருக்கும் மகாஜனாவின் நல்முத்தங்கள். பதவி என்னும் இலக்கை அடைய

ப- பசித்திரு!

த- தனித்திரு!

வி- விழித்திரு!

To all my dear friends,

My most important and best years in life are from 1985 to 1989. Very loving and sincere friends I made in that period. I am getting all emotional when typing this. My most memorable memories, the bicycle rides, hangouts before and after tuition, girls vs boys fights and we had nicknames for each and every one. I wish I can meet all of you guys and catch up on the last missed 30 years. Unfortunately, due to personal circumstances I am unable to join our class get together. But my prayers and wishes are there for you and your beautiful families.

With lots of love and hugs from Rajitha (Ranjan) Jayanthan.

மகாஜனாவும் அழியா நினைவுகளும்

திரு. தனபாலசீஸ்கம் குமரதாசன்

இலங்கைத்தீவின் வடக்கே உள்ள யாழ்பாணத்தில் அழகிய பச்சைப் பசேல் ஊராம் அம்பனை. அதில் பல கல்விமான்களையும் மாமனிதர்களையும் பண்பான மனிதர்களையும் உருவாக்கித் தந்து கொண்டிருக்கிறது எமது மகாஜனக்கல்லூரி. ஓரே ஆண்டில் வேறு வேறு இடங்களில் பிறந்த எங்களை ஒன்றாகச் சேரவைத்தது எங்கள் மகாஜனா மாதா... எனது சகோதரர்கள் படித்துக்கொண்டிருக்கும் கல்லூரியில் நானும் கல்வி பயில மிகுந்த சந்தோசத்துடன் சென்ற முதல் நாள் நினைவுகள் இன்னும் நீங்காத நினைவுகளாக இருக்கிறன. கல்விசார் போட்டிகளிலும் விளையாட்டிலும் எமது பாடசாலையின் பெயர் உச்சிக்கு சென்று கொண்டிருந்த வேளையில் உள்ளாட்டுப் போரினால் எமது பாடசாலையும் இடம் பெயர்வைச் சந்தித்தது. நாங்கள் தற்காலிமாக வேறுவேறு பாடசாலைகளில் பிற்பகல் நேரங்களில் கல்வி பயின்றோம். இந்திலையில் எமக்கென்று ஒரு பாடசாலையைத் தற்காலிமாக நிறுவ முயற்சித்து. அதில் வெற்றியும் கண்டோம். ஆம்! எங்களின் விடாமுயற்சியாலும் அயராத உழைப்பாலும் வீடு வீடாகச் சென்று காச சேர்த்தோம். கஷ்டப்பட்டோம். எல்லாம் மீண்டும் எமது கல்லூரியைக் கட்டி எழுப்புவதற்காக.

கல்லூரிக்காகக் காச சேர்க்கும் போது எத்தனை அனுபவங்கள். எமது நல்ல நோக்கத்தை அறிந்து வேறு பாடசாலையில் படித்த எனது நன்பன் ஒருவன் கூட என்னுடன் காச சேர்க்க வந்தான். காச சேர்க்கச் சென்ற இடங்களில் நான் வாங்கிய பேச்சுக்கள் மனதை வருத்தினாலும் எல்லாம் எமது கல்லூரிக்காக என்று நினைக்கும் போது உடனே மறந்து போய்விடும். நான் படித்ததை விட நண்பர்களுடன் அரட்டை அடித்த நாட்கள் தான் கூட. பலவேளைகளில் அதை நான் சிந்திப்பதுண்டு. மீண்டும் அந்தக்காலம் வராதா என்று ஏங்கிய நாட்களும் உண்டு.

உயர்தரப்பரீட்சையும் வந்தது. அதற்கு முன் எங்கள் பிரியாவிடையும் வந்தது. நெஞ்சில் தாங்க முடியா கவலையுடனும் வலிகளோடும் கண்களில் இருந்து ஆறாகக் கண்ணீர் பெருக எமது பாசாலையையும் கூடப் படித்த நண்பர்களையும் நண்பிகளையும் விட்டுப் பிரிந்தேன். அதன் பின்பு எனது தாய் நாட்டையும் பிரிந்தேன். மீண்டும் இருபத்தைந்து வருடம் கழித்து இணைகின்றோம்.

அந்த ஒன்றுகூடல் நாளுக்காக ஆவலுடன் காத்திருக்கிறேன்...

நுழைவுச் சீட்டு விற்பனை செய்த அனுபவங்கள்

திரு. சௌகர்தணம் நேமிநாதன்

67

ங்களுடைய பாடசாலை வலிகாமத்தில் இயங்கிய தனித்துவமான பாடசாலைகளில் ஒன்று. இடப்பெயர்வின் போது எமது பாடசாலையும் இடம்பெயர்ந்து பல இடங்களில் இயங்க வேண்டிய தூத்திலை ஏற்பட்டிருந்தது. எனவே மாணவர்களை ஒன்றாக ஒரே இடத்தில் சேர்த்து பாடசாலையை இயங்க வைக்க வேண்டுமென எமது உயர்தர (1994) மாணவர்மன்றமும், பாடசாலை சமூகமும் முடிவு செய்தன. எமது பாடசாலை தனித்துவமாக இயங்க வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கில் மருதனார்மடத்தில் (பெருமளவு மாணவர்கள் அப்பகுதியில் இடம்பெயர்ந்து வசித்தமையால்) கொட்டகைகள் அமைக்கத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. பல எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியிலும் அதிபர் ஆசிரியர்களின் ஆதரவுடன் உயர்தர மாணவர்மன்றம் இத்திட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லத் துணிந்தது. இதில் பங்கெடுத்தவன் என்ற முறையில் எனது அனுபவங்களையும், நண்பர்கள் சிலரின் அனுபவங்களையும் இங்கு பகிர்ந்து கொள்கிறேன்.

திட்டங்கள் முறையாக வகுக்கப்பட்டு உயர்தர மாணவர்கள் பத்துக் குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு குழுவிற்கும் எல்லைகள் வகுக்கப்பட்டு பிரதேசங்கள் கொடுக்கப்பட்டது. அத்துடன் மத்திய குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டு அது நகரப்பகுதியிலுள்ள வர்த்தக சங்கத்தின் ஆதரவுடன் சிறப்பாக இயங்கியது. குழுக்களுக்கிடையேயான ஆரோக்கியமான போட்டி நிதி சேகரிப்பில் பாரிய முன்னேற்றத்தைக் காட்டியது. ஆன் பெண் வேறுபாடின்றி யாழ்ப்பாணத்தையும் தாண்டி வடமராட்சி, தென்மராட்சி என எமது நடவடிக்கை விரிவாக்கப்பட்டது. இங்கு எமக்குக் கிடைத்த அனுபவங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. மக்கள் பலர் எமது திட்டங்களைக் கேட்டு பெரும் ஆதரவு வழங்கினர். இவ்வளவு தூரத்தில் இருந்து நிகழ்வுகளைப் பார்க் வரமுடியாது என்று தெரிந்தும் இது கல்விச் செயற்பாட்டிற்கான மாணவர்களின் முயற்சி என சிலர் 3, 4 ரிக்கட்டுக்களையும், சில கடைக்காரர்கள் முழுப் புத்தகத்தையும் வாங்கிப் பேருதவி புரிந்தனர். பல பழைய மாணவர்கள் கூட முழு புத்தகத்தையும் வாங்கினர். அதுமட்டுமன்றி “களைத்துப்போய்

வருகிறீர்கள் ஏதாவது குடியுங்கள் பிள்ளைகள்” என உபசரித்த எம்மக்கள் இன்னும் என்கண்முன் நிற்கிறார்கள்.

ஒரு பாடசாலையில் கிடைத்த அனுவம் மிகப் புதுமையானது. நாம் ‘ரிக்கட்’ விற்பதற்காக ஒரு பாடசாலைக்குச் சென்றிருந்தோம். அப்போது அங்கே பிரார்த்தனைக்கான ஒன்றுகூடல் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அப்போது நாம் பாடசாலை அதிபரிடம் சென்று எமது செயற்பாடு பற்றி விளக்கினோம். உடனே அந்த அதிபர் எம்மை மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் முன்னிறுத்தி எம்மைப் மிகவும் பாராட்டி அந்த இடத்திலேயே தான் ரிக்கட்டுக்களை எடுத்து மட்டுமன்றி ஆசிரியர்களையும் ரிக்கட்டுக்களை எடுக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டார். அந்த நிகழ்வு எங்களுக்கு புத்துணர்ச்சி ஊட்டுவதாக அமைந்தது.

இன்று நினைத்தாலும் நடுங்கவைக்கும் அன்றைய காலச் சூழலும் எமக்கு பல அனுபவங்களைக் கொடுத்தது. இது எனது நண்பனின் அனுபவம்:

நண்பர்கள் இருவர் நிகழ்வுக்கான கட்டவுட்டுக்களை எடுப்பதற்காக யாழ் நகரப் பகுதிக்கு மண்ணெண்ணெய் மோட்டார் சைக்கிளில் சென்றபோது, வழியில் ஹெலி தாக்குதலைத் தொடங்கவே ஓரிடத்தில் ஒதுங்கிக் கொண்டனர். ‘ஹெலி’ போன பின் பெரிய ‘கட்டவுட்டு’க்களை எடுத்து வண்டியில் கட்டிக் கொண்டு வர, எதிர்காற்றில் நிலைத்துமாறி வீதியில் விழுந்து விழுந்து வந்து சேர்ந்த கநை என் நெஞ்சை நெகிழு வைத்தது. ஆயினும் “இந்த சுமைகூட சுகமாகவே இருந்தது” என்றான் என் நண்பன். மிக வெய்யிற்காலம் வீடு வீடாகச் சென்று டிக்கெட் விற்ற களைப்பு, தண்ணீர்த்தாகம், பசி. நண்பன் ஒருவன் நான்கு நண்பிகளைத் தான் சாப்பாடு வாங்கித் தருவதாக மருதனார்மத்திலிருந்த சாப்பாட்டுக் கடைக்கு அழைத்துச் சென்றான். மிகவும் பசியாக இருந்த நண்பிகள் நிறையவே சாப்பிட்டு விட்டார்கள். Bill கட்டலாம் எனப் பார்த்தபோது அவர்களிடம் இருந்த பணம் போதவில்லை, மிகவும் கடினமான சூழ்நிலை திகைத்து நின்றபோது கடவுள் மாதிரி முத்த சகோதர மாணவர் ஒருவர் வீதியில் போவது கண்டு, அவரிடம் மீதிப்பணம் வாங்கிக் கொடுத்ததாக எனது இன்னொரு நண்பன் சொன்னது என் ரூபகத்தில் வருகிறது. விற்பனைக்குச் சென்ற இடத்தில் நாய்கள் துரத்த சைக்கிளைப் போட்டு விட்டு ஓடி, பின்னர் போய் எடுத்த சம்பவங்களையும் என் நண்பர்கள் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன்.

இவ்வாறு பல இனப துன்பங்களுக்கு மத்தியில் எமது செயற்பாடுகள் இனிதே நிறைவடைந்தது. இந்நேரத்தில் நாம் எப்பொழுது சென்றாலும் முகம் சூழிக்காமல் தேநீர் போட்டுக் கொடுத்து, சாப்பாடு கொடுத்து உபசரித்த நண்பர்களின் தாய்மாரை, தவறவிட்ட பாடங்களை மீண்டும் கற்றுக் கொடுத்த ஆசிரியர்களையும் நன்றியோடு நினைத்துப் பார்க்கிறேன். இறுதியாக எமது முயற்சிகள் யாவும் வெற்றிகரமாக முடிய நாம் எமது புதுப் பாடசாலையில் ஒன்று சேர்ந்து குடியேறினோம். ஏதிர்ப்புகள் எல்லாம் பாராட்டுக்களாய் குவிய, மகிழ்வாய் எமது கற்கை நெறியைத் தொடர்ந்தோம். எமது ஆசிரியர்களின் பேருதவியுடன் வரலாறு காணாத பெறுபேறுகளைப் பெற்றோம். எல்லாத் துறைகளிலும் மாணவர்கள் நல்ல பெறுபேறுகளைப்பெற்று பல்கலைக்கழக அனுமதியைப் பெற்றனர், குறிப்பாக கலைத் துறையில் 90% மான மாணவர்கள் பல்கலைக்கழக அனுமதி பெற்றிருந்தனர். இதுவே அன்று கல்விச் சமூகத்தின் பேசு பொருளாய் அமைந்தது. மாணவர்களாகிய நாம் முடிந்தவரை கற்ற பாடாசாலைக்குப் பெருமை சேர்த்தோம் என்ற மனநிறைவுடன் நிறைவு செய்கிறேன்.

பழைய விடுதிக் கட்டிடமும் நாங்களும்....

சிறு. இரத்தினம் ரோகிதன்

அன்று செவ்வாய்க் கிழமை காலை ஆண்டு 8A வகுப்பில் ஒரே பரபரப்பு... ஏதோ பிரச்சனையாம் அதிபரின் அறைக்குப் போக வேண்டி வரப்போகுது என்று கதை பரவலாக அடிபடுது. ஆனால் ஒரு சிலரை விட மற்றவர்களுக்கு விபரம் தெரியவில்லை. கொஞ்ச நேரம் செல்ல உப அதிபர் ஒண்டரை அடி நீளப் பிரம்பை கொடி போலப் பிடித்த படி வந்தார்.... வகுப்புக்கு வந்ததும் ‘ஆர் பூட்டு உடைச்சது...?’ மொட்டையாக ஒரு கேள்வி. எல்லாரும் என்ன நடக்குது என்று முழுச, சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமா விபரம் தெளிவாகியது... ஆரோ போட்டுக் குடுத்திட்டான் என்டு விளங்கீட்டுது. ஆனா இப்ப ஆர் எண்டு அறியிறது இல்லை முக்கியம்....

உபஅதிபர் உயர்த்திய பிரம்பை முன்னும் பின்னும் வேகமாக ஆட்டியபடி மீண்டும் அதுட்டலாக ‘எனக்கு எல்லாம் தெரியும் எழும்புங்கோ கெதியா...’ என்டது சிந்தனையைக் குலைக்க ஆளை ஆள் பாத்தபடி நான், லங்கா மற்றும் விமல் எழும்பினோம்.... மூன்று பேரையும் வகுப்புக்கு வெளியில் வரச்சொல்ல குற்றவாளிகள் போல் வெளியேறினோம்...பிரம்ப என்னைச் சுட்டிக் காட்ட சேர் கேட்டார் ‘பூட்டு உடைக்கக் கம்பி தீட்டிக் குடுத்தியாம்...?’ ‘தீட்டினான் சேர் ஆனா பூட்டு உடைக்கிறதுக்கு இல்லை...’ ‘அப்ப என்னத்துக்கு?’ என்ன சொல்வதென்டு தெரியேல்லை.. ‘சம்மா தான் சேர்...’ ‘எல்லாத்தையும் அதிபரின்ற அறைக்கு வந்து சொல்லுங்கோ... இப்ப நடவுங்கோ அதிபரின்ற ஓபிசுக்கு....

அந்த சில நிமிட நடை பல மணி நேரமாகத் தோன்ற நேற்று என்ன நடந்தது என்டதை திருப்பி இரை மீட்டு பார்க்கிறேன்... 80 களின் இறுதியில், பாவனையின்றிக் கிடந்த மகாஜனவின் பழைய விடுதி அறைகள் சில வகுப்பறைகளாக மாற்றப்பட்டிருந்தன. அதே நேரம் பழைய விடுதிச் சமையலறை அந்தச் சில வருடங்கள் அமுலில் இருந்த மதிய உணவு திட்டத்திற்கான சமையல் கூடமாகத் தொழிற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது... அந்த ‘ட’ வடிவ கட்டிடத்துக்கான விறாந்தை, ‘ஸ்கோர் போட்டிற்கு அருகில் வகுப்புகளுடாகத் தொடங்கி சில பத்து அடிகள் நேரே சென்று ஒரு ‘T’ அமைப்புடன் சேரும். இடது பக்கம் திரும்பினால்

அது ஒரு இரும்பு கேற்றுடன் முடியும். அந்த கேற் மகாஜனாவுக்கு மேற்கு பக்கத்தால் போற ஒழுங்கையையும் ஹாஸ்டலையும் இணைக்கும் ஒரு வழி. விறாந்தையின் வலது பக்கம் திரும்பினால் அது நீண்டு வளைந்து கோவிலுக்குப் பின்னால் இருக்கும் சமையல் கூடம் வரை போய் முடியும். அதற்கு அப்பால் போனால் அப்போதய தகரக் கொட்டிலின் கடைசி வகுப்பை இணைக்கும். நாங்கள் சிறு வகுப்பில் இருந்த போது பாடசாலையின் இந்த பக்கம் கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்தது. பிரச்சனைகள் தொடர்ந்தியவுடன் விடுதி மூடப்பட்டு இந்த பகுதி பாவனையின்றிப் புதர் மண்டிப் போயிருந்தது. இருந்தாலும் நாங்கள் ஒடிப் பிடித்து விளையாட ஒரு பக்கத்தால் நுழைந்து மற்றப் பக்கத்தால் பல முறை வந்ததுண்டு... இந்த 'வடிவ' அமைப்பின் நடுவில் ஒரு மற்றமும் அதில் கிணறு மற்றும் பெரிய தொட்டி ஒன்றும் இருந்தது. அந்த தொட்டியில் நாம் குந்தி இருந்து அரட்டை அடித்த ஞாபகங்கள் உண்டு.. அந்த விடுதிப் பகுதியானது பாடசாலையின் மற்றப் பகுதியிலிருந்து சற்றே விலகி இருந்தகால் பலரது கண்ணிலிருந்து தப்பி இருந்தது. அதிபர் சுற்று வரும்போது சிலதடவைகள் மட்டுமே இந்தப் பகுதிக்கு வந்ததுண்டு. எங்கள் வகுப்புத்தான் அந்த விடுதிப் பகுதியில் இருந்த வகுப்புகளில் மூத்த வகுப்பு. எங்களுக்கு ஏதோ அந்தப் பகுதியை நாங்களே அரசாள்வது போல ஒரு உணர்வு இருந்ததுண்டு. இடைவேளை நேரங்களில் மற்றைய வகுப்பு மாணவர்கள் ஓடித்திரிந்து விளையாடும் போது அவர்கள் எங்களது எல்லைக்குள் அத்துமீறி பிரவேசிப்பதாக ஒரு பிரமை.

மீண்டும் சம்பவத்துக்கு வருவோம்... அன்று காலை, நேரத்துக்கு முன்னராக நானும் விமலும் வகுப்புக்கு வந்துவிட்டோம்... சம்மா இருக்கப் பிடிக்காமல் அதை இதை நோண்டிக் கொண்டு இருந்த எங்களுக்குத் திமிரென ஒரு எண்ணம் ஓடியது. எங்களின் அந்தச் சிறிய இராச்சியத்துக்கு தனியே ஒரு பிரத்தியேக நுழைவாயில் இருந்தால் என்ன? பாடசாலையின் மேற்குப் புறமாக இருந்த விடுதியின் படலையில் தொங்கிய ஒரு பூட்டுத் தான் இதற்கு இடையூறாக இருந்தது. ஏன் அந்த பூட்டை ஒருவாறு திறந்து எங்களது இராச்சியத்தின் சுதந்திரத்தை வலுப்படுத்தக் கூடாது என்ற எண்ணம் ஓடியது. இதை செயலாக்க நாங்கள் ஒரு சிறிய கம்பியை எடுத்து அதைக் கூராக தீட்டி பூட்டின் திறப்பு துவாரத்துள் நுழைத்து திறக்க முயற்சித்தோம். வெவ்வேறு வடிவங்களில் தீட்டி சில தடவைகள் முயற்சித்தும் முயற்சி கைகூடவில்லை. இதை விட இலகுவான வழி ஒன்று இருக்கும் என்றும் அதை விரைவில் நாங்கள் அறிவோம் என்றும் அந்த நேரம் நாங்கள் நினைத்திருக்கவில்லை. பிரார்த்தனைக்குச் செல்லவேண்டிய மனிச சத்தம் சிந்தனையைக் கலைக்க நாங்கள் முயற்சியைத் தற்காலிகமாகக் கைவிட்டுக் கோவிலுக்குச் செல்லும் வரிசையில் சேர்ந்து போய்க்கொண்டிருந்தோம். எண்ணம் எல்லாம் எப்படியாவது அந்த படலையைத் திறந்து விடவேண்டும் என்ற நினைப்பாகவே நிறைந்திருந்தது. பூசை தொடங்கிச் சில நேரத்தின் பின் லங்கா அரக்கப் பரக்க வருவது தெரிந்தது. ஆனால் வரிசையின் பின்புறமாக வந்து சேர்ந்து கொண்டான். ஆரணியின் தேவாரத்துடன் பூசை முடிந்து நாங்கள் வகுப்புக்குச் செல்லும்போது கடைக்கண்ணால் கேற்றைப் பார்த்தோம். ஆச்சரியம், கேற் சற்றே திறந்திருந்தது. நானும் விமலும் ஆளை ஆள் புதிராகப் பார்த்த வண்ணம் வகுப்பினுள் சென்று அமர்ந்தோம். பாடம் தொடங்க முன் லங்கா வந்து ஒரு பெருமையான பார்வையடிடன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தான். 'என்ன ஏதோ பூட்டு உடைக்க ட்ரை பண்ணினியளாம்?' ஓம் ஓம். ஆர் சொன்னது? லங்கா தனக்கே உரிய ஒரு மிடுக்குடன் 'அது இருக்கட்டும், ஒண்டுக்கு பத்து பூட்டு உடைச்சிருக்கு போய்ப் பாருங்கோ சரியோ எண்டு'. எங்களுக்கு கொஞ்சம் விளங்கிற மாதிரியும் கொஞ்சம் விளங்காத மாதிரியும் இருந்தது. லங்கா தொடர்ந்து கடையை விளக்கத் தொடங்கினான், தான் வகுப்புக்கு வரும்போது ஆரோ ஹாக்கியும் விமலும் உந்த பூட்டை உடைக்க முயற்சித்ததாக சொல்லி இருக்கினம் அந்த நேரம் மாணவர்கள் ஏற்கனவே கோயிலுக்குப் போய் இருந்தனர், நாங்கள் உட்பட. லங்கா எங்கிருந்தோ ஒரு இரும்புக் கம்பியை எடுத்து குறித்த இந்தப் பூட்டை

ஒரு தெண்டில் உடைத்து விட்டான். அதோடு மட்டும் நில்லாது அந்த பகுதியில் இருந்த கதவுகள் மற்றும் அலுமாரிகளில் தொங்கிய வேறு பல சிறிய பூட்டுகளையும் தொடராக உடைத்து விட்டிருந்தான். பின்னர் மேற்கு ஒழுங்கையில் போகும் கேற்றுக்கு மீண்டும் சென்று திறந்து ஒழுங்கையை எட்டிப் பார்த்தபோது எமது சுகபாடியும் பாடசாலைக்குப் பின்னால் வசித்தவனுமான அருள்தாசன் அரக்கப் பரக்க ஓடி வந்து கொண்டிருந்தான். பூசை தொடங்கி விட்டது முன்கேற்றால் போனால் மைதானத்தில் மூள்ளுப் பொறுக்கும் தண்டனையை எதிர்பாத்து வேர்த்துக் கொட்ட ஓடி வந்த அருள்தாசனைப் பரந்த மனது கொண்ட லங்கா இந்த கறுக்கு வழியால் அழைத்துக்கொண்டு கோவிலுக்கு வந்து விட்டான். அருள் உள்நுழைந்ததைப் பின்னால் தூரத்தில் நடந்த வந்து கொண்ட சில நேரம் பிந்திய மாணவர்கள் கண்டுவிட அவர்களும் ஏதோ பாடசாலை குறுக்கு வழி ஒன்றை திறந்து விட்டதாக என்னி உள்ளே வந்து கொண்டிருந்ததும் அவர்களைத் தொடர்ந்து வேறு சிலர் வந்ததும் கோவிலில் நின்ற எமக்கு தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. பலர் பின்வழியால் உள்நுழைந்த செய்தி எங்கும் பரவி, அது பரபரப்பாக மாறி, நிர்வாகத்துக்கும் எட்டிவிட உப அதிபர் விசாரணையைத் தொடங்கி விட்டார். அவரும் அப்போதய ஒழுக்காற்று ஆசிரியர்களும் பல தடவை வந்து அங்கிருந்த வகுப்புகளில் கேள்விகளை கேட்க தொடங்கி இருந்தனர். நாங்கள் மூவரும் ஒன்றும் தெரியாதவர்கள் போல பேசாமல் இருந்து அந்த தினத்தை ஒருமாதிரி கழித்து விட்டோம்..

ஆனால் இப்போது விபரம் எப்படியோ தெரிய வர உப அதிபர் வகுப்புக்கு வந்து எங்களைக் கைத்திகள் போல அழைத்துச் செல்கிறார். பயந்த படி அதிபரின் அறைக்குள் நுழைகிறோம். எங்கள் நல்ல காலமோ என்னவோ அதிபர் உத்தியோகபூர்வமாக கொழும்புக்குச் சென்றிருந்தார். அதிபரின் மேசைக்கு முன்னால் இருந்த மேசையில் இரண்டு ஆசிரியர்களும் உப அதிபரும் அமர்ந்து விசாரிக்கத் தொடங்கினர். நாங்கள் ஒன்றுமே தெரியாதவர்கள் போல, நாங்கள் ஒண்டுமே செய்யவில்லை என்று சாதித்தபடியே கல்லைப் போல நின்று கொண்டிருந்தோம். அதிபரின் அறையின் திறந்த யன்னலுராடாக மைதானத்திற்கு அப்பால் எல்லா வகுப்புகளிலும் இருக்கும் மாணவர்கள் எங்களேயே பார்ப்பது போல் ஓர் உணர்வு. ‘சேட்டிபிகேற்’ கிழிக்கப் போறம், வீட்டுக்குச் சொல்ல போறம் என்ற பொதுவான மிரட்டல்களுடன் ஆரம்பித்த விசாரணை சற்று நேரம் நீடித்தது. கடைசியாக தகுந்த ஆதாரம் கிடைக்காததால் ஆளுக்கு ஒரு பிரம்படி வீதம் தண்டனை கிடைத்தது, எதையோ எதிர்பார்த்துப் போன எங்களுக்குத் தலை தப்பியது தம்பிரான் புண்ணியம் என்று வரும் வழியில் நடராசப் பெருமானை நன்றியுடன் வணங்கி வகுப்புக்குள் நுழைய வரும் போது மூவரும் அந்த கேற்றைப் பார்த்து எங்களுக்குள் நகைத்துக் கொண்டோம். அந்த கேற்றில் முன்னரை விட சற்றே பெரிதாகத் தொங்கிய புதிதாக மின்னிய பித்தளைப் பூட்டும் எங்களை பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தது. லங்கா ஒரு புன்னகையுடன் எங்களைப் பார்த்து ‘உந்த பூட்டை உடைக்கேலாது எண்டுறியளோ?’ எண்டு கேட்கக் ‘ஆளை விடு ராசா’ எண்டு கையைக் கூப்பிக் கும்பிட்டபடி வகுப்புக்கு ஓடி னோம்.

நடராஜன டாநீ

திருமதி பத்சலா சீறில்கந்தராசா

ஆட்டுவீத்து மகிழ்ந்திருக்கும் ஆனந்த நடராஜப் பெருமானுக்கும்
அகிலமென்கும் புகழ்மணக்கும் புதல்வர்களைச் சொரிந்த மாதாவிற்கும்
அரிய பல அறிவுரைகளை அறியதற்கு நல் ஆசான்கஞ்கும்
அன்பான வணக்கம்... பெருமை தந்தீர் எமக்கும்

'உனை நீ அற்' மகுடவாசகத்தால்
எமை நாமே அறிய வைத்து
அருமைநண்பர் எமக்களீத்து
பண்புகள்பல பயிற்றுவீத்து
பார்போற்றும் மகிழ்வுதற்கு
பல்கலையும் பயிலவைத்து
பசுமையான வாழ்வளீத்த மாதாவே....
பாடசாலை வாழ்வதனை மகிழ்வாக்கி
போட்டியின்றி பொறுமையின்றி
பொறுப்புடனே செயற்பட்டு
துயரெல்லாம் தூசியாக்கி
சளைக்காத மனங்கொண்ட
எமை நாமே வியக்கின்றோம்...
பாவலர் ஜயாவின் கம்பீரத்தோற்றும்
மாணவர் மனதீல் தந்தீடுந் தேற்றும்
மனதீலே கொள்ளத் துணைவது சேரும்
முடியாது தெரியாது என்பது எல்லாம்
முடியும் தெரியும் என்றாகி வெல்லும்

காலத்தின் கோவமதால் ஊர்விட்டு ஓடி
அலைந்து பாடசாலை பலவற்றை நாடி

மெலிந்து உடலோடு உளமதுவும் வாடி
காலமது மாறி கல்லிகற்ற போது
வலிந்து வித்தியத்தை விளங்கலைவக்கக் கூடி
இன்னல் பல கண்டு தனியிடத்தைத் தேடி

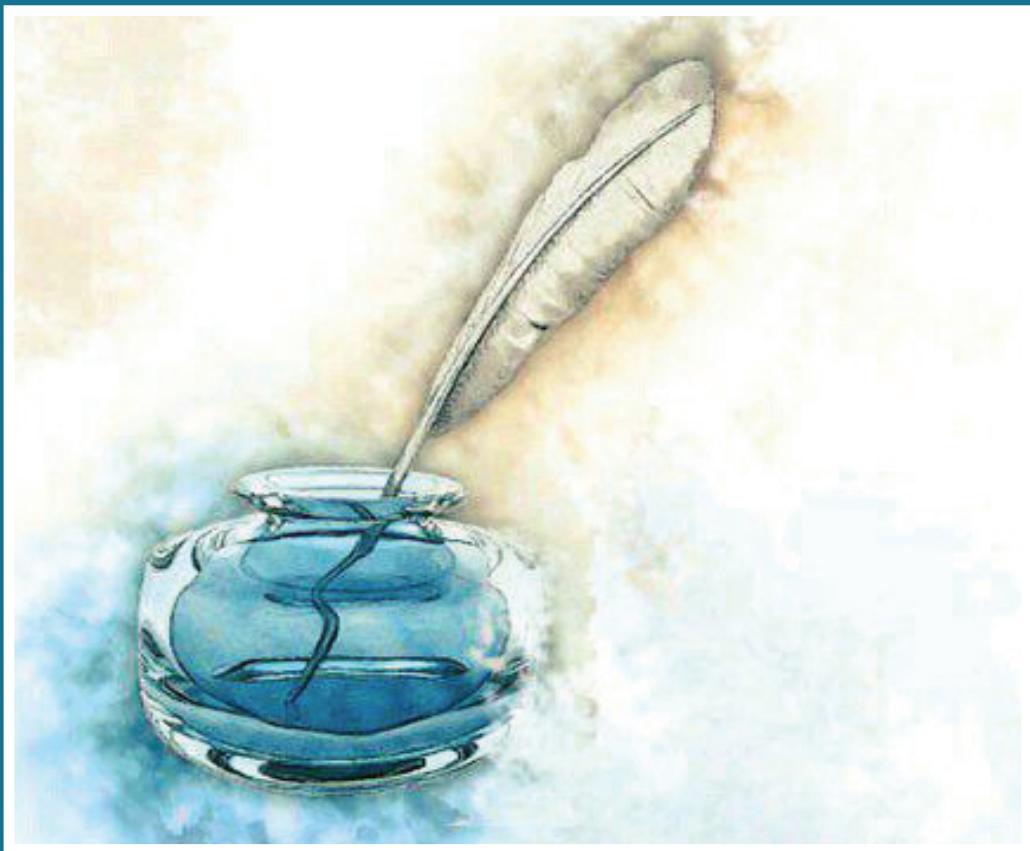
இரவுபகல் பாராது ஊர் ஊராய் சீட்டு வித்து
கொட்டும் மழையிடையே கோஸ்ரீ வைத்து
கொட்டகை அமைத்தோம் அதுவேயெய் கெத்து
எங்கு பேரானாலும் மாதாவின் பெருமை
எதைச் செய்தாலும் மாதாவின் சீறப்பு
எத்தனை எத்தனை பண்புகளை எமக்களீத்த மாதாவே
அத்தனைக்கும் என்றென்றும் நன்றியுடனிருப்போம்

கண்ணன் என் தோழன்

திருமதி விமலீநி தினவழகன்

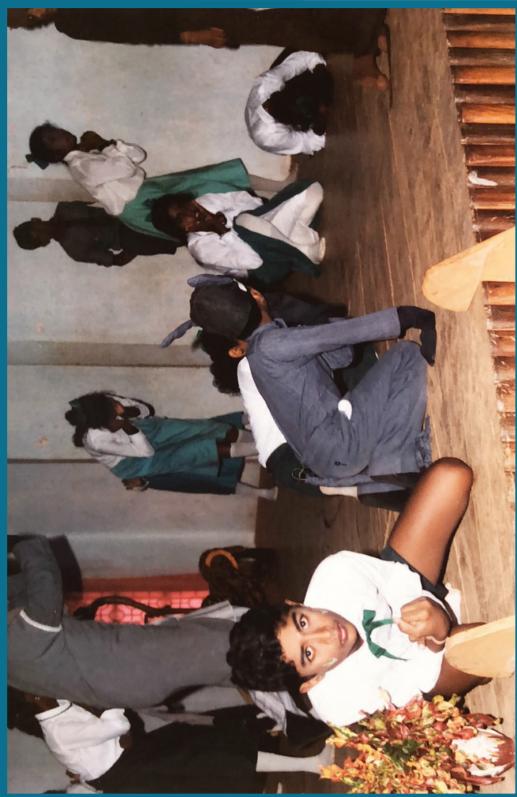
ஆம், உண்மையில் கண்ணன் அன்பான தோழன்தான். எனக்கு அவனின் ஞாபகங்கள் தொடர்ச்சுவது ஆண்டு 7 அல்லது 8ல், சரியாக ஞாபகத்தில் இல்லை. இந்திய இராணுவத்தின் பிரச்சினை முடிந்த காலம். ஒருநாள் காலை பாவலர் துறையப்பா பிள்ளை மண்டபத்துக்குக் கீழே அதிபரின் அறைக்கு முன்னால் ஒரு மாணவன் கொஞ்சம் பூசினாற்போல் உடம்புடன் நிற்கின்றான். என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றான், யார் என்று கூறந்து பார்த்தேன், அவன் எமது முருகதாஸ். நான் அப்படிப் பார்த்ததும் கேட்கின்றான் “என்னடி என்னை மறந்திட்டியா? கொழும்பால் வந்திட்டன், இஞ்சைதான் திருப்பிப் படிக்க போறன்”. அன்று முதல் அவனை நான் ‘குண்டன்’ என்றே கூப்பிடுவேன். கண்ணன் மரதன் ஓட்டம், சைக்கிள் ஓட்டம், உதைபந்தாட்டம் போன்ற விளையாட்டுக்களில் சிறந்து விளங்கினான். மாலை நேரங்களில் மைதானத்தில் வந்து நின்று பயிற்சி செய்வதோடு மட்டுமல்லாது ஓடி ஓடி எமக்கு உதவிகளும் செய்வான். நாம் விளையாட்டுப் போட்டிகளுக்காகத் தூர இடங்கள் செல்லும்போது என்னைத் துவிச்சக்கர வண்டியில் ஏற்றிச்சென்று கூட்டி வருவான். விளையாட்டுக்களில் பங்கேற்கும் நாம் களைத்துவிடக் கூடாதாம். பாடசாலையில் என்னை “விம்மி-யிம்மி” என்று அழைப்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். என் பிறந்த தினம் ஒன்றுக்கு மின்கலத்தில் இயங்கும் குரைக்கும் நாய்க்குட்டிப் பொம்மையைப் பரிசாகத் தந்ததை இன்றும் நான் மறக்கவில்லை. இவன் ஒரு குழந்தை மனம் கொண்டவன். இவன் செய்யாத குற்றம் ஒன்று ஆண்டு 9 அல்லது 10ல் நடந்தது. சரியாக ஞாபகம் இல்லை. சரஸ்வதி பூசை வாழைவெட்டு அன்று, நன்பர்கள் பாவாடை சட்டை, வேட்டி சட்டை அணிந்து குதூகலித்துச் சிட்டாகத் திரிகின்றோம். கோவிலுக்கு பக்கத்தில் இரண்டாவது வகுப்பு எழுமுடையது. அங்கு கண்ணன் அமுதபடி இருக்கின்றான். ‘என்னடா ஏன் அமுகிறாய்?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு அவன் ‘எங்கட பக்கத்து வகுப்பில் அவல் சட்டியைக் காணவில்லையாம், அந்த ‘கிளாஸ் டீசர்’ அதை நான் தான் எடுத்தது என்று சொல்லிப் போட்டா’ என்று கூறித் தேம்பி தேம்பி அழுதான். அதைப்பற்றி பாவம் இவனுக்கு உண்மையில் எதுவுமே தெரியாது, தன்னைத் திருடன் என்று டீசர் சொல்லிவிட்டாரென்று அன்று அவன் அழுத அழுகை இன்றும் என் கண்முன் நிற்கின்றது. காலத்தின் போக்கினால் எமைப் பிரிந்து புறப்பட்டான். அவன் வன்னி மண்ணில் இருந்தபோது அங்கு நான் விளையாட்டுப் பயிற்சி முகாம் ஒன்று நடாத்தச் சென்றேன். அப்போதும் நட்பு மறக்காமல் தேடிவந்து தன்னாலான உதவிகளைச் செய்து தந்தான். அன்பும் பண்பும் கொண்ட அருமை நன்பன், மாறாத பாசம் கொண்டவன் இன்று மனைவி பிள்ளைகளைத் தவிப்பில் விட்டு, எம்மை வேதனையில் வாடவிட்டு எங்கோ மறைந்து, மறைக்கப்பட்டு இருக்கின்றான். ஆனால் நாம் உன்னை மறக்கமாட்டோம். நீ மீண்டும் எம்முன்னே வரவேண்டும் என்று இறைவனை மன்றாடிப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

நினைவுப் பட்டகம்

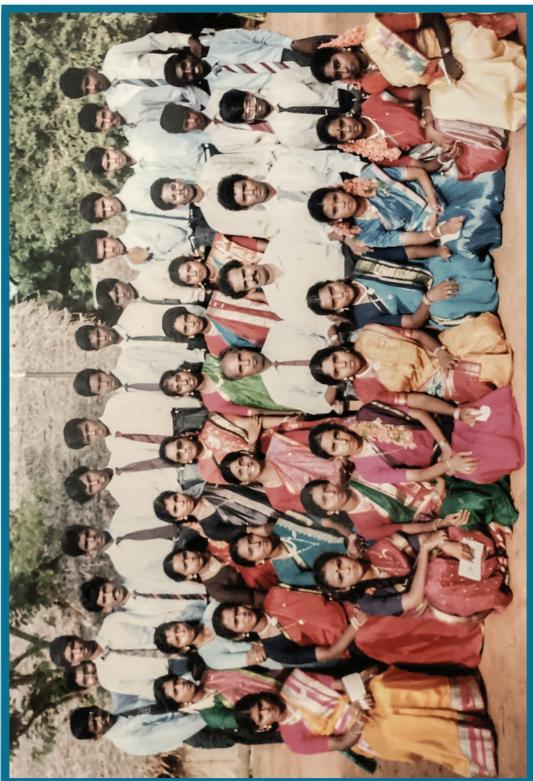

மனமமர்ந்த அமர்கள்

அமர் சின்னதும்பி கயிலைமகான் ஆசிரியர்

சிறித்த முகம், நேர் உச்சி வகிடு; இதுவே எம் கயிலைமகான் ஆசிரியர்-எமது விவசாய ஆசிரியர். வகுப்பு தொடங்கியதிலிருந்து முடியும் வரை அதே புன்னகை மாறாத முகம். என்றும் கோபப்பட்டு அதிர்ந்து பேசியதை நாம் பார்த்ததில்லை.

விவசாய பாடம் எப்படி இருக்குமோ என்று சிறு பயத்துடன் சென்ற எம்மை முழு சுடுபாட்டுடன் கற்க வைத்தவர். கற்றல் வகுப்பறைக்குள் மட்டும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டதல்ல என்று உணர வைத்த ஆசான்.

யித்தகாலத்திலும் சிரமம் பாராது எம்மை பல விவசாயப்போட்டிகளுக்கு உற்சாகத்துடன் அமைத்துசெல்வார். செல்லும் வழியில் கண்ணில் தென்படும் பயிற்களை வைத்தே எமக்கு ஒரு விவசாய பாடத்தை நடத்தி முடித்துவிடுவார்.

இடம் பெயர்ந்து எமது பாடசாலை வேறு இடங்களில் இயங்கிய போது எமக்கு கிடைத்த சிறிதளவு இடத்தையும் வளங்களையும் மட்டும் கொண்டு மிகச் சிறப்பாக எமக்கு கற்பித்தவர்.

மகாஜன மாதா எமக்குத்தந்த சிறந்த ஆசான் எம் கயிலைமகான் ஆசிரியர்.

அமர் கமலா செல்வராஜா ஆசிரியை

மெலிந்து உயர்ந்த தோற்றம், நெற்றியில் விடுதிக் கீற்று, புன்னகை தவழும் முகம், அமைதியான தெளிவான பேச்சு, கைப்பையை புத்தகம் போலே கையில் தாங்கி வரும் அழகு; இவர்தான் எங்கள் செல்வராஜா ஆசிரியை. எமக்கு சைவ சமயமும் தமிழ் மொழியும் கற்பித்தவர். சிறந்த மேடைப் பேச்சாளர். வசீகரக் குரலால் மிகவும் தெளிவாகவும் துல்லியமாகவும் அவர் பேசுவதைக் கேட்பது ஆனந்தம்.

பாடவிதானத்திற்கு அமைவாகப் பாடங்களை அழகாகக் கற்பித்ததுடன் உப பாடவிதானங்களான பேச்சு, கட்டுரைப் போட்டிகளுக்கு மாணவர்களைத் தயார் செய்வதுடன் வாழ்க்கைப் பாத்தையும் சொல்லித் தந்தவர். பெண்களுக்கு எப்பொழுதும் பாதுகாப்புத் தருவது கல்வியும், தொழிலும்தான் என்பதை பாடவேளைகளில் அடிக்கடி சொல்லுவார். வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய யதார்த்தமான கருத்துக்கள் பற்றிய கலந்துரையாடல்களை அதிகம் நடாத்துவார். அத்துடன் பல மாணவர்களை ஊக்கமளித்து தன்னைப் போல சிறந்த பேச்சாளர்களாக உருவாக்கியவர். எந்த விடயத்தைச் செய்தாலும், அதை உறுதியாகவும், மிகவும் கவனமாகவும் செய்து முடிப்பதில் வல்லமை படைத்தவர். 1986ம் ஆண்டுக்கு முன்னர் இல்லங்களுக்கு இடையேயான நாடகப் போட்டிகள் நடைபெறுவது வழக்கம். அந்தப் போட்டிகளுக்கான நாடகங்கள் பழக்கும் ஆசிரியர்களில் இவரும் ஒருவர்.

நாட்டுப் பிரச்சினை காரணமாக எமது பாடசாலை வெவ்வேறு இடங்களில் இயங்கிய போது எல்லாம் போக்குவரத்தில் இருந்த கல்டங்களை எல்லாம் துச்சமாக மதித்து மாணவர்க்குக் கற்பித்தலே தலையாய கடமை என்று உணர்ந்து கற்பித்தவர் இவர். அன்பாலும், அமைதியான சுபாவத்தாலும், தன்னடக்கமான பேச்சாலும் அனைவரினதும் மனதைக் கவர்ந்த ஆசிரியையாவார்.

அமர் கந்தையா குலசேகரம் ஆசிரியர்

வெள்ளை நிற மேற்சட்டை, அதே நிறத்தில் முழு நீளக் காற்சட்டை, கையில் ஒரு பிரம்பு - இது தான் எமது முன்னாள் உப அதிபர் (அமரர்) கந்தையா குலசேகரம் அவர்கள். மாணவர்களின் ஒழுக்கத்தில் அதிக அக்கறை உள்ளவர். பாடநேரங்களில் மாணவர் எவரையும் வெளியில் கண்டால் கூப்பிட்டு விசாரிப்பார். பாடசாலை ஆரம்பித்ததும் இடைவேளை முழுந்தும் சில நிமிடங்களில் மாணவர் அனைவரும் வகுப்பினுள் இருக்கவேண்டும் என்பதில் உறுதியானவர். மாணவர்கள் மேல் அன்பானவராக இருந்தாலும்

தவறுகள் செய்தால் கடும் தண்டனை தரவும் தயங்காதவர். குலசேகரம் ஆசிரியர் வரும் நேரம் வகுப்புகளில் எல்லாம் ஓர் அமைதி இருக்கும். மாணவர்கள் எவரும் வகுப்புக்கு வெளியில் வரத் துணியமாட்டார்கள். எதாவது வகுப்பில் ஆசிரியர் வராத நிலையில் அதற்கு பதில் ஆசிரியர் ஒருவரை அழைப்பித்து வகுப்புகள் தடையற நிகழ வழி செய்வார்.

அதிபர் (அமரர்) நாகராஜாவின் விருப்பத்துக்கு உரிய உப அதிபர் என்றால் அது (அமரர்) கந்தையா குலசேகரம் அவர்கள் என்று துணிந்து கூறலாம். தனது அதிபரின் எண்ணாங்களுக்குச் செயல்வெடுப்பு கொடுப்பதில் வல்லவர். கல்வி நிர்வாகச் செயற்பாடுகள் மட்டுமென்றி பாடசாலையின் நாளாந்த செயற்பாடுகள் பற்றிய இருவரது எண்ணாங்களும் ஏற்ததாழு ஒரே மாதிரி இருந்ததாலோ என்னவோ இருவரும் இணைந்து கல்லூரியைத் திறம்பட வழி நடத்தியமை அனைவரும் அறிந்ததே.

இது மட்டுமென்றி பாடசாலையின் நேர அட்டவணைக்குப் பொறுப்பாக இருந்து திறம்படச் செய்தவர் குலசேகரம் ஆசிரியர் அவர்கள். மகாஜனா போன்ற பெரிய பாடசாலையின் நேர அட்டவணையைத் தவறுகள் இன்றித் தயாரிப்பது சிரமமான காரியமாக இருந்தாலும் எந்த ஒரு தவறும் இன்றி வருத்தின் முதல் நாளே அனைவருக்கும் கிடைக்குமாறு செய்வதில் இருந்து அவரின் தனித் தன்மையை அறிந்து கொள்ளலாம்.

அத்துடன் அவர் ஒரு சிறந்த கணித ஆசான். இடைநிலை வகுப்புகளுக்கு கணித பாடம் கற்பித்தவர். கடினமான கணித பாடத்தை மாணவர்களுக்கு இலகுவாக கற்பிப்பதில் சிறந்தவர். Calculator பாவிக்க அனுமதி இல்லாத போதும் எண் கணிதத்தை மனதால் இலகுவாக கையாளுவதில் சிறந்தவர். அதை தனது மாணவர்களுக்கும் சொல்லிக் கொடுப்பார்.

இப்படியான திறமையான குலசேகரம் அவர்களுக்கு துவிச்சக்கர வண்டி ஓட்டத் தெரியாதது எமக்கெல்லாம் ஆச்சிரியமாக இருக்கும். கொல்லங்கலட்டியில் இருந்த தனது வீட்டில் இருந்து தினமும் நடந்தே வருவார். எனிலும் ஒரு நாள் கூட நேரம் தவறி வந்ததில்லை.

இவ்வாறாக மாணவர்களுக்கு சிறந்த ஆசானாகவும் கல்லூரியின் சிறந்த உப அதிபராகவும் விளாங்கி இன்று இறைவனோடு ஜக்கியமாகி விட்ட (அமரர்) கந்தையா குலசேகரம் அவர்களை இந்த நேரத்தில் நன்றியுடன் நினைவு கூற்றந்து வணாங்குகிறோம்.

அமரர் மரகதவல்ல சர்வானந்தராஜா ஆசிரியை

எந்தவொரு மாணவரது வளர்ச்சிக்கும் ஆரம்பப் பாடசாலை ஆசிரியர்களது பங்களிப்பானது மிகமுக்கியமானது. அவர்களது பங்களிப்பும் அரவனைப்பும் எம்மைப் போன்றவர்களது ஆரம்ப காலக் கல்வி வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருந்தது என்பது நிதர்சனமான உண்மை.

நாம் பாடசாலையில் அனுமதி பெற்று உள்ளுமைந்த போது மரகதவல்லி ஆசிரியர் எம்மை வரவேற்று, தமது பிள்ளைகளைப் போல் பாசம் காட்டி, கல்வியறிவை எக்கு ஊட்டியளித்தார். எக்கு சைவசமயக் கல்வியை உண்டி எம்மை நல்வழிப்படுத்திய ஆசிரியர்களில் எமது மரகதவல்லி ஆசிரியரும் ஒருவர். எமக்குத் தேவாரம் சொல்லித்தந்ததோடு அதனை எவ்வாறு படிக்கவேண்டும் என்றும் சொல்லித்தந்த ஆசிரியர். நாம் சைவக்கோவில்களுக்கு எங்ஙனம் செல்லவேண்டும், எவ்வாறு கடவுளை வணாங்க வேண்டும் என்பவை பற்றி எமக்கு எடுத்தியம்பி எமக்கு சமய அறிவை உண்டினார். அத்துடன் எமது ஆரம்பச் சமயக் கல்விப் புத்தகத்தை அடியொற்றி சிறு சிறு சமயக்கதைகளை எமக்கு எடுத்தியம்பி எம்மைச் சைவசமயிகளாக நல்வழிப்படுத்திய ஆசிரியர். இன்று நாம் எமது வாழ்க்கையிலும் தொழில் முறையிலும் முன்னேறி நன்மக்களாக இருப்பதற்கு அவர் இட்ட அத்திவாரமே காரணம். மரகதவல்லி ஆசிரியர் தற்பொழுது இவ்வுலகில் இல்லாது விழினும் அவரது ஆன்மா எப்பொழுதும் எம்மை வாழ்த்திக் கொண்டிருக்கும் என்பதில் ஜயமில்லை.

සමර් කත්රකාමත්තම්පි නාකරාජා අනුපර

ඛණ්ඩල පාට්සාලෙක් කාලත්තියේ පයින්රුවර්කුගුණකු අතිපිරි නැතුමේ නිශ්චාලීල නිර්පවර්. බෙව්සෙලා උභා, න්‍යාමිර්න්ත නැත, බායිල් පුන්සිරිප්පූ, කෙයිල් පිරම්පූ, මිණුමිනුකුම් සංපාත්තු, තොරුම් තවරාත්ත තුනාම්. ඇවර්තුකුම් සෞන්තක්කාර්තාන් ඊංක්ස් අතිපිරි අමරර් නාකරාජා අවර්ක්ස්. අවරුතු බෙව්සෙලා නිරු ලංප්බ්‍රේට්පා (Lambretta) එස්ක්ස්ට්පා, ටෝල්ක්ස්වැක්ස් (Volks Wagan) කාර් පොන්රුවෙයුම් කුඩාවෙ නිශ්චාලුකු බුදුකින්රාන්. නැත්තොරුම් පුන්මුහුවල් දුත්ත මුකමුම්, පාර්ප්‍රතුරු එශිමේයාන් තොරුමුහුම් කොණ්ඩුරුන්තාතුම්, ඉරු පාර්වෙයාලොයේ ඩම්ඩම්යෙල්ලාම් අමැඩ්යාක්කුම් ත්‍රිත්‍රීම, කණ්ඩ්ප්‍පාණ නිර්වාකම් පොන්රු ගුණාතිස්යාන්කුගුණකු සෞන්තක්කාර් ඇවාර්. බවර් ප්‍රතිතාකප් පාට්සාලෙකු වර්ත්තාවුම් ඇවර් තාන් අතිපිරි නෙ තිළකුවකක් කණ්ඩු පිරික්කක් සංධිය අණවක්කුත් තකන්කේනත් තතිත් තන්මෙයුතන් තන්තු පොතුප්පුකු අර්ථවකෙයිල් තන්තු නැතැත උභා පාවත්තායෙ වැඩවමෙත්තිරුන්තාර්. තන්තු මාණවප්පුරුවත්තිල ඉරු කට්ත්තිල එමතු පාට්සාලෙයින් මාණවනාක ණරුන්තු, පඳුප්පිල සිර්න්තු ඩිලාස්කියුතොටා මැට්මෙල්ලාතු සාරණියාම්, පොන්රු පිරි රෙයුත්පාඩූක්සිලුම් තන්නෑන ඇඟුඩුත්තියාම්. උභාපන්තු, තාඟුප්පාට්ම පොන්රුවත්තිරුම් එමතු පාට්සාලෙ අණික්කාක ඩිල්සෑයාධියාම් උභා ඇවර් එමතු පාට්සාලෙක්කේ අතිපිරාක බුදුම් පාක්කියත්තෙයාම් පෙන්තාර්. 1983 මාර්තු මාතම් තොට්කම් මකාජනක් කළුවාරියින් ආසිරියාකව්ම පින්නරු උභා අතිපිරාකව්ම කාඩම්යාර්ත්. 1984 මාසි මාතම් මකාජනාවින් අතිපිරාක පොතුප්පෙන්තාර්. මාණවර්ක්ස් පාට තොරුස්ක්සිල වැකුප්පිල අල්ලතු බෙව්සියිල් තිරිවතු කණ්ටාල උභානෝයේ අණුවත්තු ඩිලාරිත්තු, ඉරුවෙනා ඇශ්සිරියාර් සුරුමක්වික්විල්ලයෙන්තාල තානේ අන්ත වැකුප්පෙ න්‍යාතාත්ති ඇශ්සිරියාර් පණියිල් තන්කුරුණ් ඇශ්වත්තෙ බෙව්සිප්පෙන්තුවාර්. ඇශ්සිලම් මරුවුම් තම්පිර් මාණුශික්සිල සිර්න්තු ඩිලාස්කියු ඇවර්, තිළකුවක් අරිවෙ මුළු ඕව්තිලුම් ඇශ්වත් කාට්වාර්. මාණවර්ක්ස් චර්ව, තොරුම් තවරාමෙයිල් මිකව්ම කණ්ඩ්ප්‍පාතන් රෙයුත්පාට්වර් තින්මුම් පින්තිවුරුම් මාණවර්ක්ලාත් තානේ තොරිල ඩිලාරිත්තුත්තාන් වැකුප්පුකු අනුමතිපාර්. තන්තු පණි තොරුම් මුද්‍රාත් ඩිලාප්මාප් පාට්සාලෙයිලොයේ ඩිරුන්තු පාට්සාලෙක්කාක ඉඟුප්පාර්. ඩිල්සෑයාට්ඩින් ම්‍රීත් තන්කු ඩිරුන්තු ඇශ්වත්තිනාල, අණන්තුත්තුප් පාට්සාලෙ ඩිල්සෑයාට්ඩුප් පොට්ඩික්සිලුම් මුණ්නනීයිල් නිර්ක වෙන්නුමැන් ගැන්නැන්තොටා සෙවකිතමාන ඇශ්තරුව්ම කොඩුන්තු මැක්කුවිපාර්. ඩිල්සෑයාට්ඩු මැට්මුමැන්ති සාය, කළාසාර නික්කුවකිනුම් එමතු පාට්සාලෙ ඩිරුන්තු ඩිල්සෑයාට්ඩුක්වාත්තෙ සේයුතු වෙන්තාර්. තාඟුප්පාට් උභානු පොල බණ්ඩ එක්ස් එක්ස් පැලු මාණවර් සාංක්ස්ක්සිල් උභාවික්ලො අල්ලතු පෙරුමයුළුප්පිලාන අර්සානක් උභාවික්ලො ඇවරුතු කාලත්තිල ඩිරුන්තිරුක්කක්විල්ල. ඇවර් පණියාර්ථියකාල මුළුවතුමේ අණන්තුතු ඩිල්සෑයාන බණ්ඩකුගුණකුම් ත්‍රිඟුප්පාටු නිලවියතු. ත්‍රිඟුප්පාටු ත්‍රිඟුප්පාටු, ක්‍රිජිත්තාත් උපකරණන්කුගුණකු ත්‍රිඟුප්පාටු, ඩිල්සෑයාට්ඩුප් පොරුකුගුණකු ත්‍රිඟුප්පාටු නෙ එස්කුම් එතිවුම් ත්‍රිඟුප්පාටුම්, ක්‍රිජුප්පාටුම් මැඟුම් නිශ්චාලීල.

ඩිල්සෑයාට්ඩු පොට්ඩිකුගුණකු රෝර්ක්ස් තමතු තිළක්කස්කිලා සැට්ටෙයිල් ක්‍රිජිත්තික්කාලිකාලීන් සැට ගැන්නීක් කොඩුප්පාට්. තාඟුප්පාට්පාට් පයින්රිසික්කාන පැශුය පන්තාත්ත තුර්වාර්. ඇවර්වාරු අණන්තුතු ඩිල්සෑයාට්ඩු තන්තු තොරුදික කණ්කාණිප්පිල තැඹත්තුප් පකිර්න්තික්තිත්තන් ලුලාම තොත්වයින් පොතු ගැන්ත පාරුගුණම් තිළුලෙ ගැනුම් නිශ්චාල බණ්නාම් නිර්වකිත්තාර්. සාතාරණ ඩිරු පාට්සාලෙයා නිර්වකිප්පාත්තන්තාල මිකව්ම කුණ්මාන අන්තක් කාලත්තිල එමතු පාට්සාලෙ පොන්රු ඇශ්සිරික්කාන මාණවර්ක්කාලිකාන මාණවර්ක්කාලිකාන් පාට්සාලෙයා, අතුව්ම පොර් මුහුණකු මිස් අරුකිල කැණ්ඩ්ප්‍පාට් පාට ඩාලායාය, පාල මුහුර ඩිජ්ප්‍යාරුකුගුණකුම් මුකම් කොඩුන්තු, අයල් පාට්සාලෙකුගුණත් මිකව්ම ගැනුරුක්මාන ඉරුවෙවුප්පිලා පාට්සාලෙයා පැමුහුරා තාඟිකාලික ඩි මාත්‍රාන්ක්ස් රෙයුත්තුම්, මාණවර්ක්සිල ක්ල්ඩ්වියිල් ගැන්ත ඩිල්සෑයාන නිර්වකිත්තාර්. පාත්ඩිප්පාත් උභාතාත බණ්නාම් ක්ල්ඩ්වියිල් මිකව්ම කුණ්මාන කාරියාම්. තන්තු මුකාමෙත්තුවත් තිළකාමායාල පොර්ස කුළුවිල එමතු පාට්සාලෙයාය අණන්වරුම ඩිල්සෑයාට්ඩුම් බණ්නාම් මිකත් තිළකාමායාක නිර්වකිත්තාර්. ඇන්ත නිශ්චාලයිවුම් සැට එමතු පාට්සාලෙයාය අණන්වරුම ඩිල්සෑයාට්ඩුම් පැල්වෙරු තුරුක්කාලිල තොගියාමානතු.

එල්ලාවර්තුකුම් මොලාක, පාට්සාලෙ මුරුගාක ඩිම් මාර වෙන්න්ද උභාප්ට වෙශෙයිල් අවර් රෙයුත්පාට් ඩිල්සෑයි අවරුතු නිර්වාකත්තිරුමයායායා පැවුහුප්පාට් රෙයුත්පාට් ඩිල්සෑයාට්ඩු පැත්තායිල් මිකව්ම මුකාජන අණන්න මීත් අවර් කොඩන්දුරුන්ත පැර්තුවයා තෙව්ලිවා ඇත්තුක් කාලයිතු. මිකව්ම සිර්මාන්කුගුණකු මත්තියිවුම් අණන්තුතුත් ත්‍රිඟුප්පාට් කොඩ්ප්‍පාට් ගැන්නෑන අවරුතුතාර්. වෙවු පාල පොර්ස පිරුතේස්පාට් පාට්සාලෙක්ස් පොලමරුහිරාය පාට්සාලෙයා ඩිල්සෑයාට්ඩු මියායියාමානතු.

காலவோட்டத்தில் கறைந்து போக விடாமல் பல்வேறு இடங்களில் தனியாகவே இயங்க வைத்தார். இறுதியில், அனைவரும் ஒன்றாகக் கற்கவேண்டும், அனைத்து மாணவர்களும் ஒருவரை ஒருவர் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும், இதற்கு தனியாக ஒரு இடத்தில் நாம் இயங்க வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தவராக, சிறுபிள்ளை வேளாண்மை வீடு வந்து சேராகு என பலர் கூறியதையும் சொல்முக்காது, ‘உனை நீ அறி’ என்பதற்கு மேலாகத், தனது மாணவர்களைத் தான் அறிந்தவராக, எம் மீது அதீத நம்பிக்கை வைத்து எமக்கென் ஒரு பாடசாலையையும், விளையாட்டு மைதானத்தையும் உருவாக்கும் பணியில் முக்கிய பொறுப்புகளை எழ்மை நம்பிக் கையளித்து, எமது திட்டங்களை ஏற்று ஆதாரவளித்து, எம்மை கற்கும் காலத்திலேயே சாதனையாளராக்கி மகாஜனா வரலாற்றில் எமது வகுப்புக்கென (44 உயர் தரம்) ஒரு தனி இடம் பெற்று கொடுத்ததோடு, தானும் ஒரு சாதனையாளனாக உயர்ந்து எம் எல்லோரது மனங்களிலும் நிறைந்து நிற்கிறார்.

அமர் நாகம்மா கத்ரையர் ஆசிரியை

இசைக்காகவே வாழ்ந்த இசையரசி எங்கள் நாகம்மா ஆசிரியை.

சங்கீதக் கொப்பியின் முதல் பக்கத்தில் பெரிதாக ஒம் என்று எழுதிக் கொடுத்து “கஜானனம் பூதகணாதி ஸேவிதம் கபித்த ஜம்பு பலசா பட்சிதம்” என்ற பாடலைச் சொல்லிக்கொடுத்து எமது இசைக் கல்வியை ஆரம்பித்து வைத்த இசைத் தெய்வம் அவர். ஒரு பாடலைப் பாடும் போது ஸ்ரீது சுத்தமாக பாட வேண்டும், எந்த மொழியில் சாகித்தியம் அமைந்திருக்கிறதோ அந்த மொழிக்குரிய உச்சரிப்பு சரியாகவும் தெளிவாகவும் இருக்கவேண்டும், அந்தப் பாடலின் பொருளுணர்ந்து பாடவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தி எமக்கு பாடம் சொல்லித் தந்தவர்.

அன்புடனும் பாசத்துடனும் பழகும் அவர் தவறு செய்வதைக்கண்டால் கண்டித்து நல்வழிப் படுத்துவார். நேரந்தவராமைக்கு இவர் ஒரு உதாரணம். மனியத்து சில நிமிடங்களுக்குள் மாணவர்கள் வகுப்பறைக்குள் வந்துவிட வேண்டும் என எதிர்பார்க்கும் ஆசிரியை பாடம் முடிந்த மணி அடித்த சில நிமிடங்களுக்குள் பாடத்தை முடித்து விடுவார். இறை பக்தி நிறைந்த இவர் நாங்கள் சிறுவர்களாக இருந்த காலத்தில் மகாஜனாவில் அமைந்திருந்த சிவகாமி அம்பாள் சமேத ஆனந்த நடராஜ் ஆலயத்தில் தேவாரங்களும் கீர்த்தனைகளும் பாடும் அழகே தனி.

எங்கள் வகுப்பு மாணவர்கள் சில காலம்தான் நாகம்மா ஆசிரியையிடம் பயின்றிருந்தோம். அவரது அரவணைப்பு, இசை பயிற்றுவிக்கும் முறை, தேமதுரக் குரல் எல்லாம் சேர்ந்து ஆசிரியையின் ஞாபகங்களை எமது மனங்களில் நினைவிறுத்தி வைத்திருக்கின்றன. எல்லாம் வல்ல இறைவனின் பாதாரவிந்தங்களில் இவர் என்றும் இசையர்ச்சனை செய்த வண்ணம் இருப்பார் என நம்புகிறோம்.

அமர் நடராஜமணி நடேச ஆசிரியர்

ஐநாவிட்டபுரத்தில் நடேச சின்னமணி தம்பதியினருக்கு 1950 ம் ஆண்டு நடராஜமணி மகனாகப் பிறந்தார். ஆரம்பக் கல்வியை மாவிட்டபூரம் வடக்கு அமெரிக்கன் மிஷன் பாடசாலையிலும், இடைநிலைக் கல்வியையும் உயர்தரக் கல்வியையும் மகாஜனக்கல்லூரியிலும் கற்றுப் பட்டப்படிப்பையும் தன் முயற்சியால் முடித்துக் கொண்டு, கல்விப் புலமை பெற்ற ஆசிரியரானார். 1992ம் ஆண்டுகளில் மகாஜனக் கல்லூரியில் கற்பித்த சிறந்த ஆளுமை கொண்ட ஆசிரியராக விளங்கிய நடராஜமணி அவர்கள் கேத்திர களிதம், அளவையியல் ஆகிய பாடங்களை உயர்தர வகுப்புகளுக்குக் கற்பித்து மாணவர்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டிய பொருமைக்குரியவர். அத்துடன் இணைப்பாவிதான் செயற்பாடுகளில் ஆர்வத்தோடு ஈடுபட்டு மாணவர்களைப் பல்வேறு போட்டிகளில் பங்கு கொள்ளச் செய்து மகாஜனக் கல்லூரிக்குப் புகழ் தேட்ட தந்த ஆசிரியர் என்பது யாராலும் மறக்க முடியாத பதிவுகளாகும். மகாஜனக் கல்லூரியின் பழைய மாணவர் சங்கத்தின் உபதலைவராக இருந்து கல்லூரிக்குப் பல உதவிகளைச் செய்துகொண்டிருந்த வேளையில் திடீரென நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தமை மறக்கமுடியாத துண்பறிகழ்வாக இருந்ததுடன் கல்லூரிக்கும் பேரிழப்பாக அமைந்துவிட்டது.

மூர்க் கிளையதம்பி பஞ்சநாதன் ஆசிரியர்

பஞ்சநாதன் ஆசிரியர், மகாஜன மாதா கண்டெடுத்த மாஸிக்கம், இவரது சேவை ஏற்ததாழ எழுபதுகளில் தொடங்கி தொண்ணாறுகள் வரையான நீண்ட வெந்திய காலமாகும். தாய் மீது மிகவும் பாசம் கொண்டவர் இவர். அதுபோலவே தான் கற்பித்த பாடசாலை மீதும் அளவில்லா பற்றுக் கொண்டவர். உப அதிபர் பதவி வகித்த இவர் பல சமயங்களில் பதில் அதிபராகவும் செயலாற்றி உள்ளார். பல பாடசாலைகள் இவரை உயர் பதவி கொடுத்து அழைத்த போதும் இவர் மறுக்கு விட்டு இறுதிவரை மகாஜனக் கல்லூரியிலேயே சேவையாற்றினார்.

விஞ்ஞானத் துறைக்குப் பொறுப்பாசிரியராக இருந்து பல கல்விமான்களை உருவாக்கியவர் என்ற பெருமைக்குரியவர். விஞ்ஞான பாடம் மட்டுமல்லது கணிதம், ஆங்கிலம் எனப் பல்துறை வித்தகராக விளங்கினார். உயர்வகுப்பிற்குக் கற்பிக்கும் பொறுப்பில் இருந்த போதும் பேதும் பாராது அனைவருக்கும் கற்பிக்கும் ஆற்றல் நிறைந்தவர். கணித பாடம் பிடிக்காத மாணவர்கள் கூட இவரிடம் விருப்பமாக பயில்வார்கள். அந்தளவிற்கு எனிமையாகவும் இலக்குவாகவும் கற்பிக்கும் முறை தெரிந்தவர். எத்தனை முறை கேட்டாலும் முகம் சுழிக்காமல் இன்முகத்துடன் மீண்டும் மீண்டும் சொல்லிக் கொடுப்பதில் அவருக்கு நிகர் அவரே. இவரிடம் கற்ற மாணவர்கள் பலர் இவரைத் தங்களுக்குக் கிடைத்த புதையல் எனப் போற்றுகின்றனர்.

வெண்ணிற ஆடை, மென்மையான பேச்சு, கண்களில் கருணை இதுவே அவரது அடையாளம். கடினமான வார்த்தைகள் இவரது அகராதியில் கிடையாது. எப்பொழுதும் ‘தம்பி’, ‘ராசா’, ‘மோனை’, ‘பிள்ளை’ என்றே மாணவர்களை அழைப்பார். ஓர் ஆசிரியர் மாணவர் மீது காட்டும் உன்னதமான கண்காணிப்பே அந்த மாணவனை பின்னாளில் சிறந்த மனிதனாக உருவாக்கும் என்ற கோட்பாட்டின் அந்தத்தும் புரிந்தவர். ஒழுக்கம், பண்டு, ஆற்றல், ஊக்கம், தன்னம்பிக்கை, விடாழுயர்சி, பொது அறிவு என அனைத்தையும் மாணவர்களுக்குச் சிறந்த முறையில் கற்பித்தவர்.

ஆண்டு ஏழில் நாட்டு பிரச்சினை காரணமாக எமது கணித ஆசிரியர் ஒருவர் புலம் பெயர்ந்து சென்ற போது எமக்கு கணிதம் கற்பிக்க வந்தார் பஞ்சநாதன் ஆசிரியர். அந்த நாட்களில் அவர் சொல்லித் தந்த காரணிப்படுத்தல் நுட்பங்கள் இப்போதும் எமது மனங்களில் ஆழமாகப் பதிந்திருக்கின்றன.

ஆசிரியப்பனி ஒரு அறப்பனி எனக்கொண்டு ஒய்வு பெற்ற பின்னும் சிறிது காலம் தனது சேவையைக் கல்லூரிக்கு வழங்கியிருந்தார். இடம்பெயர் காலங்களில் கூட தனது குடும்பத்தினைப் பிரிந்து பல இன்னல்களுக்கு மத்தியிலும் தனது பணியைத் தொடர்ந்தவர். பஞ்சநாதன் ஆசிரியர் மகாஜனாவிற்கு மகிழை தந்த மகான். சிறப்மாய் எனமச் செதுக்கி ஏணியாய் இருந்து ஏற்றி வைத்த ஆசான். அனைந்தும் அணையாமல் எல்லோர் மனங்களிலும் தீப்மாய் ஒளிரும் இனிய ஆசானை நாங்கள் நினைவு கூர்கின்றோம்.

மூர்க் பரமேஸ்வரி குலசேகரம் ஆசிரியை

சிறித்த முகம், கனிவான பார்வை, உயர்ந்த தோற்றம், ஆகுறவான பேச்சு, சிறுவர்களை வசீகரிக்கும் இயல்பு, இவைதான் எங்கள் பரமேஸ்வரி ஆசிரியை. குழந்தைகளைக் கொள்ளல் கொள்ளந்து இந்த பண்புகள்தான் மாணவர் எல்லோருக்கும் பிடித்த ஒரு ஆசிரியராக திருமதி குலசேகரம் விளங்கியதுதற்கு முக்கிய காரணமாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

தரம் 2 மற்றும் தரம் 3இல் எமது வகுப்பாசிரியராக எம்மை அன்பாக அரவணைத்து இன்சொல் கூறி நிறைவான கல்வித்து எம் ஆளுமையை விருத்தி செய்வதில் அயராது உழைத்த உத்தமர். மாணவர்களைக் குழுக்களாக அமர வைத்து பாடம் சம்பந்தமான வேலைகளைத் தனியாகவும் குழுவாகவும் செய்ய வைப்பார். இதன் மூலம் தனித் திறமைகள் வளர்வதோடு, குழுவாக வேலை செய்யும் திறமைகளும் வளரும். இது இன்றைய சிறுவர் உள்ளல செயற்பாட்டாளர்களால் சிறந்த கற்பித்தல் முறைகளில் ஒன்றாக கருதப்படுகிறது. இவ்வாறாக சிறந்த கல்வி முறைகளைப் பயன்படுத்தி எமது கல்வி அத்திவாரம் வலிமையானதாக அமைவதற்குக் காரணமான ஆசிரியர்களில் திருமதி குலசேகரம் ஆசிரியை முக்கியமானவர். எல்லா

மாணவர்களுடனும் தனித்தனியே நேரம் செலவு செய்து, அவர்களது வளர்ச்சிக்காகப் பாடுபவோர். கல்விசார் செயற்பாடுகள் மற்றும் இணைப்பாடவிதான் செயற்பாடுகளில் எம் திறமைக்கேற்ப தகுந்த பயிற்சியளித்து ஈடுபடுத்தியவர். மாணவர்களின் தனிப்பட்ட திறமைகளைக் கண்டுபிடித்து வளர்வதற்கு உதவுவதுடன் திறமைக்குறிய பாராட்டுக்களையும் வழங்குவார். முன்னாள் இந்திய பிரதமர் இந்திராகாந்தி கொலை செய்யப்பட்ட போது அவரது படத்தை எமது வகுப்பில் நன்றாக படம் வரையும் மாணவனைக் கொண்டு வரைவித்து வகுப்பில் மாட்டி வைத்தார். அவ்வாறே சமய பாடத்தில் வரும் தேவாரங்கள், திருப்புகழ்களையல்லாம் இசையுடன் பாடக் கவிய மாணவர்களைக் கொண்டு பாட வைப்பார்.

சிறு வயதிலேயே போட்டிகளில் பங்குபற்றி வெற்றி பெற வழி சமைத்தவர், எங்கள் பரமேஸ்வரி ரீச்சர். பல்வேறு போட்டிகள் பற்றிய விபரங்களைக் கண்டறிவதோடு மட்டுமல்லாது அதற்குத் தகுதியான மாணவர்களைத் தெரிவி செய்து அவர்களுக்குத் தேவையான பயிற்சிகளையும் வழங்கிப் போட்டிகளுக்கு அனுப்பி வைப்பார்.

நாம் ஆரம்ப பிரிவில் கற்ற போது ஆசிரியராக இருந்தவர், பின்பு ஆரம்ப பிரிவு அதிபராக சேவை செய்து இணைப்பாறினார். பாடசாலை இடம் பெயர்ந்து வெவ்வேறு இடங்களில் நடந்த போது ஆரம்ப பிரிவு பாடசாலையைத் திறம்பட நடத்தினார்.

இன்று எம்மிடையே இவர் இல்லை என்ற வெறுமை கவலை தருவதாக இருந்த போதும் அவரது நினைவுகள் எம் நெஞ்சில் என்றும் பசுமரத்தானி போலவே நிலைத்திருக்கும்.

மைர்ர் ரோகினி கிரட்னவேல் ஆசிரியை

பாடசாலை மைதானத்தின் தென்கிழக்கு மூலையில் தேக்கமரத்தழியில் கருளைச் சாரணர்கள் கூடி நின்று உற்சாகமாக ஆர்ப்பரிக்கின்றனர்...

ஆகூடுகேகேலா நாம் ஆவன செய்யத் துணிவோம்... துணிவீர்... துணிவீர்... துணிவீர்.... நாம் துணிவோம் துணிவோம் துணிவோம்....! இன்றும் எமது காதுகளில் ஒலிக்கும் அந்த துணிவீர்! துணிவீர்! துணிவீர்! என்று கம்பீரமாக ஒலித்த கணீர் என்ற குரலுக்கு சொந்தக்காரர் வேறு யாரும் அல்ல, அந்த ‘ஆக்கேலா’ (Akela) என்ற சொற்பதத்துக்கு உண்மையான வரைவிலக்கணமாக வாழ்ந்து மறைந்த எங்கள் அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் பாத்திரமான ரோகினி செக்சர் என்று அழைக்கப்படும் திருமதி ரோகினி இரட்னவேல்.

மகாஜனாவின் 70களின் இருந்து 90கள் வரை சேவையாற்றிய ரோகினி செக்சர் மாணவர்கள் மனதில் விட்டு சென்ற புதியுகள் பூர்ப்பல். ஆசிரியர் என்ற சொற்பதத்தின் பொருளாக அப்பால் சென்று மாணவர்களின் வளர்ச்சிக்கும் பன்முகப்பட்ட தலைமைத்துவத்தை வழங்கி மாணாக்கரின் முழுமையான வளர்ச்சிக்கு அடித்தளம் இட்ட பெருமை இவருக்கு உண்டு. எமது 94 உயர்தர மாணவர்களில் அநேகர் 81ஆம் ஆண்டில் இருந்து 86ஆம் ஆண்டுவரை இவரது மேற்பார்வையில் வளர்ந்த பேறு பெற்றவர்கள்.

ஓர் ஆரம்ப பாடசாலை ஆசிரியராக, பகுதித் தலைவராக, குருளைச் சாரண ஆசிரியராக, பாடல் போட்டி, பேச்சுப் போட்டி பயிற்றுவிப்பவராக, ஆலோசகராக இன்னும் பற்பல பரிமாணங்களாடாக எமது ஆரம்ப காலக் கல்லூரி காலத்தில் எம்மையெல்லாம் வழிநடத்தி சென்றவர் இவர். அன்பு, கனிவ, கண்ணியம், நேர்மை, துணிவி, கட்டுப்பாடு, அதிகாரம், ஆளுமை, கண்டிப்பு, தலைமைத்துவம் என்று பல சீரிய பண்புகள் ஒருங்கே ஒரு சிறிய உருவத்துக்குள் அடக்கலாம் என்றால் அதுதான் எமது ரோகினி செக்சர்!

மகாஜனாவின் ஆரம்ப பாடசாலைக் கல்விக்கு மேலாக கல்லூரியின் சாரணியத்துவத்துக்கு அவர் ஆற்றிய சேவை அளாப்பிரியது. சிறப்பாக குருளைச் சாரணர், வழிகாட்டிகளின் பொறுப்பாசிரியராக நீண்ட காலம் சேவையாற்றிய இவர் இந்த துறையில் மகாஜனா சிறந்து பரிணாமிக்க வித்திட்டவர். மகாஜனாவின் சாரணியம் காங்கேசன்துறை வட்டாரத்திலும் மாவட்ட மட்டத்திலும் கொடி கட்டிப் பறந்த காலம் இவரது தலைமையில் அணிதிரண்டு பாட்டு, நாடகம், விளையாட்டு என அனைத்து பரிசில்களையும் தட்டிச் சென்றது இன்றும் பசுமையாக மனதில் உள்ளது. ஒரு மாணவனின் தனி ஆளுமை வளர்ச்சிக்கு ஒர் ஆசிரியரின் பங்கு அளாப்பிரியது. அதிலும் குறிப்பாக ஓர் ஆரம்பக் கல்வி ஆசிரியர் அதில் கணிசமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவார். அந்த வகையில் பங்காற்றியவர்களில் ரோகினி செக்சர் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல தக்கவர்களில் ஒருவர். அவர் எப்போதும் நாமே எமது வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும் என்றும்,

பெற்றார்களின் தயவு எந்த நேரமும் எதிர் பார்க்காது வீட்டுக்கும் பாடசாலைக்கும் சமூகத்துக்கும் ஆக்கபூர்வமான வேலைகளைச் செய்து சமூகத்தில் ஒரு பொறுப்புள்ள பிரஜையாக உருவாக வேண்டும் என்ற கருத்தையும் முன் வைப்பார். இவற்றைச் சாரணியத் துறை மூலம் செயல்முறையாக செய்து காட்டி பல நூட்பங்களைப் பயிற்றுவித்தவர்.

ஆசிரியர் அவர்கள் குருவைச் சாரணர்களை காலத்துக்கு காலம் தனது வீட்டிற்கு அழைத்து ஒரு பகல் முகாம் போல் நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்கு செய்து முழு நாளை கவாரஸ்யமான சிறு சிறு பணிகளைத் தந்து பல துறைகளைப் பயிற்றுவிக்கும் ஒரு பாசனப் பட்டிரை நடாத்தும் வழமையக் கொண்டிருந்தார். பாடசாலைச் சுற்றுலா மற்றும் வெளிக்கள் நிகழ்வுகள் இல்லாது இருந்த காலத்தில் இவர் ஒழுங்கமைத்த இந்த பாசனை நிகழ்வு குருவையருக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாக அமைந்திருந்தது. இந்த தினத்தில் தையல், சமையல், கடைஏற் அமைத்தல், பாட்டு பாடுதல், முடிச்சுகள் போடுதல், முதலுதவி போன்ற வாழ்க்கைக்கு பயனுள்ள பல விடயங்களைத் தானே தனி ஆளாக மிகுந்த ஊக்கத்துறைம் ஈடுபாடாகவும் சொல்லித் தந்து மாணவருக்கு இவற்றில் ஒரு விருப்பத்தையும் ஆர்வத்தையும் கொண்றப் பாடுபட்டவர்.

அனுபவம் தான் மிகச் சிறந்த ஆசான் என்று சொல்வார்கள். ஆனால் எங்கள் ரோகினி டீசர் பல அனுபவங்களை எங்களுக்கு தந்த பேராசானாகி எங்கள் மனதில் என்றும் இடம் பிடித்திருப்பவர்.

இவர் எமக்கு வாழ்க்கைத்திறன் மற்றும் விவசாயம் ஆகிய பாடங்களைக் கற்பித்தவர். மாணவர்களுடன் மிகவும் அன்பாக நடந்து கொள்வார். இவரிடம் நாம் கற்ற வாழ்க்கைத்திறன் கல்வி எமது அன்றாட வாழ்க்கையில் சில விடயங்களைச் சிறப்பாகவும் விரைவாகவும் செய்வதற்கு உதவியது. குறிப்பாக பப்பாசிப்பறிதடி மூலம் எவ்வாறு பப்பாசிப்பழுத்தை இலகுவாகவும், நிலத்தில் விழாமலும் பறிப்பது என்பதைச் செய்துகாட்டினார். எம்மில் பலர் இதனை வீட்டிற் செய்து பப்பாசிப்பழும் பறித்துவிட்டனர். அதேபோல் மரங்களை எவ்வாறு புதிவைப்பது என்பதையும் எமக்குக் கற்பித்தார். எங்கள் நண்பர்கள் புதிவைத்து ரோஜாத் தோட்டங்களை அவரவர் வீடுகளில் உருவாக்கியிருந்தார்கள். இவை சில உதாரணங்களான்.

எல்லா மாணவர்களுக்கும் விளங்கக்கூடிய வகையில் இலகுவான முறையில் கற்பிப்பார். இவரிடம் கல்விகற்ற நாட்களை எம்மால் என்றும் மறக்க முடியாது. எல்லா மாணவர்களுடனும் அன்பாகப் பழகும் ஆசி ரீசர் அவர்கள் இன்று எம்முடன் இல்லையே என்று நினைக்கும் போது மிகவும் வேதனையாக உள்ளது. கல்விக்கண் திறந்த ஆசிரியை ஆண்டவன் அடியிணையில் என்றும் அமர்ந்திருப்பார் என்பது தின்னாம்.

எதிர்காண்ட சவால்கள் என்னில் அடங்காதவை. அவற்றைக்கண்டு அவர் பின்வாங்கவும் இல்லை, மனம் தளரவும் இல்லை. மாறாக சவால்களை எல்லாம் சாதனைகளாக மாற்றி எம்மை வெற்றிவாகை சூட வைத்தார். எமது பாடசாலை பின்புலம் யாவரும் அறிந்ததே. நாம் எல்லாம் வறுமைக்கோட்டுக்கு கீழே இருந்த சிறார்கள். கொஞ்சம் வசதி இருக்கும் வீடுகளில் கூட விளையாட்டுக்கு உடுப்பு வாங்க என்று கேட்டால் பணம் கிடைக்காது. இன்றுபோல் அன்று எமக்கு பண உதவி செய்ய எவரும் இல்லை. ரோகன் அன்னா தனது ஊதியத்தை எமக்காக செலவு செய்தார். இவர் மிகவும் திறமையான உடை வடிவமைப்பாளரும் கூட. எமக்கு தேவையான குறுங்கால்சட்டை (running shorts) வலைப்பந்தாட்ட உடைகள் என்பவற்றை தானே தைத்துத் தந்தார். வெளியில் நாம் ஒரு விளையாட்டு நிகழ்வுக்கு சென்று வந்தால் நாம் வெல்கின்றோமோ இல்லையோ, கட்டாயம் ‘ஜஸ்கிரீம்’ கடைக்கு கூட்டிச்செல்வார். போராட்ட காலத்திலும் எமது விளையாட்டுத்துறை தொய்வு கண்டதும் இல்லை. தடங்கி நின்றதும் இல்லை. காலைநேர, மாலை நேர பயிற்சியின்போது எந்த ஆசிரியரும் மைதானத்தில் நின்றதில்லை. எங்கள் அனைவரதும் பொறுப்பு இவருடையதாகவே இருந்தது. இந்திய இராணுவ காலத்தில் பயிற்சி நேரங்களில் பல இடர்பாடுகளை எதிர்காண்டோம் எம்மை கண்ணும் கருத்துமாக பாதுகாத்தார். காலத்தின் தேவைக்காக, மைதானத்தில் வானுர்தி இரண்காமல் நாமெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து வலிகள் நட்டு வைத்தோம். அப்போதும் பயிற்சிகள் தடைப்படாமல் ரோகன் அன்னாவின் வீட்டுக்கு அருகாமையில் இருந்த பனை வளைவு துப்பவு செய்து தந்து தடையின்றி தொடர வழி வகுத்தார். மீண்டும் பாடசாலை திடைல பயன்படுத்த வந்தபோது, மைதானம் முழுக்க நெருஞ்சி முட்கள் நிறைந்து விட்டன. அதனையும் பாடசாலையுடன் இணைந்து தானும் முன்னின்று வாழைக்குற்றி உருடிமுட்களை அகற்றி..., அப்பப்பா அவரும் பட்டபாடு கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.

சரி இடம்பெயர்ந்தோம், இவர் தொடர்ந்து வந்தார். விடாது காலை மாலை பயிற்சிகளும் போட்டிகளும் அதிலே வெற்றிகளும் ஈடுவெந்தோம். இறுதியாக 1994 மாணவர் நாம் பல இடங்களில் அல்லாடிய மகாஜன மாதாவை ஒரு இடத்தில் அமரவைத்தோம். அப்போதும் இனுவிலில் குளமாக இருந்த ஒரு பற்றைக்காணியை செப்பனிட்டு, அதனை மைதானமாக்கியதில் பெரும் பங்கு எங்கள் ரோகன் அன்னாவுக்கும் உண்டு. இன்றுபோல் அன்றைய காலகட்டத்தில் பயிற்றுவிக்க போதிய உபகரணங்களோ வசதிகளோ இருந்ததில்லை. மன்னில் குச்சி மனிதன் கீறி, ஒவ்வொரு தடகள விளையாட்டுக்கும் எமது உடலின் ஒவ்வொரு பாகமும் எப்படி வளையவேண்டும், திரும்பவேண்டும் எந்தக்கோணத்தில் கைகால்கள் இருக்கவேண்டும், என்பதை அழகாக புரியவைத்து அதன்படி செய்யவும் வைக்க இவரை அன்றி எவ்வாறும் முழுந்துதில்லை. நாம் யாழ்ப்பாணத்தில் கொடி கட்டிப் பறந்தோம். எமது திறமைகள் யாவும் யாழ்மாவட்டத்துக்குள் முட்கப்பட்டிருந்தது. இவரின் பயிற்றுவித்துக் கிரான்கு ஒரு சாட்சி, 1990 காலப்பகுதியில் (சுமாதான் காலத்தில்) எமது பாடசாலையின் சிறந்த விளையாட்டு வீராங்கின் ஒருவர் அகில இலங்கை மெய்வல்லுனர் சம்மேளனத்தால் நடாத்தப்பட்ட விளையாட்டு நிகழ்வில் பங்கேற்று அப்போது குறுந்தூர ஓட்டத்தில் மிகப் பிரபலமாக இருந்த தமயந்தி தற்ஷா. பொன்சோ இருவரையும் தோற்குத்து 100m, 200m இரண்டிலும் முதலாம் இடம் பெற்றார். ஆனால் தமிழனின் சாபக்கேடு, 100m ஓட்டத்தில் மிக குறைந்த தூர இடைவெளியில் இவர் முதலிடம் வந்ததால் இரண்டாம் இடம் என்று கூறிவிட்டார்கள், அன்று இரவு முழுவதும் ரோகன் அன்னா உறங்கவில்லை ஆற்றாமையும் கோபும் மேலோங்கி நின்றது. ஆனால் அடுத்த நாள் நடந்த 200m ஓட்டத்தில் அவர் அந்த மாணவியை நீண்ட தூர இடைவெளியில் முதலாவதாக வரவைத்து அவர்களின் முக்கை உடைத்தார். எமது 1994 பிரிவுக்கும் இவருக்கும் சகபாடுகள் உறவும் உண்டு. இவர் 11ம் ஆண்டு பாடிக்கும்போது மகாஜா நிறுவனம் இவரின் விளையாட்டு திறமையால் சர்க்கப்பட்டு அவருக்கு வேலை வாய்ப்பு வழங்கியது. அதனால் ரோகன் அன்னா அப்போது A/L பரீட்சைக்கு தோற்றுவில்லை. பின்பு விளையாட்டு உத்தியோகஸ்த்தர் பரீட்சையில் சித்திபெற்று விளையாட்டு உத்தியோகஸ்த்தர் ஆனார். காலப்போக்கில் மேற்பதவிகளுக்கு செல்ல A/L பெறுபேறு இன்றியமையாதது ஆனது. எனவே இவர் எம்முடன் பரீட்சைக்கு தோற்றித்தமானார். எமது கலைப்பிரிவு மாணவர்களுடன் கூட்டு படிப்பு, மருதனார் மட்டத்தில் தனது வீடில் பெற்றோல்மகள் வைத்து கலைப்பிரிவு மாணவர்களுடன் (ஆண்கள்) ஒன்றாக சேர்ந்து படித்தார். விளையாட்டு வீரனுக்கே உரிய சீரிய பண்பினால் சிறு பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து படிப்பதா என்ற தயக்கமோ, தெரியாததை கேட்டு படிப்பதில் அவர் வெட்கமோ படவில்லை. மாறாக பெருமிதம் கொண்டார். பரீட்சையில் சித்தியும் அடைந்தார். தீரமும், விடாமுயற்சியும், அர்ப்பனிப்பும் ஒருங்கே கொண்ட பயிற்றுவிப்பாளரான அன்னா, கண்டிப்புடன் கலந்த அரவனைப்பில் எமக்கு தந்தை, நல்நெரிப்புடேதலில் ஆசான், பாதுகாப்பதில் அன்னா, எம் பிரச்சனைகளை தீர்ப்பதில் ஒரு நல்ல நண்பன். இவ்வாறு பல பரிமாணங்களில் எம்முடன் வாழ்ந்த மிகச்சிறந்த மனிதர். என்றென்றும் நன்றியுடன் நாம் நினைவு கூறவோம்

அமர்ச் சரஸ்வதி கனகேஸ்வரன் ஆசிரியை

எமது மதிப்பிற்குறிய ஆசிரியை திருமதி.ச.கனகேஸ்வரன் அவர்கள் தல்லிப்பழை மகாஜனக்கல்லூரியில் தரம் 07 முதல் தரம் 11 வரை எம்பில் பலருக்கு சமூகக்கல்லிப் பாடத்தினை கற்பித்த ஆசிரியை. அப்பாடத்தினை எமக்கு எளிய மொழி நடையில் இலகுவாக விளங்கும் வகையில் கற்பித்தார் எங்கள் கல்விக் காலம் பல யுத்த அனர்த்தங்களைக் கொண்டாக அமைந்தது.

1988-1990 வரையான காலப்பகுதி மாணவர்கள் பாடசாலைக்கு ஒழுங்காக செல்ல முடியாத காலம், மற்றும் 1990 க்குப் பின்னரான இடப்பெயர்வுகள். இக்காலத்தில் எல்லாம் இழந்த பாடங்களை ஆசிரியை அவர்கள் எமக்குக் கற்றுத் தருவதில் காட்டிய அற்பனிப்பான சேவை எம்மால் மறக்கமுடியாதது.

1990ன் பிற்பகுதியில் ஏற்பட்ட இடப்பெயர்வுகளின் போது, மாலை நேரப் பாடசாலைகளாக நடைபெற்ற போதும் சிரமம் பாராது நேரத்துடன் வருகைதந்து எமக்குக் கற்றல் செயற்பாட்டுக்கு உறுதுணையாக இருந்தார் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. இக்காலத்தில் ஆசிரியரின் வீடு விமானத் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகிய போதும் மாணவர்கள் மேல் கொண்ட அக்கறையினால் அடுத்த நாளே பாடசாலைக்கு வருகை தந்து மாணவர்களின் கல்வி கற்பித்தல் செயற்பாட்டை தொடர்ந்து எல்லோரினது மனங்களிலும் இடம்பிடித்துக் கொண்டார்.

சமூகக்கல்லி, வரலாறு, புவியியல் பாடங்களை இடைநிலைப் பிரிவுகளில் கற்பித்து மாணவர்களின் தேர்ச்சி மட்டங்களை உயர்த்துவதில் திறமையாகச் செயற்பட்டார். உலகப்படித்தினை கரும்பலைகயில் வரைந்து நாடுகளைக் குறித்து காட்டுவார். தேசப்படக் கல்வியில் ஆறுகள், நீர் வழிந்தோடும் பகுதிகள், குன்றுகள், மலைகள், சமவெளிகள் என்பனவற்றை இனங்காணவும், அவற்றைக் குறிக்கவும் மாணவர்கள் இலகுவாக அறிந்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் தெளிவாக விளங்கப்படுத்தும் திறன்காண்ட ஆசிரியரின் செயற்பாடு பரீட்சைக்கு மட்டுமல்லாது ஓவ்வொரு மாணவரின் வாழ்க்கைக்கும் பெரிதும் உதவியது என்றால் அது மிகையாகது.

வரலாற்று பாடத்தில் வரும் கதைகள் சொல்லும் போது மிகவும் நயமாகவும் ஆர்வத்தை தூண்டும் விதமாகவும் சொல்லுவார். அது மட்டுமல்லாது அதே கதையோடு வரும் கிளைக் கதைகள் எல்லாம் சொல்லி எங்கள் அறிவை வளர்க்கத் தவறியதில்லை. பாட நேர மணி அடித்து ஓரிரு நிமிடங்களஞ்சுக்குள் மைதானத்தின் கரையோரம் ஆசிரியை எங்கள் வகுப்பு நோக்கி நடந்து வருவதைக் காணலாம். நேரம் காப்பது, அன்புடன் பழகுவது, பாடம் நடத்தும் போது எல்லாரையும் அவதாளிப்பது, விடயங்களை தெளிவாகவும் புரியும் படியும் எடுத்துச் செல்வது போன்ற பல நற்பண்புகளை தான் வாழ்ந்து காட்டியதன் மூலம் எங்களுக்குச் சொல்லித் தந்தவர்,

சரஸ்வதி கடாட்சம் பெற்ற எமது ஆசிரியை பல தசாப்தங்கள் கல்விச் சேவையினை வழங்கி பல்லாயிரக் கணக்கான மகாஜனா மாணவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக வாழ்ந்ததன் பயனாக ஆண்டவன் அடியிணையில் நிரந்தர வாழ்வைப் பெற்றிருப்பார் என்பதில் ஜயமில்லை.

அமர் சுப்ரிமனியம் சரவணபவன் ஆசிரியர்

“நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும் பெருமை உடைத்து இவ்வலகு”

என்ற வள்ளுவர் வாக்கிற்கு உதாரணம் சொல்லத்தக்க வகையில் இன்று எழுமுடன் இல்லாதபோதும் எம் நினைவில் கலந்துள்ள பொருளியல் ஆசான் அமர் சு. சரவணபவன் அவர்கள்.

இவர் எமக்கு பொருளியற் பாடம் கற்பித்தவர். எமது பொருளியல் ஆசிரியர் அமர் சரவணபவன் அவர்கள் பொருளியலில் மிகவும் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். இவர் எமது மாணவர்களுக்குப் பொருளியலை சிறப்பாகக் கற்பித்தார். கற்பித்தவில் கண்டிப்பும்

வழிகாட்டலில் கண்ணியமும் கொண்டு நகைச்சுவை உணர்வுடன் சுலபமானவர்களுக்கும் விளங்கும் வகையில் கற்பித்தல் அவரது தனிச்சிறப்பு. இவரிடம் பழகிய நேர முகாமைத்துவமும் திட்டமிடலும் இன்றும் எம்மை வழிப்படுத்துகின்றன.

மாணவரது கல்வி வளர்ச்சியில் அதீத அக்கறைகொண்ட இவர் எமது கல்லூரிக்கு முன்பாக இருந்த இல்லத்தில் தனியார் கல்வி நிறுவனத்தை நிறுவி மாணவர்களது கல்வி அறிவை வளர்த்தவர். எப்பொழுதும் தன்னிடம் பயின்ற ஏழை மாணவர்களிடம் பணம் பெறாது இலவசமாகப் பொருளியலைப் புகட்டனர். எமது ஆசான் எப்பொழுதும் வகுப்பிற்கு வருகையில் புன்னகைத்த முகத்துவனும் கவர்ச்சியான கண்களுடனும் ஆர்வத்துடன் வருவது இன்றும் மனதில் இனிமையாக உள்ளது. நகைச்சுவை உணர்வுடன் கற்பித்து வகுப்பை எப்பொழுதும் கலகலப்பாக வைத்திருப்பதில் வல்லவர்.

இவரிடம் கல்வி பயின்ற பல மாணவர்கள் உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் மிக உயர்ந்த பதவி வகிக்கின்றனர். எமது கல்லூரி இடம்பெயர்ந்து பல்வேறு இடங்களில் இயங்கிய போதும் மாணவர்களின் கல்விக்காகத் தன்னை முழுமையாக அரப்பணித்துச் சேவையாற்றியவர்.

1995இல் இடம்பெயர்ந்து வவனியாவில் தனது ஆசிரியப் பணியை மேற்கொண்டிருந்தாலும் இறுதிக்காலத்தில் மகாஜன மாதாவிடம் மீள வந்து தமது சேவையை வழங்கிவந்த வேளையில் விதிவசம் நோய்வாய்ப்பட்டு 10.12.2004 இல் ஓய்வு பெற முன்னரே ஆசிரியர் அவர்கள் அமரத்துவம் அடைந்தார். அவர் மறைந்தாலும் அவர் ஆற்றிய சேவைகளை மகாஜன மைந்தர்கள் என்றும் நினைவில் கொள்வர் என்பது தின்னனம்.

அமரர் கங்கு செல்வமலர் இந்திரசிங்கம் ஆசிரியை

“ஆம்பிளைப் பிள்ளையள் வடிவாச் சாப்பிட வேணும். நாளைக்கு நீங்கள் தான் எதிர்காலச் சந்ததியையே தாங்கிப் பிடிக்கப் போற்றீங்கள். பெம்பிளைப் பிள்ளையளின்ற பங்கில ஒரு கரண்டி வெட்டி ஆம்பிளைப் பிள்ளையளுக்குப் போட்டபோறன்” என்று நகைச்சுவையாகக் கூறியவாறே மதிய உணவை ஒரு தாய் போலத் தானே பரிமாறும் அன்புள்ளம் கொண்டவர்.

“விஞ்ஞானம் படிக்கிற பிள்ளையள் சக்தியை விரயம் செய்யக்கூடாது. சேமிச்சுப் பழகவேணும். சத்தும் போட்டாலும் சக்தி வீணாப்போகும்” என்று அன்புக்கட்டளை இட்டு எந்தவித கடுஞ்சொற்களும் இன்றி வகுப்பை அமைதியாக்கும் அன்பு உள்ளம்.

நேர்த்தியாக வாரிப் பின்னிய நீண்ட கூங்கும் கூங்கும், ஏந்நேரமும் பூத்திருக்கும் புன்முறவுல், அனைவருடனும் அன்புடன் பழகும் குணம், ஆடம்பரம் இன்றிய சாதாரண வாழ்க்கை இவற்றுக்கு எல்லாம் சொந்தக்காரிதான் எங்கள் எல்லோராலும் ‘இந்திரசிங்கம் ஷ்சர்’ என அன்பாக அழைக்கப்படும் திருமதி கங்கு செல்வமலர் இந்திரசிங்கம் அவர்கள்.

1980 களில் ஆசிரியையாக எமது பாடசாலைக்கு வந்தவர் 1987 ஆம் ஆண்டு எம்மில் பலருக்கு விஞ்ஞான ஆசிரியையாகவும் வகுப்பாசிரியராகவும் கிடைத்தது எமது வரப்பிரசாதம். ஆண்டு 7 இல் இருந்து ஆண்டு 11 வரை விஞ்ஞான ஆசிரியராகவும் ஆண்டு 7 இல் இருந்து ஆண்டு 9 வரை வகுப்பாசிரியராகவும் எங்களை வளர்த்துதூதுவர்.

கரும்பலகையில் எழுதும் போதும், காகிதத்தில் எழுதும் போதும் அச்சடித்தால் போல் எழுதும் நேர்த்தியான கையெழுத்து. விஞ்ஞான வரைபடங்களை இம்மியும் பிசகாது சுண்ணக்கட்டிகளால் பிரதி எடுத்தது போலவே வரையும் திறமை கொண்டவர். பரிசோதனைகளை மிகவும் இலாவகமாக விளங்கச் செய்யும் பாங்கு என ஒரு விஞ்ஞான பாட ஆசிரியையாவதற்கென்றே பிறப்பெடுத்தவர் என நினைக்கத்தோன்றும்.

சிறு குறிப்புக்கள் சொல்லுதல், படங்கள் வரைதல் போன்றவற்றை பாடப்பத்தகமே பார்க்காமல் செய்து முடிப்பார். அவர் வரைந்த சமிபாட்டுத் தொகுதியும், குருதிச் சுற்றோட்டத் தொகுதியும், ஆவர்த்தன

அட்டவணையும், பொறிகளும் இன்றும் எமக்கு மனக்கண்களில் நிழலாடுகின்றன. எவ்வளவு தடங்கல்கள் வந்தபோதும் மேலதிக வகுப்புகளை நடாத்தி பாடத் திட்டத்தை முழுமையடையச் செய்து நாம் சிறந்த பெறுபேறுகளை அடைவதற்காக விடுமுறைக் காலங்களில் கூட நடந்து வந்தும், மாணவர்களின் துவிச்சக்கரவண்டியில் ஏறி வந்தும், மேலதிக வகுப்புக்கள் நடத்தி எம் முன்னேற்றத்திற்கு அயராது உழைத்தவர்.

மாணவர்களைத் தனித்தனியே கவனித்து யாருக்கு பக்கத்தில் யார் இருந்தால் வகுப்பு அமைதியாக இருக்கும் எந்த மாணவனுக்கு பக்கத்தில் யாரை இருத்தினால் ஒரு மாணவனின் கல்விக்கு மற்றவர் உதவியாக இருப்பது எனக் கணித்து இடம் மாற்றி இருக்கச் செய்வதில் அவரிற்கு நிகர் அவரே தான்.

சில வேளைகளில் தான் விட்ட இடத்தில் இருக்காமல் யாராவது இடம் மாறி இருந்தால் உடனே திருப்பி தான் நினைத்ததைச் செய்யாமல் மாணவரின் விருப்பத்துக்கு விட்டுக்கொடுத்துக் கண்டுகொள்ளாமலும் இருப்பார். இவ்வாறு மாணவர்களைப் புரிந்து கொண்டு அன்பாக வழி நடாத்துவதில் மிகவும் வல்லவர். மாணவர்களின் தனிப்பட்ட விடயங்களிலும் கவனம் எடுத்து அவர்களை நன்றாக அவதானித்து நாசூக்காக அறிவிரை கூறுவார்.

ஒரு வகுப்பாசிரியராகத் தனது வகுப்பு மாணவர்கள் எல்லாவற்றிலும் மேலோங்கி நிற்கவேண்டுமென்று விரும்புவதோடு மட்டுமல்லது மாணவர்கள் தமது வயதுக்கேற்ப சிறு சிறு குழப்பாடுகளும் செய்யத்தான் வேண்டும். அப்போதான் மாணவர்கள் தமது மாணவப் பருவத்தை மகிழ்ச்சியாகக் கழிக்கலாம் என்று திடமாக நம்புவார். இதனால்தானோ என்னவோ எம்மை எந்தவாறு குழப்பாடுக்கும் அதடியதும் இல்லை, கண்டித்ததும் இல்லை. பாடத்தில் கவனம் செலுத்தாவிட்டால் மட்டும் சற்றே கண்டிப்பார். நாம் சாரணியம், விளையாட்டு போன்ற நடவடிக்கைகளில் பங்குபெறுவதற்காகப் பாடங்களை தவிர்க்க நேரிட்டால் எந்தவாறு மறுப்பும் சொல்லாமல் அனுமதித்து தவறவிட்ட பாடங்களை தனியாகக் கவனமெடுத்துக் கற்பிப்பார்.

இவ்வாறு அன்பின் உருவாக வாழ்ந்ததால்தான் அன்பை விரும்பும் ஆண்டவன், இன்னும் பல நாறு மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்கச் சந்தர்ப்பம் வழங்காமல், தனது மகன், மகள், அன்புக் கணவருடன் இன்னும் பல காலம் வாழ அனுமதிக்காமல், தன்னருகில் அழைத்து நிரந்தரமான இன்ப வாழ்வை வழங்கி விட்டான்.

மாரர் கந்தசாமி தருமேசன் ஆசிரியர்

முதலாவது காங்கேசன்துறை சாரணர் பாசறைக்காக மகாஜன மைதானத்தின் தென்மேற்கு மூலை ஒதுக்கப் பட்டிருந்தது. மாரர வரிசையின் கீழ் அனைத்து சாரணர்களும் எறும்புகள் போல சுறுசுறுப்பாகக் கூடாரம் அமைத்தல், சமைத்தல், பாலம் கட்டுதல் போன்ற பல வேலைகளில் அடுத்தநாள் நடைபெறவிருக்கும் 'றவிக்காகத் தம்மைத் தயார்ப்படுத்தியபடி கடுமையாக உழைத்துக் கொண்டிருந்தனர். மாலை மங்கி இருள் கல்விக் கொண்டிருந்தது. அந்த நேரம் ஒருவர் சாரணர்களது வேலைகளை உன்னிப்பாக அவதானித்துக் கொண்டிருந்தார். குழக்களின் அருகில் சென்று உற்சாகம் உட்டியபடி ஓரிரண்டு நகைச்சவைகளைக் கூறி வேலைப் பழுவின் தாக்கத்தையும் சோர்வையும் தனித்துக் கொண்டிருந்தார். சாரணர்களோடு சாரணனாக, அறிவிறுத்தும் ஆசானாக, பாசறை நடாத்தும் தலைவனாகச் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தவர் வேறு யாரும் அல்ல, வலயத்தில் அந்த காலத்தில் கொடி கட்டிப் பறந்து கொண்டிருந்த மகாஜனா சாரணர்களின் பொறுப்பாசான் திரு. தருமேசன் அவர்களே!

மகாஜனாவுக்கு ஒரு மரவேலை ஆசிரியராக வந்த தருமேசன் ஆசிரியர் அவர்கள், வாழ்க்கைத்திறன் மற்றும் அது தொடர்பான தொழில் சார் பாடங்களைப் பொறுப்பேற்று மாணவர்களைப் பயிற்றுவித்தார். கல்லூரிச் சாரணர்களின் உதவி ஆசானாக கல்லூரிச் சாரணியத்துக்குள் நுழைந்த இவர் பின்னர் சாரணர் பொறுப்பாசிரியராகப் பணியாற்றிப் பாடசாலைச் சாரணியத்துறையின் வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்காற்றினார். அந்த கால கட்டத்தில் மரவேலைக்கு என ஒரு தனி வகுப்பு ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அதைத் தனது தளமாக கொண்டு அதைக் கல்லூரிக்குத் தேவையான தொழில்நுட்ப கூடமாக இயக்கினார். சாரணர்களின் கூடாரங்கள் மற்றும் இதர பெறுமதிவாய்ந்த கருவிகள் மற்றும் பொருட்கள் அந்த அறையில் பாதுகாப்பாக

வைக்கப்பட்டிருக்கும். வளாங்கள் மிகவும் அரிதாக இருந்த அந்தக் காலத்தில் அவற்றைக் கண்ணும் கருத்துமாகப் பாதுகாத்துத் தேவையான நேரத்தில் தேவையான பொருட்களைத் தானே எடுத்து வந்து தந்து அவற்றை பொறுப்பாகப் பாதுகாத்தவர். எம்மில் பலர் அந்த வகுப்புக்குள் இரண்டு தேவைக்காகப் போவதுண்டு. ஒன்று சாரணியத்துறை சம்பந்தமாக மற்றையது வாழ்க்கைக்குத்திறன் வகுப்புக்காக. ஏட்டுக்கல்வி மட்டுமே கோலோச்சிய அந்தக் காலத்தில் வாழ்க்கைக்குத்திறன் எனும் பாடம் பலருக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாய் அமைந்தது. இந்தப் பாடம் எங்களின் நாளாந்த வாழ்க்கைக்குத் தேவையான செயல் முறைகளையும் புதிய பல கருவிகளின் தயாரிப்பையும் வேறு பல உத்திகளையும் கொண்டிருந்தது. பலருக்குக் கடினமாக இருந்த இந்தப் பாடத்தை இலகுபடுத்தி மிகவும் எளிமையாகவும் சுவாரஸியமாகவும் கற்றுக்கூற்றுவர் தருமேசன் ஆசிரியர். இந்த பாடத்தில் பயின்ற பல விடயங்கள் உதாரணமாக 'பப்பாசிப் பறிதடி', 'இருவழி ஆழி', 'மகரம்' பின்னல் எனப் பல விடயங்கள் 3 தசாப்தங்களுக்கு மேலாக இன்றும் எமது மனதில் நிர்கிறதென்றால் அதில் ஆசிரியரின் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

மகாஜனாவின் சாரணியத்துறைக்கு ஆசிரியர் ஆற்றிய சேவை அளப்பரியது. எல்லாப் போட்டிகளிலும் எல்லா நிகழ்வுகளிலும் நாம் பங்கு பற்றியே ஆகவேண்டும் என உற்சாகப்படுத்தியபடியே ஈடுபாடு வைப்பார். அவரது ஆசிரிய தொழிலும் செயற்திறனோடு தொடர்பு பட்டதாலோ என்னவோ, தானே களத்தில் நின்று வேலைகளில் பங்கீடுத்து மாணவருக்கு முன்னுதாரணமாக விளங்கியவர். இவர் பொறுப்பாசிரியராக இருந்த காலத்தில்தான் எமது வகுப்பை சேர்ந்த மாணவர்கள் சிரேஷ்ட சாரணர்களாகச் சாரணியத்தை வழிநடத்தினார்.

பாடசாலை, கல்வி, சாரணியம் என்ற துறைகளுக்கு அப்பால் ஒரு அமைதியான மனிதனாக, சாதனை வீரனாக, பண்பாளனாக, உதவும் மனப்பான்மை கொண்ட மனிதராக, சிரித்த முகத்துடன் இலகுவில் எவருடனும் பழகும் தன்மையுடையவராக எம்மத்தியில் வலம் வந்த ஒரு நல்ல மனிதரை நாம் எப்போதும் நினைவில் கொள்வோம்.

அமர் பொன்னுத்துரை தவமணி யூசிரியை (சரஸ்வதியம்மா)

சரஸ்வதியம்மா பொன்னுத்துரை அவர்கள் எமது கல்லூரியில் ஆரம்பப் பிரிவு ஆசிரியராக பல ஆண்டுகள் கடமையாற்றியவர். முதலாம் வகுப்பில் புதுமுகப் பாலர்களாகப் பள்ளி வந்த சிறுவர்களுக்கு இவர் மீது அளவு கடந்த பிரியம். சிறுவர்களைத் தன்மகவகளாகக் கருதி அன்பு செலுத்துவதில் தன்னிகரற்றவர். இயல், இசை, நாடகம் போன்ற துறைகளில் சிறுவர்களைப் பயிற்றுவித்து மேடையேற்றும் தனித்துவம் மிக்கவர்.

தான் பெற்ற அறிவைத் தன் கல்லூரிப் பிள்ளைகளுக்கு மட்டுமன்றி தன் கிராமமாகிய பன்னாலைப் பிள்ளைகளுக்கும் கொடுத்தார். இவரைப் பலரும் அன்பாகத் தவமணி ரீச்சர் என்றே அழைப்பார்கள். இவரிடம் எழுத்தறிந்த பல மாணவர்கள் ஆண்டு ஜந்து புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் திறமையாகச் சித்தி பெற்று இன்று பல உயர்ப்பதவிகளில் உள்ளார்கள். மேலும் இவர் படிப்பில் ஆர்வம் மற்றும் தேர்ச்சி குறைந்த மாணவர்களுக்கு விசேஷ அக்கறையுடன் மேலதிக வகுப்புக்கள் எடுத்து அவர்களைக் கல்வியில் மேன்மையடையச் செய்தவர். ஆசிரியர் அவர்கள் கல்லூரியின் நிர்வாகச் செயற்பாடுகளுக்கும் தன்னாலான பங்களிப்புச் செய்தவர். கல்லூரியின் புறச் செயற்பாடுகளில் மிகுந்த ஊக்கம் கொண்டவர். தமிழ், சமயம் மற்றும் நாடகப் போட்டிகளில் பங்குபெறும் மாணவர்களுக்கு இரவு பகல் பாராது பயிற்சியளித்துத் தேசிய நீதியான வெற்றிகளுக்கு வித்திட்டவர்.

லல மாணவர்களை நாடகங்களில் நடிக்க வைத்து அமர் துறையப்பாபிள்ளை மற்றும் ஜெயரத்தினம் அவர்களின் நினைவு தினங்களை மெருகூட்டியவர். இவர் மறைந்தாலும் இவரது அன்பும் புன்னைகை தவழும் முகமும் மகாஜனன்களின் மனதில் என்றும் நினைத்திருக்கும்.

அமரர் அ. திலகேஸ்வரன் ஆசிரியர்

எமக்கு ஆண்டு ஏழில் சங்கீதம் கற்பித்தவர் திலகேஸ்வரன் ஆசிரியர்.

இவர் பதின்ம வயதிலேயே இந்தியா சென்று சங்கீத வித்துவான் பட்டம் பெற்றவர். இவரின் குரு T.M. தியாகராஜனின் தலைமையில் யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் அரங்கேற்றம் செய்தவர். 1968ம் ஆண்டில் ‘அகில இலங்கை சிறந்த சங்கீத வித்துவானுக்கான’ விருதைப் பெற்றவர். இவர் வடமாகாணத்திலும், கிழக்கு மாகாணத்திலும் பல்வேறு பாடசாலைகளில் சங்கீத ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியவர். 1977 தொடக்கம் 1987 வரை மகாஜனக் கல்லூரியில் சங்கீத ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். மிக அன்பாக

மாணவர்களை வழிநடத்தி இசையின் நுட்பங்களைக் கற்பித்து வட இலங்கை மற்றும் ரீதியாக நடத்தப்பட்ட சங்கீதப்போட்டிகளில் மாணவர்களை வெற்றிபெறச் செய்தார். அதன் பின் வெளிநாடு சென்று தன் இசைப்பயணத்தைத் தொடர்ந்து பல இசை வல்லுனர்களை உருவாக்கியதுடன் ‘நாதோபஜானா’ என்ற இசைக்கல்லூரியை டென்மார்க்கில் நிறுவி இசையைக் கற்றுக்கொடுத்ததுடன் பல நடன அரங்கேற்றங்களிலும் பாடிப் புகழ் பெற்றார். இவரது திறமையால் இவருக்கு ‘கானமணி’, ‘ஏழிசை வாரிதி’, ‘சங்கீத வித்துவான் ’ஆகிய பட்டங்கள் கிடைத்திருந்தன. இவர் பல்வேறு நாடுகளில் இசைக் கச்சேரிகளை நடத்தியும், இசைப்போட்டிகளில் நடுவராகக் கலந்துகொண்டும் தன் இறுதி முச்சுவரை இசைக்காகவே வாழ்ந்து 2007 மார்க்கு மாதம் இறைப்பதும் அடைந்தார்.

அமரர் வசந்தகுமார் ஆசிரியர்

1950 இல் கிழக்கு மாகாணத்தில் சொக்கலடி என்னும் இடத்தில் பிறந்தவர் எமது கணித ஆசான் திரு வசந்தகுமார் ஆசிரியர் அவர்கள். தனது ஆரம்பக் கல்வியை அங்கேயே முடித்துக் கொண்டவர், உயர்கல்விக்காக வடமாகாணத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். அங்கேயே தனது மகத்தான ஆசிரியர் பணியை ஆரம்பித்தார்.

இந்திலையில் 1988 இல் மகாஜன மாதா இவரைத் தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டாள். இவரது சேவைக் காலம் மாணவர்களுக்கு வசந்த காலமாகவே அமைந்தது. பொலிவான் அவரது தோற்றம், குழந்தை உள்ளாம் என்ன காரணமாக மாணவர்கள் ஆசிரியர்கள் எல்லோரையும் விரைவாகத் தன்பால் ஈர்த்துக் கொண்டார்.

அவருடைய பாடநேரங்கள் எப்போதும் மாணவர்களால் மறக்கப்பட முடியாத மணித்துளிகள். கணித பாடம் என்றாலே பின்னிருக்கைக்கு ஒடும் மாணவர்கள் காலப்போக்கில் முன்னிருக்கைக்காக சண்டையிடும் அளவிற்கு அவர் தனது கற்பித்தல் ஆற்றலால் மாணவர்களைக் கவர்ந்திருந்தார். இவர் கடினமான பகுதிகளை மிக இலகுவாகவும், நடக்கச்சைவயுடனும் மிக எளிதாக மாணவர்களுக்குப் புகட்டில்லோவார். ஒரே சமயத்தில் எல்லா மாணவர்களையும் தனித்தனியாகக் கவனித்து ஒவ்வாருவராகத் தட்டிக்கொடுத்து உற்சாகப்படுத்தும் பண்பு மாணவர்களுக்குக் கணிதபாடம் மீதிருந்த விருப்பை மேலும் அதிகப்படுத்தியது என்றே கற்றலாம்.

ஆசிரியர் பல சமயங்களில் மாணவரோடு மாணவராகி மகிழ்ந்திருப்பார். ஒவ்வாரு மாணவருடைய திறமைகளையும் இலகுவாக இனங்கண்டு அவர்களுக்குரிய வழிகாட்டுக்கலை மிகச் சரியாகச் செய்தார். பல மாணவர்கள் இவரை நினைவு கூரும்போது ‘தாங்கள் சாதாரண தரத்தில் இருக்கும் போதே தமக்கு உயர்தரவுகுப்பிற்கான வழிகாட்டல்களையும் அதற்கான பாடப்படுத்தகங்களையும் தந்து தம்மை மிகவும் உற்சாகப்படுத்தினார்’ என்று பெருமித்துத்துடன் கூறுகிறார்கள்.

திடம்பெயர் காலங்களில் இவரது சேவை மகத்தானது. மாணவர்களுக்கு அச்சுறுத்தல்கள் இருந்தபோதும் பயம் ஏதுமின்றி மாணவர்களைப் பகல் நேரங்களில் தனது வீட்டில் வைத்து அவர்களைப் பரீட்சைக்குத் தயார்படுத்தி தனது சேவையை செவ்வனே செய்தவர். வீட்டில் விசேடமான உணவுப் பண்டங்கள் செய்யும் போது எடுத்து வந்து மாணவர்களுடன் பகிற்ந்து உண்ணும் நினைவுகள் கண்களை நடைத்து விடுகின்றன.

“தாமின் புறவதுலகின் புறக்கண்டு

காழுமூவர் கற்றறிந் தார்”

என்ற வள்ளுவன் வாக்கிற்கமைய எப்பொழுதும் தான் கற்றகல்வி எவ்வாறு தன்னை மகிழ்விக்கிறதோ அதே போல மற்றவர்களும் அதனால் இன்புறுவது கண்டு மிகப் பெருமிதம் கொள்வார் ஆசிரியர் வசந்தகுமார் அவர்கள். கல்லியின் கரைதனைத் தடையின்றி நாமடைய இன்பத்தைக் கூட்டி, துண்பத்தைக் கழித்து, அன்பினைப் பெருக்கி வழிகாட்டிய கணித ஆசான் அமரர் வசந்தகுமார் அவர்களை இந்நாளில் நினைவு கூருகிறோம்.

அமரர் சரவணமுத்து விநாயகரத்தினம் ஆசிரியர்

“என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே!” என்ற திருநாவுக்கரசு நாயனாரின் திருவாக்கிற்கு எமது வாழ்நாளில் எமக்கு கிடைத்த ஒரு எடுத்துக்காட்டு திரு விநாயகரத்தினம் ஆசிரியர் அவர்கள். வெள்ளை வேட்டி, வெள்ளைச் சட்டை, வெள்ளேந்தியான சிறிப்பு, வேதமுதல்வன் மேல் கொண்ட காதலால் நெற்றியில் நிறைந்திருக்கும் வெண்ணீரு. இதுதான் எமது விநாயகரத்தினம் ஆசிரியரின் தோற்றம்.

மகாஜனக் கல்லூரியில் மாணவராய் வளர்ந்து பின் மகாஜனக் கல்லூரியிலேயே ஆசிரியராகி மகாஜன் அன்னையின் வளர்ச்சிக்காகவும்

மகாஜன மாணவர்களின் வளர்ச்சிக்காகவும் அல்லும் பகலும் உழைத்த ஆசிரியப் பெருந்தகை அவர். சமயமும் தமிழும் கற்பிக்கும் ஆசிரியராக மகாஜனக் கல்லூரியில் தமது குருத்தொழிலை ஆரம்பித்துபோதும் அவரது காலப்பகுதியில் மகாஜனாவில் படித்த மாணவர்களில் பலருக்கு ஏதாவது ஒரு வகுப்பிலாவது விநாயகரத்தினம் ஆசிரியர் சைவசமயம் கற்பித்திருப்பார். எமது பாடசாலையில் அமைந்திருக்கும் நடராஜர் ஆலயத்தைத் திறமையாக நிற்வகித்து வந்தவர் விநாயகரத்தினம் ஆசிரியர். கோவிற் பணிகளில் மாணவர்களாகிய நாங்கள் பங்கெடுப்பதற்கான சுந்தரப்பத்தை ஏற்படுத்தியும் தந்தவர். கோயிலைச் சுத்தமாகப் பேணியதுடன் அங்கு நடைபெறும் புசைகள், விழாக்க்களையும் திட்டமிட்டுத் திறம்பட நடாத்தியவரும் இவரே. இப்பெயர்ந்து நாம் வந்தபோதும் கோவிலில் இருந்த சுவாமிப் படங்களையும் அவை வைத்திருந்த தளபாட்டத்தையும் பாதுகாத்துக் கொண்டு வந்து மருதனார்மத்தில் எமது கொட்டில் பாடசாலையில் எமது வழிபாட்டிடத்தை அமைக்க ஒழுங்குகள் செய்தவரும் இவரே.

யாழ்ப்பாணத்தின் எந்த மூலையில் சைவசமயப் போட்டிகள்/ப்ரீட்சைகள் நடைபெற்றாலும் அதில் மகாஜன மாணவர்கள் பங்குபற்றி வெற்றிகளைக் குவிப்பதற்குக் காரணகர்த்தாவாக இருந்தவர் விநாயகரத்தினம் ஆசிரியர். நாங்கள் சிறுவர்களாக இருந்த காலத்தில் கீரிமலை சிவநெறிக்கழகம் நடாத்திய பேச்சுப்போட்டி, ஏடைமுதுகல் போட்டி, மாலைகட்டுதல் போட்டி, கோலம் போடுதல் போட்டி என்று ஆரம்பித்து சைவப்பிராபாலன் சபை, விவேகானந்த சபைப் பீர்த்தைகள், யாழ் மாநகரசபை ஒழுங்கு செய்யும் நல்லூர் உற்சவகாலப் போட்டிகள், வண்ணை காமாட்சி அம்மன் கோவில் போட்டிகள், கருகம்பனை இராஜ இராஜேஸ்வரி அம்மன் கோவில் போட்டிகள் எனப் பல்வேறு போட்டிகளில் கல்லூரி மாணவர்களைப் பங்கு பற்ற வைத்து, அவர்கள் தங்கப்பதுக்கங்களையும் பல்வேறு பரிசில்களையும் சான்றிதழ்க்களையும் வென்று மகாஜன மாதாவிற்குப் புகழ் சேர்க்க வைத்த பெருமை விநாயகரத்தினம் ஆசிரியருக்கே உரியது. விடுமேற்றக் காலத்தில் விண்ணப்பப் படிவம் நிரப்பவேண்டும் என்றால் வழமையாகப் போட்டிகளில் பங்குபற்றும் மாணவர்களிற்கு வீடு தேடி சென்று படிவங்களை வழங்குவார். மாணவர்களைத் தயார் செய்ய மேலதிக வகுப்புகள் வைப்பதோடு குறிப்புகள் வழங்கியும் உதவி செய்வார். நாட்டுச் சூழ்நிலை காரணமாக யாழ் மாவட்ட மட்டத்திலான போட்டிகளிலேயே நாம் பங்குபற்றி வந்தபோது 1990 இல் தரைவழிப்பயணம் சாத்தியமாக இருந்த காலப்பகுதியில் இந்து கலாசார அமைச்ச நடாத்திய கட்டுரை, பண்ணிசை மற்றும் பேச்சுப் போட்டிகளில் எமது மாணவர்கள் பங்குபெற வழியமைத்துத் தந்தார். எப்போது நடைபெற ஒன்பது போட்டிகளில் ஆறு போட்டிகளில் மகாஜன மாணவர்கள் முதலிடம் பெற்றுத் தங்கப்பதுக்கங்களை வென்றிருந்தனர்; நாங்கு மாணவர்கள் இரண்டாவது இடங்களைப் பெற்றனர்.

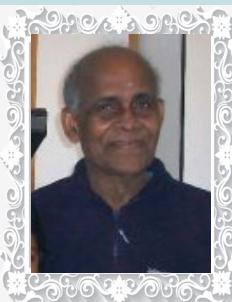
மகாஜனக்கல்லூரியின் விளையாட்டுத்துறையிலும் தனது முத்திரையை விநாயகரத்தினம் ஆசிரியர் புதித்துச் சென்றிருக்கிறார். இல்ல விளையாட்டுப் போட்டிகளின் ஒருங்கிணைப்பாளராகவும், தடகளாப்போட்டிகளின் தொடக்குனராகவும், நடுவராகவும், உதைபந்தாட்ட 3ம் அணியின் பயிற்சியாளராகவும்

இவர் பணியாற்றியதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். 1992 ஆம் ஆண்டு முதன்முதலாக யாழ் மாவட்டத்தில் ஆசிரிய தினம் வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடப்பட்டது. அந்த வருடம் பாடசாலை, கோட்டம், மற்றும் மாவட்ட மட்டங்களில் சிறந்த ஆசிரியராக தெரிவு செய்யப்பட்டு நல்லாசான் விருது வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

திருக்கேதீஸ்வரம் மற்றும் மாவிட்டபுரம் வருடாந்த மகோற்சவங்களின் போது எமது பாடசாலையின் உபயத்தை முன்னின்று சிறப்பாக நடத்துவதற்கு விநாயகரத்தினம் ஆசிரியர். திருவிழாக்களிற்கு ஏனைய ஆசிரியர்கள் மற்றும் மாணவரின் பங்களிப்பை அதிகரிக்க தன்னாலான முயற்சிகளை மேற்கொண்டார்.

மகாஜன சிற்பி தெ.து. ஜயரத்தினம் அவர்களின் வெள்கலச்சிலை ஒன்றைச் செய்வித்து அதனை ஜெயரத்தினம் நினைவு மண்பத்தில் நிறுவுவதற்கு முன்னின்று உழைத்தவர்களில் ஆசிரியரும் ஒருவர்.

இவ்வாறு மகாஜன வரலாற்றுப் பக்கங்கள் பலவற்றில் தன்முத்திரை பதித்த ச. விநாயகரத்தினம் ஆசிரியர் அவர்கள் இவ்வலகை நீத்தாலும் அவரது ஆண்மா எல்லாம் வல்ல சிவகாமி அம்பாள் சமேத ஆனந்த நடராஜர் பாதாரவிந்தங்களில் இன்புற்றிருக்கும் என்பது தீண்ணம்.

அமர் சுப்பிரமணியம் சுந்தரமூர்த்தி

பாடசாலை உயர்தர வகுப்புகளின் ஆரம்பக் காலங்களில் எமக்கு கற்பித்த ஆசிரியர்களின் நினைவுகளுடன் திரு. சுந்தரமூர்த்தி அவர்களின் நினைவுகள் இணந்தே வருவது தவிர்க்கமுடியாதது. எம்மில் பலர் இரசாயனவியல் என்ற புதிய ஒரு பாடத்தை வியப்பட்டனும் பல விதமான உணர்வுகளுடனும் நோக்கிய காலம் அது. இரசாயனவியல் என்ற பாடத்துடன் ஆய்வுகூடப் பிரிசோதனைகள் மற்றும் செய்முறைகள் என்பன தவிர்க்கப்பட முடியாதவை. ஆனால் தூதிருஷ்டவசமாக எமது உயர்தர காலம் நாட்டு நிலைமை மோசமாகிகொண்டிருந்த காலமென்பதால் தேவையான இரசாயனப் பொருட்களும் கருவிகளும் தடைசெய்யப்பட்டிருந்தன. ஆனாலும் பல பாடசாலைகளில் படித்த மாணவர்களுக்குக் கிடைக்கப்பெறாத ஆய்வுகூட அனுபவம் எங்களில் பலருக்கு எமது உயர்தர முதலாவது ஆண்டிலேயே கிடைத்திருந்தது. இதற்கு இருவர் காரணமாக இருந்தனர், ஒன்று எமது அக்கால இரசாயனவியல் ஆசிரியை, மற்றயது அந்தக் கால இரசாயனவியல் ஆய்வுகூடப் பொறுப்பாளர் திரு. சுந்தரமூர்த்தி.

எமது இரசாயனவியல் ஆசிரியை எங்களுக்கு ஒரு செய்முறை செய்து காண்பிக்க விரும்பினால் நாம் ஓடிச்சென்று திரு சுந்தரமூர்த்தியிடம் எமது வகுப்புக்கு ஒரு பாடத்தை ஒதுக்கி விடுவோம். வகுப்பறைப் பாடம் மட்டுமே வாழ்க்கையாகிப் போயிருந்த அந்தக் காலத்தில் நாங்கள் ஆய்வுகூடம் செல்ல முண்டியாக்கத்து என்னவோ ஆசிரியப்படக்கவடியது அல்ல.

நாங்கள் ஆய்வுகூடம் சென்றவுடன் திரு. சுந்தரமூர்த்தி அவர்களும் சிரித்த முகத்துடன் வரவேற்று பின்பு சற்றே கண்டிலையான குரலில் “இங்கை ஒரு சாதனத்தையும் போட்டு உடைக்கக் கூடாது, ஒரு இரசாயன பதார்த்ததையும் தொட்டுப் பார்க்கக் கூடாது...” என்று சட்ட திட்டங்களைக் கூறிவிடுவார். எமக்குத் தேவையான பதார்த்தங்களையும் கருவிகளையும் எடுத்து நேர்த்தியாக மேசையில் வைத்து விட்டு நாம் அவற்றைக் கையாளும் விக்ததை உற்றுப் பார்த்த வண்ணம் இருப்பார். நாம் மக்ஞிசியம் நாடாவை ஏறித்துப் பார்க்க வேண்டிய பிரிசோதனையின் போது அந்த கீல்சுருளில் ஒரு சிறு துண்டை வெட்டி எடுத்து பான்சன் சுடரட்சியில் ஏரிக்க அதன் பிரகாசத்தைப் பார்த்து பிரமித்த எம்மற்ற மீண்டும் ஒரு துண்டை ஏறித்து காட்டக் கேட்டபோது “இது மட்டும்தான் இண்டைக்கு, மற்றவையும் பாவிக்க மிச்சம் வைக்க வேண்டும்” என்று கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டார் திரு. சுந்தரமூர்த்தி. அவர் அவ்வாறு கவனமாக இல்லாது இருந்திருந்தால் எங்களுக்கு மக்ஞிசியத்தின் ஒளி என்றைக்குமே தெரிந்திருக்க வாய்ப்பிருந்திருக்காது என்ற உண்மை புரிய சர்றுக் காலம் எடுத்தது.

உயர்தரம் ஆரம்பித்து சில மாதங்களில் நாட்டு நிலைமை காரணமாக நாம் பாடசாலையை விட்டு ஓட நேர்ந்ததால் இவருடனான எமது தொற்பு சில மாதங்களே நீடித்தது. ஆனாலும் இவரையும் மகாஜனக்கல்லூரியின் இரசாயனவியல் ஆய்வுகூடத்தையும் பிரித்து பார்க்க முடியாதளவுக்கு இன்றும் நாம் அந்த கட்டாத்தைப் பார்க்கும் போது இவரது புன்முறுவல் கலந்த முகம் நினைவுக்கு வருவது தவிர்க்க முடியாதது.

அமரர் சீனிவாசகம் கிருஷ்ணமுர்த்தி (டிப்போ மாமா)

இவர் எங்களுடைய பாடசாலைப் புத்தகசாலையின் முகாமையாளராக 1950 ஆம்புக்காலத்தில் இருந்து 1987 வரைக்கும் கடமையாற்றி வந்தார். அவரின் அன்பு கலந்த பரிவும் அரவணைப்பும் சில மாணவர்களுக்கு இன்றும் மறக்க முடியாத ஒன்றாகும். அவர்கள் சில மாணவர்களின் கல்விக்குத் தேவையான புத்தகங்களுக்கும் உபகரணங்களுக்கும் பணம் வாங்காமல் வழங்கியிருள்ளார். அத்தகைய அன்பான விடயத்தால் அவரை அனைத்து மாணவர்களும் டிப்போ மாமா என்று சௌல்லமாகக் கூப்பிடுவேர்கள். தன் பிள்ளைகள் போல் அனைத்துப் பிள்ளைகளையும் அரவணைத்த பெருமை இவருக்கு உண்டு.

அவர் ஆத்மா சாந்திடைய இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

அமரர் ஆரூரையா நவரட்னராஜா (அத்தாறு அண்ணை)

எமது பாடசாலைப் பாதுகாப்பு அலுவலராக நீண்டகாலம் கடமையாற்றியவர் அமரர் ஆரூரையா நவரட்னராஜா. ஆனால் அவருடைய முழுப்பெயரைக் கேட்டால் அல்லது சொன்னால் கல்லூரியில் பெரும்பாலானவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆனால் அத்தாறு அண்ணை என்று கேட்டால் எவருக்கும் அவரது சிரித்த முகம் மனதில் வந்து நின்று விடும். அவ்வாறு பாடசாலை மாணவர்களிடம் அன்பாகப் பழகியவர்.

இந்திய ராணுவ காலத்தில் பாடசாலையினை திறப்பதற்கு இவரது வீட்டின் அருகில் சென்று இவரது முழுப்பெயரைச் சொல்லி விசாரித்தார்களாம். ஆனால், அவ்வாறு ஒருவர் இல்லை என்று கூறி விட்டார்களாம். பின்பு எங்கோ அறிந்து இவரது பெயர் “அத்துறு” என்று சொன்னவுடன் வீட்டினைக் காட்டினார்களாம் என்று நாம் சொல்லிச் சிரித்தது எமக்கு இன்னும் ஞாபகமாக இருக்கின்றது. தெ.து.ஜெயரத்தினாம் அதிபர் தொடக்கம் அவர் ஓய்வெப்பறும் அதிபர் வரையும் எல்லா அதிபர்களுடன் தமது கடமையினைச் செவ்வனவே செய்து வந்தார். அத்துடன் உதைப்பந்தாட்ட வீரரான இவர் உதைப்பந்தாட்டம் கிரிக்கட் போன்ற அணிகள் விளையாட்சிசல்லும் போது அவ்வனி வீரர்களை உற்சாகப்படுத்த தயங்கமாட்டார் என்பதுடன், தான் பெற்ற அனுபவத்தினைக் கொண்டு வீரர்களுக்கு போட்டியில் ஏற்படும் பிரச்சனைகள் தொடர்பான சுந்தேகங்களுக்குத் தீர்வினையும் சொல்லத் தயங்கமாட்டார். எமது பாடசாலை மருதனார்மடத்தில் இயங்க வைப்பதற்கு நாம் பாடுபட்ட போது இரவு வரையும் நின்று, நாம் வந்து நிறுத்தி வைத்த துவிச்சக்கரவன்களை எடுத்து செல்வதற்கும், எமக்கு தேநீர், வடை போன்ற சிற்றுண்டிகளை பறிமாறுவதற்கும் பல உதவிகளைச் செய்தார். அத்துடன் பல தளபாடங்களையும் பாடசாலையின் சொத்துகளையும் பாதுகாப்பதில் கண்ணியமாகச் செயற்பட்டார். சகல பொருட்களையும் கணக்கெடுத்து வைத்திருப்பதில் வல்லமை உள்ளவர். இது இது இந்த வகுப்புப் பொருள் எனக் கூறி உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளவார். எமது பாடசாலையில் கடைசிக்காலம் வரை கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்ற பின்னரும் சிறிது காலம் வரை பாடசாலை மைதானத்திற்கு வருவதைனத் தவிர்த்தத்தில்லை. இதன் பின்னர் நோயினால் பாதிக்கப்பட்டு 2015 ம் ஆண்டு இறைவனடி சேர்ந்தார். எமது கல்வி சாரா உத்தியோகத்தர்களில் இவரும் மறக்க முடியாத ஒருவர் ஆகிட்டார்.

அமர் சங்கரப்பிள்ளை

எமது காலத்தில் சங் கரப்பிள்ளை அண்ணாவின் பங்கு என்பது இன்றியமையாத ஒன்று. உண்மையில் எமக்கு அன்று இல்லை என்றாலும் இன்று நினைத்துப்பார்க்கும்போது அவரின் அருமையும் முக்கியத்துவமும் நன்கு பறிகின்றது. அவர் மிகவும் பொறுமையும் சகிப்புத்தன்மையும் கொண்ட ஒரு நல்ல மனிதர். நாம் எவ்வளவோ சேட்டைகள் செய்தபோதும் அவர் கோபப்பட்டு நாங்கள் பார்த்ததில்லை. அவரின் சிரிப்பு இன்னும் என் கண்முன் நிற்கின்றது. சங்கரப்பிள்ளை அண்ணையை நினைத்தால் முதலில் ஞாபகம் வருவது கச்சான் பக்கற்றதான், அதன் ருசி இன்னும் நாவில் நிற்கின்றது. அந்த பக்கற்றை கூட நக்காமல் ஏறிவதில்லை. எங்கள் கன்றீனின் சகல உணவுகளுமே சுவை மிக்கவைதான். அதிலும் கடலைவடை, தோசையுடன் இதீத சம்பல், சங்கிலிப்பணில், கல்பணில், கச்சான் அல்லா, தேங்காய்ப்பழு இனிப்பு, கறுவா இனிப்பு, என்னாலும்டை, மை லேடி, ஸ்டார், டெல்டா போன்ற டொபிகள் என... நினைக்கவே வாயில் சீசில் உண்மையில் இருந்து மாலை வரை எந்தநேரம் பசி என்று சென்றாலும் உண்ண ஏதோ ஒரு உணவு கட்டாயம் இருக்கும். அவர் ஆசிரியர்களுக்குத் தேனீர் போட்டு மூடித்தருவார். அப்போது எமக்கு அதுகூட ஆசிரியம்தான். எப்படி தேனீர் வெளியில் வராமல் பம்ர் தலைக்மூக நிற்கிறது என்று. நாம் ஆசிரியர்களுக்காகத் தேனீர் வேண்டிச் சென்றால் சில்வர் கப் சுட்டுவிடாமல் பேப்பர் மழுத்து கையில் வைத்துவிட்டு அதன்பின் ட்ம் என்றை வைக்கும் கரிசனம் இப்போது கண்கலங்க வைக்கிறது. இவை மட்டுமல்ல விளையாட்டு நிகழ்வுகளுக்காக (துடுப்பாட்டம்) வேறு பாடசாலை அணிகள் வந்தால் மதிய உணவுக்காக பாஜுடன் ஒரு பருப்புக்கறியும் தருவாரே! அந்த நிமிடம் அந்த உணவுக்கு நிகர் ஏதுவுமே இல்லை. அவர் விளையாட்டில் மிகவும் ஆர்வம் கொண்டவர். விளையாட்டு வீரர்களுக்கு இலவசமாக குளிர்பானம் உணவுகள் எல்லாம் தந்துதவுவார். இந்த நல்ல மனிதனுக்கு நாம் கொடுத்த இடைஞ்சல்கள் பலவுண்டு. பாடசாலையின் பலாமரம், மாமரம் எல்லாம் குத்தகைக்கு எடுப்பது என்னோமா அவர்தான். ஆனால் அதனை உண்டு முடிப்பது நாம்தான். அவருக்கும் நன்றாகத் தெரியும் விளையாட்டுப் பயிற்சிக்கு வரும் மாணவர்கள்தான் இதை செய்வது என்று. ஆனால் ஒருபோதும் எம்மை ஒன்றும் சொன்னதில்லை. அது மட்டுமா எதிர்த்தாற்போல் அமைந்திருந்த வீட்டையும் அமைதியாக இருக்க நாம் ஒருபோதும் விட்டில்லை. சைக்கிள் விடுகிறோம் என்று ஒருசாரார், கத்திதாங்கோ, அலவாங்குதாங்கோ, மண்வெட்டுதாங்கோ என்று ஒருசாரார், பயிற்சி முழுந்து உட்பு மாத்துகிறோம் என்று ஒருசாரார், அவர்களின் வீட்டுத் தண்ணீர் நல்ல ருசி அதனை பருக பலர் என்று நாம் அவர்களுக்கு ஓய்வு கொடுத்ததே இல்லை அவர்களும் ஒருபோதும் முகம் கோணியதில்லை. இவ்வாறெல்லாம் எம்முடன் வாழ்ந்த மனிதர் வீட்டில் கூரைமேல் தேங்காய் விழுந்து விடும் என்று அதனைப் பிடிப்புக்மரத்தில் ஏறி, அதிலிருந்து கீழே விழுந்து சிகிச்சை பயனின்றி தன் இன்னுயிரை நீத்தார். நாமும் மகாஜனாவும் உள்ளவரை உங்களையும் உங்கள் சேவையையும் நன்றியுடன் நினைவு கூர்வோம்!

அமர் செல்லப்பு சீவலிங்கம்

திருநீறு அணிந்த நெற்றி. புன்னகை தவஞரும் முகம். அமைதியான பேச்சு எந்த வேலையையும் பொறுப்புடன் செய்து முடிக்கும் திறமை. இவைதான் கிளாக்கர் மாமா என்று நாமெல்லாம் அன்புடன் அமைக்கும் அமர் திரு சிவலிங்கம் அவர்களின் சிறப்பு. நாங்கள் பாடசாலைக்குச் செல்ல ஆரம்பித்த காலங்களிலேயே அதிபரின் அறையை ஒட்டியிருந்த நிர்வாக அலுவலகத்தில் எழுதுவினைஞராகத் தனது பணியைச் செய்தார். பல ஆண்டுகள் எமது பாடசாலைக்குச் சேவையாற்றி அதன் பிறகு பிரதான எழுதுவினைஞராகப் புதவி உயர்வு பெற்றார். சிவ சமயங்களில் பரீட்சைக்குக் கட்ட வேண்டிய பணத்தை மறந்து போய் வீட்டில் விட்டுவிட்டு வந்தால் அவர் தனது பணத்தைப் போட்டு கட்டுவார். பின்பு அதை நாங்கள் மறுநாள் திருப்பிக் கொடுப்போம். நீண்ட காலமாக எமது பாடசாலையில் பணியாற்றிப் பின்பு இடமாற்றம் பெற்றுக் கோட்ட அலுவலகத்திற்குச் சென்று திறமையாகத் தனது பணியைத் தொடர்ந்தார். சில வருடங்களின் பின்பு ஆங்கு தனது பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார்.

அமர் ஜீவகி சின்னத்துரை

எல்லாருக்கும் உதவி செய்யும் மனப்பாங்கும், புன்னகைத்த முகமும், அதிகம் கதைக்காத இயல்புமடைய எமது நண்பி ஜீவகி.

ஒரே ஊரில் ஒன்றாய்ப் படித்து, ஒன்றாய்த் திரிந்து மகிழ்ந்திருந்தோம். எமது ஊரில் நடைபெறும் விளையாட்டுப் போடிகளில் மிகவும் துல்லியமாகச் செயற்படுவெர். ஓட்டப்போட்டி, உயரம் பாய்தல், கிளித்தட்டுப் போன்ற விளையாட்டுக்களில் சிறப்பாகப் பங்காற்றி வெற்றியீட்டும் திறமைகொண்டவர். ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் இரவு நடைபெறும் எமது ஆஸை பஜனையில் தவறாது கலந்து கொள்வார். ஆண்டு 9 படிக்கும் போது எமக்காக எம்மைப் பிரிந்தார் ஜீவகி... பெறுமதியான ஒரிரு வார்த்தைகள் பேசுவதாலே பொன்மணி என்ற பெயரில் தேசம் காத்தார். இருந்தும் எம்முடனே இருப்பதாய் உணர்ந்தோம். நாட்டின் கொடிய சூழ்நிலையில் எம் வாழ்வுக்காய்த் தன் வாழ்வை விதையாக்கினார். உங்கள் நிரந்தர இழப்பு எங்குப் பெரு வேதனையானது பொன்மணி.....

திருமதி கமலினி கருணாகரன், திருமதி கோமலதா இந்திரராஜ்

அமர் குணரத்தினம் குணசேகர்

எந்தவித எதிர்பார்ப்பும் இல்லாத சுயநலமற்ற உண்மையான அன்பை மட்டுமே அள்ளிக் கொடுப்பதில் நட்புக்கு நிகர் வேறொதுவும் இல்லை. குணசேகர், பெயரைப் போலவே சிறந்த குணநலன்களைக் கொண்ட நல்ல நண்பன். மிகவும் ஜினிமையாகப் பழகும் இவனிடம் எல்லோரும் நட்புக் கொள்ள மிகவும் விரும்புவார்கள். குணசேகர் சிறுவயது முதலே மகாஜனாவில் எம்முடன் இவனாந்து கல்விகற்றவன். வகுப்பில் இவன் தனது அமைதியான சுபாவத்தால் ஆசிரியர்களை வெதுவாகக் கவர்ந்திருவான். பாடங்களை மிகவும் உண்ணிபாகக் கவனித்துக் கொள்வான். அதிலும் வாழ்க்கைத்திறங், விவசாயம் போன்ற பாடங்களுக்குப் போகும்போது முன்னின்று எல்லாவற்றையும் இலகுவாகச் செய்துவிடுவான். அதுமட்டுமல்லாது சக நண்பர்களுக்கும் ஓடி ஓடி உதவி செய்வான். இதற்காகப் பலதடவைகள் ஆசிரியர்களின் பாராட்டுக்களையும் பெற்றிருக்கிறான். குணசேகர் சிறுவயது முதலே விளையாட்டுத் துறையில் மிகவும் ஆர்வமுள்ளவன். அதிகாலையிலும் மாலை பாடசாலை முழுந்த பின்னும் மைதானத்தில் நின்று பயிற்சியைப்படுத்து இவனது வழக்கம். அவனத் தேடிவரும் நண்பர்கள் மைதானத்தில் நின்று கதைத்து பகிளிவிட்டு விளையாடும் போதும் குணசேகர் தனது பயிற்சியிலேயே கவனமாக இருப்பான். அத்துடன் அவர்களையும் விளையாட்டில் ஈடுபடுத்த முயற்சிப்பான். தனிவிளையாட்டுகள், குழுவிளையாட்டுகள் என இரண்டிலும் ஈடுபாடுள்ளவன். இல்ல விளையாட்டுப் போடிகளின் போது மிகத்திரமையாக விளையாட தனது இல்லத்தின் வெற்றிக்காகப் பாடுபட்டவன். காலவோட்டத்தில் மாணவுகள் நாம் கல்வியில் சந்தித்த திடையூருகளும் துன்பங்களும் நண்பர்கள் எமைப் பிரிந்துவிடவே, ஒவ்வொருவரும் தமக்கான கடமைகளை வகுத்துக் கொண்டு அதன் வழி செல்லலாயினார். அவவாறே குணசேகரும் தனது கடமையை பொதுநல் நோக்கில் தெரிந்தெடுத்துக் கொண்டான். மக்கள் பணிக்காய் அவன் நடத்திய வேள்வியில் ஒரு நாள் அவன் தன்னை ஆசுத்தியாக்கிக் கொண்டான். ஆண்டுகள் பல கடந்து நண்பர்கள் நாம் ஒன்று கூடுகின்ற இந்த வேளையில் உந்தன் நினைவுகள் அனைவர் நெஞ்சாங்களையும் கனக்கவைக்கிறது. நண்பர்கள் நாம் இந்நாளில் கண்ணீர் பூக்கள் சொரிந்து உனது ஆதம் சாந்திக்காய் வேண்டி நிறிக்கிறோம்.

திரு. குமாரசாமி தர்மபாலன், திருமதி ஜெனார்த்தனி ஜெனார்த்தனன்

அமர் கிராஜரட்னம் கிஷந்தன்

கிஷந்தன் என்ற பெயரைக்கேட்டதும் எம் மனக்கண்ணில் தோன்றுவது நாங்கள் ஆண்டு 6 இல் கற்கும் போது விநோத உடைப் போட்டியில் மரணதண்டனைக் கைத்தியாக வேடமிட்டு அவன் நடித்த நடிப்பு. நடுவர்களில் இருந்து எல்லோரையும் கவர்த்திமுந்த அந்தக் கலைஞர் காலனையும் கவர்ந்துவிட்டான் போவும். அடுத்த வருடமே கிஷந்தனை காலன் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றுவிட்டான். புன்னகை தவழும் அழகிய வதனாம். அழகாக உச்சிபிரிந்து வாரிய தலைமுடி, சுமாரான உயரம். அனைவருடனும் அன்புகாட்டும் குணம், அதிராத பேச்சு, எல்லாருக்கும் உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற

மனப்பாங்கு, இவையெல்லாம் ஒருங்கே சேர்ப்பெற்றவன் கிழந்தன். பட்டம் ஏற்றி விளையாடுவெற்காக வயல் வளிக்கு சென்றவன் அங்கு பட்டத்தை ஏற்றுவதற்காக ஓடிய போது கிணறு ஒன்றில் தவறி விழுந்ததால் உயிர் நீத்தான். மூன்று வருடங்களிற்கு குறைவாகவே எங்களுடன் படித்திருந்த போதும் நம் எல்லார் மனதிலும் நீங்கா இடம் பிழுத்திருக்கும் நண்பன் அவன்.

திரு. முருகையா சதீஷ்பாலமுருகன்.

அமர்ர மாசிலாமணி குகதாசன்.

குகதாசன் தனது ஆரம்பக் கல்வியினைக் கொல்லங்கலட்டி சைவ வித்தியாலயத்தில் கற்று பின்னர் கொத்துணிப் பாடசாலைகளை ஒன்றினைக்கும் பொதுத் தரம் 09ல் எமது பாடசாலையில் இணைந்து கொண்டார். இக்காலத்தில் எமது பாடசாலைக்கு அருகில் இடம்பெற்ற அனர்த்தத்தின் போது எம்முடன் படித்த நண்பன் கண்ணனின் சகோதரன் “ஒரு மாற்றுத் திறனாளி. அவர் வகுப்பறையை விட்டு வருவதாயின் இன்னொளுவரினுடையை தேவை. இவ்வாறான ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் திடீரென ஏற்பட்ட அனர்த்தத்தில் எல்லோரும் தமது பாதுகாப்பைக் கருதி அவரை விட்டுவிட்டுப் பதுங்கிக் கொண்டார்கள். அந்த நேரத்தில் எமது நண்பன் குகதாசன் மட்டும் அவருடன் இருந்து அவரைப் புத்திரமாகத் தனது கைகளிலே நூக்கி வந்து காப்பாற்றினார். இதனால் அடுத்தநாள் நடைபெற்ற ஒன்றுக்கூடலின் போது அதிபர், ஆசிரியர்கள் அனைவராலும் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டார்.

மாலை கட்டுதல், தோரணம் செய்தல் என்பவற்றில் திறமை கொண்டவர். இதனால் எமது சைவ சமய ஆசிரியர் விநாயகரத்தினம் அவர்களின் நான்மதிப்புப் பெற்ற மாணவர்களுள் ஒருவரானார். விளையாட்டுகளிலும் மிக ஆர்வம் உள்ளவர். குறிப்பாக கிளித்தட்டு, மாபிள் அடித்தல் என்பவற்றில் நண்பர்களோடு சேர்ந்து விளையாடி மகிழ்ந்திருப்பார். இவருடன் போட்டியிட எல்லோரும் யோசிப்பார்கள். அவ்வளவு திறமையாக விளையாடுவார். எம் முடன் குறைந்த காலமே வாழ்ந்தாலும் நிறைய நினைவுகளை விட்டுச் சென்றுள்ளார். இன்றைய நாளில் உம்மை நினைவு கூறந்து ஆத்ம சாந்திக்காய் வேண்டி நிற்கிறோம்.

திரு. தியாகராசா பிரபாகரன்

அமர்ர பாலசுப்பிரமணியம் பிரதீபன்

மகாஜன மாதா தலை நிமிர்ந்து நிற்கும் அதே மண்ணில் திரு.திருமதி. பாலசுப்பிரமணியம் தம்பதியினருக்கு புதல்வனாய் மலர்ந்தவனே எமது நண்பன் பிரதீபன்.

சிறுவயது முதலே கல்வியில் சிறந்து விளாங்கிய பிரதீபன் தனது ஆரம்ப காலக் கல்வியை சைவ மரபிலும் கல்வி மற்றும் விளையாட்டுத் துறைகளிலும் சிறந்து விளாங்கிய எமது மகாஜனாவில் தொடங்கினான்.

முதன்மை மாணாக்கர்களில் ஒருவனாக விளாங்கிய பிரதீபன், புலமைப் பரிசில் பரீட்சையிலும் சித்தியடைந்தான். இயல்பாகவே அவனிடம் இருந்த திறமை, கல்வியின் மீது அவன் கொண்ட ஆர்வம், திடைமிட்டுச் செயற்படும் அவனது குணம் என்பன அவனைக் கல்வியில் சிறந்து விளாங்கும் மாணவனாக வைத்திருந்தன. சிறுபாராயத்திலேயே வாசிப்பில் ஈடுபாடு கொண்ட அவன் கதைப் புத்தகங்களை ஒன்றும் விடாமல் வாசிப்பதோடு மட்டும் நின்று விடாமல் அவற்றைச் சேகரிப்பதிலும் பெரும் ஆர்வம் கொண்டவன்.

சில வேளைகளில் நான் யாழ்ப்பாணம் செல்கிறேன் என்று அறிந்தால் உடனே ஒரு புத்தகப்பெயர்ப் பட்டியலுடன் வந்து அவற்றை எல்லாம் பூபாலசிங்கம் புத்தகக் கடையில் வாங்கி வருமாறு கூறுவான். ஒரு நாள் அப்படி சிறுகச் சிறுகச் சேர்த்து வந்த அவனது புத்தக சாம்ராஜ்யத்தில் இருந்து பறந்து சென்ற புத்தகம் தான் “பாதி இரவில் பறக்கும் தட்டு” அதையிட்டு நடந்த சம்பவத்தை அல்ல, புத்தகம் பறிபோனதை) அவனடைந்த மனவேதனை சொல்லிலடங்கா.

அவனது அந்த வாசிப்பு நாட்டத்தை அறிந்து கொண்ட அவனது பெற்றோர் படிப்பில் அவனது கவனம் சிதைந்து விடுமோ எனக் கவலையற்று வீடில் புத்தகங்களுக்குத் தடைவித்துக் கடும்போக்கைக் கடைப்பிடிக்குத் தொடாங்கினர். இதனால் தனது புத்தகச் சேமிப்புக்களைல்லாம் வேறு நண்பர்களின் வீடுகளுக்கு இடமாற்றம் செய்து கொண்டு, அவனுக்கு மிகவும் பிழித்த அம்புலிமாமா புத்தகத்தில் வரும் கதாபாத்திரமான “தனது முயற்சியில் சற்றும் மனம் தளராத விக்கிரமாதித்தனாகவே” தானும் மாறினான்.

அவனை நண்பர்கள் எல்லோரும் பகிளியாக “சின்னத்தம்பி அண்ணை” என்று குறிப்பிடுவது வழக்கம். அவர் வருநகையில் சின்னத்தம்பி அண்ணை வாங்கோ வாங்கோ என்று நண்பர்கள் கூப்பிடுகையில் ஒரு புன்முறுவலுடன்தலையசைப்பது இன்னும் கண்முன் நிழலாடுகிறது.

க.பொ.த . சாதாரண தரப் பரீட்சையிலும் நல்ல பெறுபேறுகளை ஈட்டித் தனது பெற்றோரின் கனவான ஒரு வைத்திய நிபுணன் ஆக வேண்டும் என்பதற்கிணங்க உயிரியல் விஞ்ஞானப் பிரிவில் உயர் கல்வியைத் தொடர்ந்த வேளையில்..

கல்வியா கடைமையா முக்கியம் என்ற கேள்வி அவன் மனதில் தோன்றியது. இனம், மொழி இவற்றின் மேற்கொண்ட பற்றின் காரணமாக கடைமையை தனது வழியென்று ஏற்றுத் தன வாழ்க்கைப் பாதையை வடிவமைத்தான். தான்கொண்ட இலட்சியத்திற்காய் தன்னுயிரை நீத்தான்.

பிரதீபா! எம்மை விட்டு நீ மறைந்தாலும் உன் நினைவுலைகள் எம்மைவிட்டு என்றும் நீங்கா திரு. கனகரட்னாம் மயூரன், வைத்திய கலாநிதி சிவராசா சுரேஷ்

அமர் ரேணுகா போஜன் (ரேணு)

எந்தவித எதிர்பார்ப்பும் இன்றி, கோபதாபம் இன்றி உண்மையான பாசத்தை அள்ளித்தருவதில் நட்பிரிக்க வேறு உறவுகள் நிகரில்லை. புதிய புதிய நண்பர்கள் கிடைத்தாலும் பாடசாலை நண்பர்கள் எப்பவும் தனித்துவமானவர்கள். அப்படியான நினைவுகளுடன் எமது நெஞ்சங்களில் நிறைந்து நிற்கின்றாள் எமது அன்புத் தோழி ரேணு. கொல்லன்கலட்டிக் கிராமத்தில் திரு. போஜன் தம்பதியினருக்கு சிரேஷ் புத்திரியாக உதித்தவர் ரேணு. பந்த பாசங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவர், சுயநலமற்ற பெண்மணி. எனக்குக் க.பொ.த (சா/து) தரத்தில் நெருங்கிய நண்பியானாள்.

மருதனார்மடத்தில் எமது பாடசாலை இயங்கிய போது வர்த்தகப்பிரிவைச் சேர்ந்த நாங்கள் கடைசி வாங்கிலிருந்து பனங்கிழங்கு சாப்பிட்டதையும், நித்திரை தூங்கிய நேரம் துரைசீங்கம் ரீச்சர் எம்மை எழுப்பி நிற்கவைத்த நாட்களையும் மறக்க முடியவில்லை. ரேணு எப்பவும் ரியூசனுக்குப் பிந்தித்தான் வருவாள். ஏன் பிந்தியது என்று கேட்டால், இல்லை இதுதான் சரியான நேரம் என்பாள். ரியூசனிலும் கடைசி வாங்கில் இடம்பிடிப்பாள். ரேணுவைப்பற்றிய நினைவுத்துளிகள் இன்னும் நிறைய உள்ளன. அவற்றை வெறும் வார்த்தகளால் மட்டும் சொல்லிவிடமுடியாது. எந்நேரமும் புன்னகை பூத்த இன்முகத்துடன் அன்பை அள்ளி வழங்குவதில் அட்சய பாத்திரமாய் நின்ற எமது தோழி ரேணுகாவை காலத்தின் கோலத்தால் இழந்து நிற்கும் நாங்கள் மீண்டும் அவள் வரமாட்டாளா என ஏங்கி நிற்கும் அவளது தோழுமைகள்.

திருமதி உமாராணி ஸ்கந்தகுமாரன்
திருமதி சௌக்ரை ரவிராஜன்

அமர் நடராஜா ராஜேஸ்வரன் (ராசன்)

நட்பு என்பது நிழலைப் போன்றது. எங்கு சென்றாலும் நம் முடனே வரும். ஒரு மனிதனின் நட்பு எங்கு தொடங்குகிறது என்றால் அவன் வசிக்கும் அண்டை வீட்டிலிருந்து தான். அப்படித்தான் எங்களுடைய நட்பும் உருவாகியது. கிளிநோச்சியிலுள்ள அழகான கிராமமான கணேசபுரத்தில் நடராஜா தம்பதியினருக்குப் தேசப்பற்றுள்ள மகனாக ராஜேஸ்வரன் பிறந்தான். போர்க்காலச் சூழ்நிலை காரணமாக அவனது ஊரைவிட்டு எமது வீட்டிற்குப் பக்கத்திலேயே அவனது பெற்றோருடன் வந்து குடியேறினான். அன்று முதன் எனது நன்பன் ஆணான், இயல்பிலேயே அமைதியான குணம், எல்லோரிடமும் அன்பாகப் பழகுவான். எம் முடன் ஆண்டு 7 ல் இருந்து கல்வி கற்கத் தொங்கினான். சிறுவயதிலிருந்தே அவனுக்குக் கல்வியையிட தேசப்பற்றின் மீதே கூடிய கவனம் இருந்தது. ஆண்டு 9 வயதில் போது எங்களையில்லாம் வீட்டுவிட்டு அவன் தனக்குப் பாதையை கேற்றுத்தூக்கான்டான். எங்களுடன் இரண்டு வருடங்கள் தான் கல்வி கற்றிருப்பான் ஆணாலும் அவனது நினைவுகளைச் சுமந்தபடி இருக்கிறோம். நிஜங்களில் தேடினால் கிடைக்க மாட்டாய் என்று தெரியும் ஆணாலும் தேடிக் கொண்டிருக்கும் உனது நன்பர்கள். மன்னின் மைந்தற்களுக்காக மகாஜன் நண்பர்கள்.

திருமதி நாமதா கபிலன்

அமர் சண்முகவட்சேல் சிறீகாந்த்

ஒரே ஊர், கூப்பிடு தொலைவில் எங்களது வீடுகள். நந்தினி ஷ்சரின் நேசரியில் எமது நட்புப் பயணம் ஆரம்பிக்கிறது. பல தடவைகள் சண்டைகள் போட்டிருந்தாலும் அடுத்த நிமிடமே சேர்ந்து விடுவோம். வீட்டிலிருந்து கொண்டு வரும் உணவை அவனுடன் பகிர்ந்து உண்ட நாட்கள் மறக்க முடியாதவை. நடிப்பதில் அவனுக்கிருந்த திற்மையால் பல நாடகங்களில் நடித்தான். அவனுடன் சேர்ந்து நடிக்கும் வாய்ப்பு எனக்கும் கிட்டியது. அதனால் நான் என் நடிப்பத்திற்மையை வளர்த்துக்கொண்டேன். பிற்காலத்தில் அது எனக்கு மிகவும் உதவியாக இருந்தது. மகாஜனக்கல்லூரியில் நாம் எமது ஆரம்பக் கல்வியைத் தொடர்ந்தோம். அங்கே அவனின் பேச்சாற்றலையும், விளையாட்டுத்திறனையும் கண்டுகொண்டேன். கடுகு சிறிது என்றாலும் காரம் பெறிது என்பது போல, உருவுத்தில் சிறியவன் என்றாலும் கல்வி, விளையாட்டு, கலைகளில் அவன் உச்சம் தொட்டு நின்றான். யுத்தத்தின் கொடுரைத்தில் நாம் இழந்த பலரில் அவனும் ஒருவனாகி, என்றும் எம் நெஞ்சங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான்.

திரு. தனபாலசிங்கம் குமாரதாசன்

அமர் க. சந்திரசேகர்

சந்திரசேகர் ஆரம்பக்கல்வியினை மயிலிட்டி கலைமகள் வித்தியாலத்தில் கற்றார். மயிலிட்டி இடம்பெயர்வின் பின்னர் கொல்லங்கலட்டியில் வசித்த காலத்தில் எமது கல்லுவாரியில் இணைந்து கொண்டார். இன்முகத்துடன் இலகுவில் பழகும் சபாவும் உடையவர் ஆகுலால் இவருக்கு நன்பர்கள் அதிகம். பள்ளிக்காலங்களில் நடைபெறும் விளையாட்டுப் போட்டிகளிலும், துடுப்பாட்டப் போட்டிகளிலும் தவறாது கலந்து வீரர்களை கைத்தடி உற்சாகப்படுத்துவதில் வல்லவர். இதனால் விளையாட்டு வீரர்கள் பலபேருக்கு இவர் நெருங்கிய நண்பர். சலவை செய்து மழித்து இஸ்திரி செய்த சட்டையை நேர்த்தியாக அணிந்து வருவார். துவிச்சக்கரவன்டையை எப்போதும் துடைத்துச் சுத்தமாகவும், அழகாகவும் வைத்திருப்பார். அக்காலத்தில் பிரபல்யமான ‘மாட்டின் சட்டை’ கூடுதலாக விரும்பி அணிவார். வர்ணம் தீட்டுவதில் வல்லவர். இல்லங்களுக்கு பறவைகள், மற்றும் மிருகங்களைக் கீறி வர்ணம் தீட்டி அழகு படுத்தி கொடுத்தார். பல தடவைகள் சின்னப்பா, சின்னனயா இல்லங்களை அழகு படுத்துவதற்கு உதவினார். கடமை செய்ய வேண்டும் என்ற அவாவில் அக்கால மருத்துவ பிரிவினரின் கீழ்க் கடமையாற்றினார். 1992 இடம்பெயர்வின் போது எம்மோடு நின்று எமக்கு பல

உதவிகளைச் செய்தார். 1994 வினாயாட்டு போட்டிகளில் பங்கு பற்றிய சிறுவர்களுக்கு தங்களிடம் இருந்த குளுக்கோலை வழங்கினார். அக்காலத்தில் குளுக்கோல் தட்டுப்பாடு நிலவியது. இவர் செய்த உதவியால் எமக்கு குளுக்கோல் பிரச்சனை இருக்கவில்லை. இவ்வாறு செயற்பட்ட இவர் 2000 ஆண்டளவில் எமைவிட்டு பிரிந்து சென்று விட்டார். இவர் பிரிந்தாலும் இன்றும் எம்மால் மறக்க முடியாத ஒரு அருமை நன்பர்.

திரு. தியாகராசா பிரபாகரன்

அமர்சுப்பிரமணியம் தர்மகிருஸ்னான்

வசாவிளான் பகுதியில் உள்ளுழைந்த பாதுகாப்பு படையினரால், பொதுமக்கள் தங்கள் பாதுகாப்புக் கருதி சொத்துக்களையும் வீடுகளையும் விட்டு இடம்பெயர நேரிட்டது. இக்காலப்பகுதி 1984ம் ஆண்டு ஆகும். இந்நாட்களில் யா/வசாவிளான் மத்திய கல்லூரியில் பாதுகாப்புப் படையினர் பல மக்களைச் சுற்றி வளைத்துத் தங்க வைத்திருத்தினர். பின்பு ஜன்து ஆறு நாட்களுக்கு பின்னர் எல்லோரையும் விடுதலை செய்தனர். இம் மக்களில் ஒருவராக சிறுவயதில் தர்மகிருஸ்னானும் அகப்பட்டு இருந்தார். ஏனெனில் அவரது தந்தையார் இக்கல்லூரியில் கல்விச்சாரா ஊழியராகக் கடமையாற்றி இருந்தார். இவ் விடயம் அந்த சிறுவயதில் எமக்கு ஒரு பெரிய நிகழ்வாகத் தென்பட்டது. பக்கமை நிறைந்த வசாவிளானை சொந்த இடமாகக் கொண்ட சு.தர்மகிருஸ்னான் பின்னர் பன்னாலையில் வந்து தங்கியிருந்தார். சிறுவயதில் தனது தாயாரை இழந்த இவர் தந்தையாரின் கவனிப்பில், தரம் மூன்று (03) மகாஜனக் கல்லூரிக்கு வருகை தந்து கல்வி நடவடிக்கையினை மேற்கொண்டார். அக்காலத்தில் வசாவிளானில் இடம்பெற்ற அசம்பாவித்ததில் பாதிக்கப்பட்டு எம்மிடம் வந்து சேர்ந்தமையால் நண்பர்கள் மத்தியில் அபிமானத்தைப் பெற்ற ஒருவராகினார் கூடுதலாக தந்தையின் கையினைப் பிழித்தவாறு வகுப்புவரை வந்த தர்மகிருஸ்னான் தரம் ஆறு வரை எங்களோடு கல்விகற்றார். தரம் ஏழு (07) வகுப்புகள் 06 பிரிவுகளாக வகுக்கப்படும் போது என்னுடைய வகுப்பினை விட்டு அவர் வேறு வகுப்பறைக்குச் செல்ல வேண்டியதாயிற்று. அதன் பின்னர் தரம் ஒன்பதில் ஒன்றாகக் கற்கக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டது. அவ்வேளையில் பல உணவுப் பண்டங்களை கொண்டுவந்து தருவார் என்பதுடன் அக்காலத்தில் மதிய உணவு வழங்கும் நடவடிக்கை நடைபெறும் போது எமது வகுப்பிப்ரிவான் உணவினை உடனடியாக சென்று பெற்று வருவார் என்பதுடன் அதனை ஒழுங்காகப் பிரிந்து வழங்குவதில் திறமையாக செயற்பட்டார். அக்காலத்தில் நடைமுறையில் இருந்த வாழ்க்கத்திறன் பாத்தில் செய்முறைகள் எல்லாம் திறமையாக செய்து காட்டுவார் என்பதுடன் விவசாய பாத்தினையும் கற்றுவந்ததினால் பாடசாலை முன் பக்கத்தில் உள்ள தோட்டத்தினையும் அழகுற வைத்திருந்தமையால் அப்பாடத்தினைக் கற்பித்த ஆசிரியர் (அமரர்) திரு. க.கயிலைமகான் ஆசிரியரின் நன்மதிப்பினையும் பெற்றார். இக்காலத்தில் ஏற்பட்ட அசாதாரண சூழ்நிலை காரணமாக எம்மிடமிருந்து விலகிச் சென்று நாட்டுக்கான சேவையினை வழங்கிவந்தார். இவ்வாறு வாழ்ந்த காலத்தில் எமது மனங்களில் இடம்பிழத்திருந்த தர்மகிருஸ்னான் இவ்வுலக வாழ்க்கையினை நிறைவு செய்து எம்மைவிட்டு பிரிந்து சென்றார்.

திரு. தியாகராசா பிரபாகரன்

அமர் தர்சினி திருச்செல்வம்

கீரிமலை நகுலேஸ்வரர் ஆலயத்தின் ஈசான மூலையில் அமைந்த மடத்திலே சிவநெரிக் கழகப் போட்டிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. பச்சைப் பாவாடை சட்டை அணிந்து, நெற்றியில் உத்தானமாய் விடுதி தரித்து எட்டு வயதுச் சிறுமி திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவளது கணீர் என்ற குரல், தெளிவான தமிழ் உச்சரிப்பு, ஏற்ற இறக்கத்துடன் அழகாகப் பேசிய விதம் அங்கிருந்த பார்வையாளர்களை எல்லாம் ஆரம்ப பிரிவுப் பேச்சுப் போட்டி நடக்கும் இடத்திற்கு அழைத்து வந்திருந்தது. அவ்வாறு பார்வையாளர்களைக் கவர்ந்திமுத்து குரலுக்குச் சொந்தக்காரி எமது நண்பி தர்சினி திருச்செல்வம். சிறு வயதிலிருந்தே கல்வி மட்டுமல்லாது கலை

கலாசாரப் போட்டிகள், மைய்வெல்லுநர் போட்டிகள் என்று எல்லாத் துறைகளிலும் சிறந்து விளங்கியவர் தர்சினி. இல்லைப் போட்டிகளிலும் பங்குபற்றிப் பல பரிசுகளை வென்று வந்தவர். சிறு வயதிலிருந்தே தனது அக்காவுடனே பள்ளிக்கு வரும் தற்சினிக்கு அவரது அக்காதான் வாழ்க்கைப் பாதையின் முன்மாதிரியாகவும் இருந்தார். பேச்சுப் போட்டிகளில் உரக்கப் பேசி மேடைகளை அதிரவைக்கும் தர்சினி வகுப்பில் ஒரு அமைதியான மாணவி. எல்லோருடனும் அன்பாகவும், பரிவாகவும் பேசுவார். நண்பர்கள் சேர்ந்து விளையாடும் போது எல்லா நண்பர்களையும் சேர்த்து அவர்களுக்கு விட்டுக்கொடுத்து விளையாடுவார். மைதானத்தின் தென்கிழக்கு மூலையில் இருந்த மரத்தில் இருந்து ஆட அசைந்து விழும் ஊதாப் பூக்களைச் சேகரிப்பதில் அவளுக்கு அலாதிப் பிரியம். அவற்றை நண்பர்களுடன் சேர்ந்து சேகரிப்பார். தான் அதிகமாகப் பூக்கள் சேர்த்து விட்டால், நண்பர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுப்பார். இல்ல விளையாட்டுப் போட்டிக் காலங்களில் ஒட்டப் போட்டிகளில் பங்கீடுப்பார். மெல்லிய உருவம் கொண்ட இவள் இரண்டு கைகளையும் வலிந்து வலிந்து ஒடுவது இப்பொழுதும் எமது மனக்கண்களில் இருக்கிறது. அக்காவையே பார்த்து வளர்ந்தவள் அக்காவின் காலஷயைப் பின்பற்றி கடமையே பிரதானம் என்று எமையைல்லாம் விட்டுப் பிரிந்து சென்றாள். கல்லூரியில் துள்ளித் திரிந்தவள் கீதாவாகி எமக்கெல்லாம் ஒரு பாடம் ஆணாள். கடமைக்காக எல்லாவற்றையும் துறந்து குறிக்கோளை மட்டும் மனதிருத்தி அந்தக் குறிக்கோளிற்காகவே தவம் செய்தவள். அதே குறிக்கோளிற்காக தன்னுயிரைத் துறந்து வரலாறாகினாள். அவள் வரலாறு எம்மினம் உள்ளவரை நிலைத்து நிற்கும்.

திருமதி நர்மதா கபிலன், வைத்திய கலாநிதி கலைவாணி நிரஞ்சன்

அமர் நித்தியானந்தம் தசீதரன்

தாய்க்குத் தவமிருந்து பெற்ற மகன், தாய்மொழிக்கும், மகாஜன மாதாவிற்கும் கிடைத்த மாபெரும் பொக்கியும். இவனை நண்பனாய்ப் பெற்றதை நினைக்கும் போது நாம் பெருமிதம் கொர்கியோம். தசீதரன், ஆண்டு 7 இல் மகாஜனாவில் எம்முடன் இனைந்து கொண்டான். எப்பொழுதும் நெற்றியில் சந்தனப்பொட்டும், பாய வாரிய தலையும், தூய்மையான ‘அயன்’ செய்யப்பட்ட வெள்ளை ஆடையும் அவனது தனி அடையாளங்கள். மிக மிக நேர்த்தியாகத் தான் பள்ளிக்கூடம் வருவான். இதனாலேயே நண்பர்கள் அவனை “பொட்டன்” என்று செல்லுமாக அழைத்து வந்தனர். அந்த உருவம் இன்று நினைத்தாலும் கண்ணுக்குள் நிற்கிறது. அது மட்டுமல்ல அவனது புத்தகப் பை, புத்தகங்கள் உறையிடப்பட்டு மிக அழகாக இருக்கும். பல சமயங்களில் ஆசிரியர் வகுப்பறையில் அவனது புத்தகங்களைக் காட்டி “படிக்கிற பிள்ளை இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்” என்று அவனை உதாரணம் காட்டியது இன்னும் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது. அவனது தோற்றமும், அமைதியான சுபாவமும் மற்றவர்களை வெகுவாகக் கவர்ந்துவிடும். ஆணால் தசீதரன் இலகுவில் யாருடனும் நண்பனாகிவிட மாட்டான். மிகப் பொறுமையாக ஆராய்ந்தே நட்புக் கொள்வான். கொண்ட நட்பில் மிக உறுதியாகவும் உண்மையாகவும் இருப்பான். சிறு வயது முதலே அவன் தமிழ்ப் பாடத்திலும், சமயபாடத்திலும் மிக ஆர்வமுள்ளவன். எதையும் துல்லியமாக ஆராய்ந்து படிக்கும் தன்மை, அவனை எதிர்காலத்தில் ஒரு பெரும் தமிழ் அறிஞனாக்கும் என அவனுடன் நெருங்கிப் பழகிய நண்பர்கள் எதிர் பார்த்ததாகக் கூறுகின்றனர். ஆயினும் பள்ளிக் காலத்தில் அவனது அமைதியான போக்கும், அமைதியான பேச்சுகளும் பின்னாளில் அவனது அனல் பறக்கும் மேடைப் பேச்சும் எம்மை பெரும் ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது என்பது உண்மையே. எனினும் அவன் தமிழ் மீது கொண்ட ஆர்வமும், அவனது விடாழுயர்ச்சியும் பேரறிஞர்கள் வியக்கும் அளவிற்கு அவனை வளர்த்திருந்தது. சிறு வயதிலேயே தசீதரனின் காத்திரமான மேடைப்பேச்சுகளும், அருளுரைகளும், ஆண்மீகப் பிரசங்கங்களும், பொதுத் தொண்டுகளும் அவனை வெகுவாக மக்களிடையே இனாங்காண வைத்தன. இவை கண்டு நண்பர்களாக நாழும் பெருமிதம் கொர்கியோம். நீ எங்கள் நண்பன் என்று சொல்லுதை விட நாங்கள் உன் நண்பர்கள் என்று சொல்லுதீல் பெரும் கர்வம் கொர்கியோம். 25 வருடங்களின் பின் ஒன்றுகூடுகிறோம், இந்நாளில் உன் பேச்சுகள் கேட்டு மகிழ்ந்திருப்போம். காலன் உனைக் கொண்டு சென்றாலும் காலத்தால் அழியாத அழகான கவிதை நீ!

இன்று நண்பர்களாகிய நாம் கண்களில் நீருடன் உனை நினைவுக்கூருகிறோம்.

திரு. குமாரசாமி தர்மபாலன்

அமர் சீவரத்தினம் தவசேகரன்

புன் னாலைக்கட்டுவன் தெற்கு கிராமத்தில் சீவரத்தினத்திற்கும் அஞ்சலிதேவிக்கும் 07.01.1976ல் இளைய மகனாகப் பிறந்தார் எமது நண்பன் தவசேகரன். இவர் இளைய மகனாக இருந்ததால் எல்லோருக்கும் செல்லப்பிள்ளையாக வளர்ந்தார். இவர் ஆரம்பக் கல்வியைச் சொந்த ஊரான புன்னாலைக்கட்டுவன் சித்திவிராயகர் வித்தியாலயத்திலும், இறையிலைக் கல்வியை தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரியிலும், வசாவிளான் மத்திய மகாவித்தியாலயத்திலும் தொடர்ந்தார். மிகுந்த இறைப்பதியும் இரக்க சுபாவும் கொண்ட இவர் பிறருக்கு உதவி செய்வதின் முன்னிற்பார். குலதெழுவுமான ஆயர்கடவை ஜங்கரன் மீது அளவில்லாப் பக்தி கொண்டவர். தவசேகரன் தனது உயர்கல்வியை யாழ் தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் கற்றார். இவர் தனது மின் இணைப்புப் பயிற்சி நூற்றை முடித்துக் கொண்டு சுமார் 6 மாத காலங்கள் சுன்னாகம் மின்சார சபையில் இணைப்பாளராகப் பணிபிறந்தார். பின் 2005இல் யாழ் தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் மின் இணைப்பாளராக நிரந்தர ஊழியாருகப் பணியமர்த்தப்பட்டார். தவசேகரன் உரும்பிராயைச் சேர்ந்த சுபாங்களியை 2005இல் கரும்பிழித்துக் கொண்டார். இவர்களுக்கு திவாகரி, சுவர்மன், கேஹாமினி என் 3 பிள்ளைச் செல்வங்களும் கிடைக்கப்பெற்றனர். இவரது சமூகப்பணிகள் எண்ணிலடங்கா. இவர் தனது கிராமத்தையும் அதனை அண்டியுள்ள கிராமங்களிலுள்ள இளைஞர் யுவதிகளுக்கு நல்ல வழிகாட்டியாய் இருந்தார். பலருக்கு யாழ் தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் படிப்பதற்கான வாய்ப்புகளை ஏற்பாடு செய்து கொடுத்து உதவியுள்ளார். அவ்வாறே பலருக்கு தொழிற் கல்வியோடு தொழில் வாய்ப்புகளையும் பெற்றுக்கொள்ளப் பக்கபலமாக இருந்து வந்துள்ளார். இவர் மேல் கொண்ட அன்பினால் மக்கள் இவரைச் செல்லமாக “பாக்கி” என்று அழைத்தனர். நண்பர் தவசேகரன், நோய்வாய்ப்பட்டு இருந்த சமயத்திலும் தனது நோயைப் பொருட்படுத்தாது மக்கள் சேவையே மகத்தானது என தனது பணியைத் தொடர்ந்தார். நோயின் தாக்கத்தால் அவரது சிறுநீருகம் விரைவாகச் செயலிழந்தது. சிறுநீருக மாற்று சிகிச்சைக்காக கொழும்பு மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டு, சிகிச்சை பலனின்றி 08.06.2013 அன்று எமைவிட்டுப் பிரிந்து இறைவனாடி சேர்ந்தார். மக்கள் மனதில் என்றும் நிலைத்து நிற்கும் தவசேகரனை நண்பர்களாகிய நாமும் இந்நாளில் நினைவு கூருகிறோம்.

திரு. முருகையா சிவானந்தன்

அமர் பொன்னுக்துரை விஜயகுமார்

 விஜயகுமார் ஆரம்பக்கல்வியினை எமது கல்லூரியில் ஆரம்பித்தார். இவரது தந்தையார் பிரபலமான இரும்புக்கடை சுன்னாகத்தில் வைத்திருந்தார். இதனால் இவரைப் பழும் இரும்பு என்று எல்லோரும் அழைப்பார்கள். சாரணியம் மற்றும் விளையாட்டுகளில் ஆரம்பக்காலத்தில் பங்களிப்பு செய்திருந்தார். எமக்கு எல்லாம் அக்காலத்தில் விருப்பமான ‘கறுவா இனிப்பு, புனாட்டோ ரொபி’ என்பனவற்றை வாங்கிக்கொண்டு வருவார். எமக்கும் தருவார். இவர் அக்காலத்தில் பட்டம் கட்டுவதில் கெட்டிக்காரன் இதனால் இவரது வீட்டுக்கு அருகில் உள்ள விளையாட்டு மைதானத்திற்கு (விராங்காடு) நாம் எல்லாம் சென்று இவர் பட்டம் விடுவதனைப் பார்த்து மகிழ்வோம். எமக்கு விருப்பமான பட்டங்களான கொக்கன், செம்பிராந்து பெட்டிப் பட்டங்களை கட்டித்தருவார். நூல்கள் எல்லாம் மயிலிட்டியில் சென்று வாங்கிக் கொண்டுவேந்து தருவார். அத்துடன் அக்காலத்தில் பிரபலமான நூவல், சிறுகதை, ராணிகாமிக்கள், அம்புலிமாமா, புத்தகங்களைத் தொடராக வாங்கி வந்து எமக்கு வாசிக்கத்தருவார். அத்துடன் நெட்டரைட்ரி-சேட் விரும்பி அணிந்திருப்பார். இவர் 1987 இடம்பெயர்வுடன் எமை விட்டுப் பிரிந்து சென்றார். 1989 இல் இந்தியாவிற்கு செல்லும் போது படகு விபத்தில் இவரது தாயாரும், இவரும் எமைவிட்டு நிரந்தரமாகப் பிரிந்து சென்றுவிட்டார்கள். இவரும் மறக்கமுடியாத நண்பராகிவிட்டார் எமது பயணங்களில்...

திரு. தியாகராசா பிரபாகரன்

அமரர் கிராசரத்தினம் விஜிதரன்

இராசரத்தினம் விஜயலட்சுமி தம்பதியருக்கு கணிசிட்ட புதல்வனாகப் பிறந்து கள்ளன ஞான வைரவரின் அருள் பெற்ற சிறுவனாக வளரும் பொழுதே நாங்கள் நண்பர்கள். எனது வீடும் விஜியின் வீடும் கூப்பிடு தொலைவில் அமைந்திருந்தது. எங்கள் ஞானவைரவர் கோவிலுக்குப் பக்கத்து வீடே விஜியின் வீடு. அவர் பார்வைக்குச் சற்றுக் கடினமானவர் போல் தெரிவார். ஆனால் உண்மையில் மிகவும் தோழமையான நண்பன். என்ன உதவி கேட்டாலும் மறுப்புக் கூறாமல் உடனே செய்து தருவார். கடுகு சிறிது என்றாலும் காரம் பெற்று என்ற பழமொழிக்கு மிகவும் பொருத்தமான நபர் என்றால் அது எங்கள் விஜிதரன் தான். துணிச்சல் மிக்கவர், அசாத்தியமான வேலைகளைக்கூடச் சாத்தியமாக்கும் தீரன். இந்த தனிக்குணம்தான் அவரை எம்மில் இருந்து வேறு படுத்திக் காட்டியது. பிற்காலத்தில் வண்ணனாக, ரசிகனாக அறியப்பட்டுக் காவியமாக எம் மனதில் வாழவும் வழி வகுத்தது. 89ஆம் 90ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் எமது பிரதேசத்தில் மிகவும் பிரசித்தி பெற்ற ஒருவராகத் திகழ்ந்தார். சிறு வயதில் இவர் சைக்கிள் ஓட்டும் அழகு இன்றும் மனக்கண்ணில் தெரிகின்றது. இவர் உயர்த்தில் குறைந்தவர் ஆனால் சைக்கிள் இவரின் உயர்த்தில் இருக்கும். அந்த சைக்கிளை ‘பாரு’ க்குக் கீழாக காலை விட்டு லாவகமாக ஓட்டிசெல்லவார். எங்கள் வீடிடின் முன் வளாவில் பேணி அடுக்கி புட்டுப்பட்டு விளையாடுவோம். இவரை அணியில் சேர்க்கப் போட்டி நடக்கும். காரணம் குறி பார்த்துப் பந்து எறிவதில் இவர் வல்லவர். ஓடிப்பிடித்து விளையாடும் போது எவரின் கையிலும் அகப்பாமல் லாகவமாக வளைந்து ஓடுவோர். இதற்கு அப்பால் பாடசாலையில் அவர் எம்முடன் இணைந்து படித்த காலம் சொற்படே. எனினும் எங்கள் மனங்களில் நீங்கா நினைவை விடைத்துச் சென்றுள்ளார். விஜி உங்களின் வீரத்துக்கு தலை வணங்கி நாம் எப்பொழுதும் உம்மை நினைவுக்குவோம்.

வைத்திய கலாநிதி கலைவாணி நிரஞ்சன்

கல்லூரிக் கீதம்

(ஜன கண மன... என்ற மெட்டு)

ஐயஜய மாஜன ஐயசுப மாதா

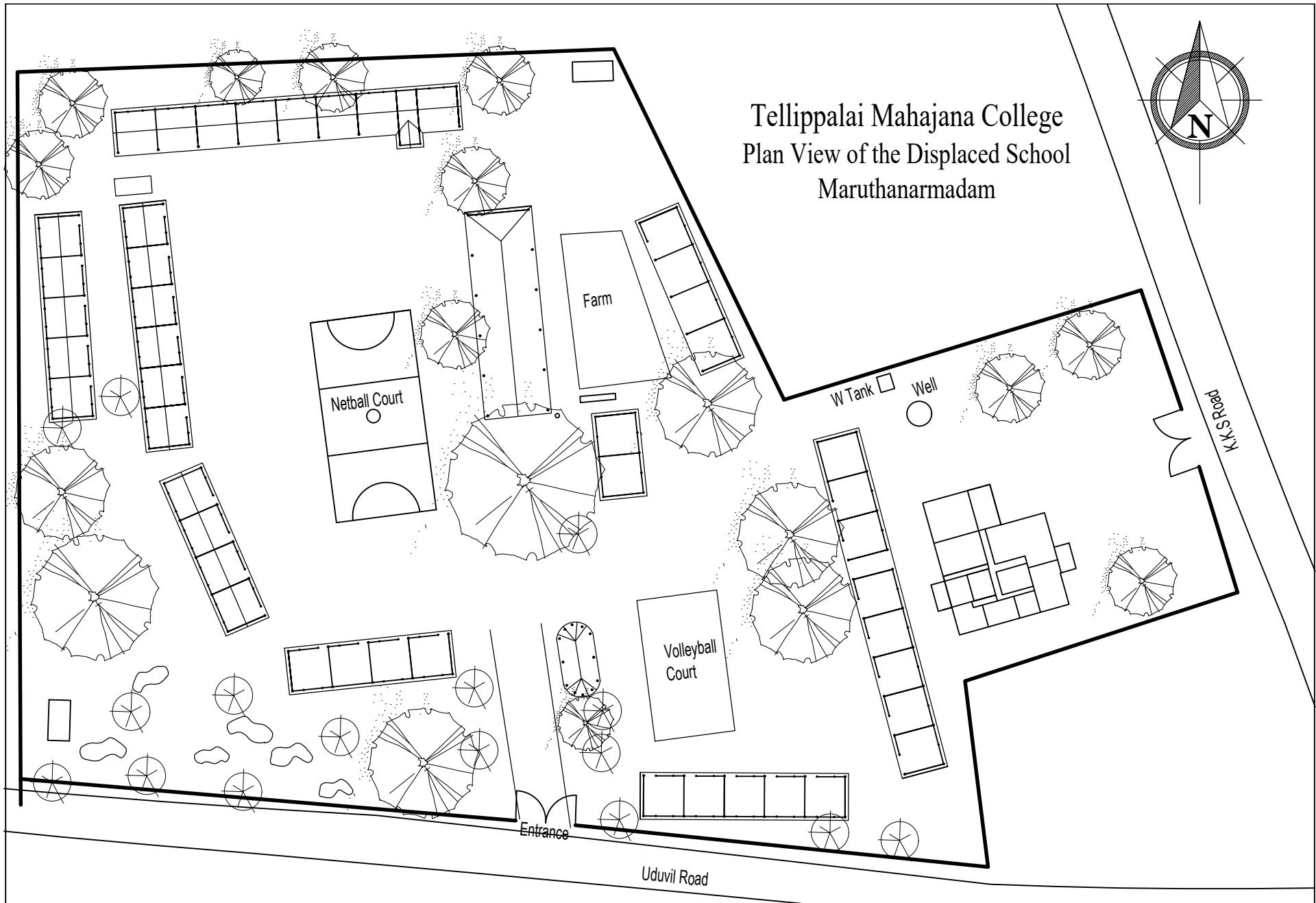
ஐயஜய மாஜன ஐயகே

கல்லூரித் தாபகர் கல்விக் கலைஞர்
துறையப் பாடுகழ் துதிப்போம்
மாண்புறு மகனாம் மகாஜன சிற்பி
ஐயரத் தினம்பணி நினைவோம்

வில்லுறு விளக்கு வியன்மறை எழுத்து
விளாங்கிடு தாமரை யுடையோம்
உனைநீ அறியென் றுரையை
நினைவுறு தொண்டிற் கண்டு
புனைமல ராகவே பெய்வோம்

வெல்லுக வெல்லுக மாஜன மாதா
வெல்லுக மாஜன தலைவர்
நல்காய் நல்காய் நல்காய்
நல்லறம் பொருளின்பம் நல்காய்
வெல்லுக மாஜன மாதா

புலவர் நா. சிவபாதசுந்தரனார்

Tellippalai Mahajana College
Plan View of the Displaced School
Maruthanarmadam

‘நூற் வாழ்க்கை அகாஜின்’ நிகழ்வில் ஆசிரியர் கெளரவிப்பின் போது வாசிக்கப்பட்ட கவிதைகளின் தொகுப்பு.

1 திரு. சின்னத்தம்பி யோகநாதர்

வேகம் நேரம் தூரமென
பாடம் பலவும் கற்பித்த
யோக நாதர் ஆசிரியர்
கோடி நன்றி உமக்காக

2 திரு. நவரட்னம் கணகரட்னம்

சாரணீயம் போற்றி வளர்த்தீர்
பாரதனில் பற்றுடன் உழைத்தீர்
வாரமுடை கனகரத் தினம்சேர்
கூறுகிறோம் வந்தனங்கள்தான்

3 திரு. வேலுப்பிள்ளை தனபாலசிங்கம்

பாலர் எங்கள் பள்ளி வாழ்க்கை - மனம்
மகிழ் மாஜனா மாதா மடியில் - தன
பால சிங்கம் ஆசான் தொடக்கி - எமைக்
காலம் முழுவதும் களிக்க வைத்தீர்

4 திரு. கார்த்திகேசு சுப்பிரமணியம்

அட்சர கணிதம் கேத்திர கணிதம்
அன்புடன் கலந்து கற்றிடக் கொடுக்கும்
சுப்பிர மணியம் ஆசான் உமக்கு
எப்போதும் வணக்கம் எம்மனம் மகிழ்ந்து

5 திரு. பொன்னையா சுந்தரவிங்கம்

சேதனமும் அசேதனமும் சிறப்பாகக் கற்பித்தீர்
ஆதரவாய் அறிவளித்து வேதியியல் விளக்கினீர்
உபஅதிபர் ஆயிருந்து அறிவுரைகள் தந்துபின்னர்
அதிபருமாய் அழகுசெய்தீர் எங்களது வந்தனங்கள்

6 திரு. சரவணமுத்து செல்லர் அருட்பிரகாசம்
வாழ்வில் பிரகாசம் சேரவேண்டும்
உடலைப் பயிற்சியால் தேற்றவேண்டும்
அருட் பிரகாசம் ஆசான்சொல்லும்
அன்பு அறிவுரை ஏற்றோம்நன்றி!

7 செல்வி ஜெகசோதி செல்லப்பா
இல்லநிலை ஒப்புவித்தல் போட்டிக்காக
சொல்லும்வழி சொல்லிப் பயிற்றுவித்து
வெல்லவைத்து எமக்கு மகிழ்வுதந்தீர்
செல்லப்பா ஆசிரியை நன்றிபல

8 திருமதி விமலாதேவி நாகேஸ்வரன்
ஆலாபனையும் அரியபல மெட்டுகளும்
பாலுள்தேனான பாடலுடன் தந்திட்ட
மாலாஆசிரியை மரியாதை கொண்டுநாம்
மகிழ்ந்தளிப்போம் சீரான வணக்கங்கள்

9 திருமதி விஜயகுமாரி முருகேசப்பிள்ளை
இந்து நாகரீகம் இயம்பியே எங்கள்
சிந்தை மகிழ்ந்துமே நயம்பட செய்த
சிந்தும் பாடவல்ல விஜயகுமாரி ரீச்சர்
மகிழ்ந்து நன்றியை நவில்கிறோம் நாங்கள்

10 திருமதி நல்லநாயகி யோகநாதர்
அன்புடனே அரவணைத்து கல்வி தந்த
இன்முகமாய் இனியக்கை பலவும் சொன்ன
பண்புமிகு யோகநாதர் ஆசிரியை உமை
அன்புடனே வரவேற்று நன்றி சொல்வோம்

11 திருமதி சீத்தாதேவி தேவதாசன்
இந்து மாமன்றம் வளர்த்தீரே
இந்து சமயமும் அளித்தீரே
அன்பு காட்டிய சீதாரீச்சர்
நன்றி போற்றி மகிழ்வோமே

12 திருமதி அன்னபரிபூரணம் ஞானேஸ்வரன்
கற்றிட எளிதாக வரலாறை கதையாக
பற்றுடன் கூறியெய் கருத்தினை கவர்ந்தவர்
பெற்றி ஆசிரியை பெருமையாய் படித்துமை
உற்ற மாணவர் உவந்துமை வாழ்த்துவோம்

13 திருமதி இராஜி கெங்காதரன்
தங்கத்தமிழை என்றுமயிழ்தாய்
எங்கள்மனதில் இருத்திவைத்த
கெங்காதரன் ஆசிரியைக்கு
எங்கள்நன்றி உம்மடிபோற்றி

14 திரு. ஜெகநாதன் குமாரதேவன்
அபாரமான கணிதறிவு அரூமையான கற்பிப்பு
குமாரதேவ னாசானின் பெருமைகள் சொற்களில்
விபரித்தல் கடினம்தான் துரையப்பா இல்லத்தை
பொறுப்பாக நடத்திய ஆசான்நீர் நன்றிகள்!

15 திரு. இராமுப்பிள்ளை செல்வராஜா
வல்லவனாகிட விளையாட்டும்
புலமைப்பரிசில் பாடமும்தந்த
செல்வராஜா சேருக்கெமது
உள்ளம்நிறைய நன்றியென்றும்

16 திரு. கந்தையா யோகலிங்கம்
வேக மாற்றம் விளங்க வைத்தீர்
நேரச் சிறப்பு உணர வைத்தீர்
யோக லிங்கம் ஆசான் உமக்கு
பாகாய் நன்றி பகர்வோம் நாமே!

17 திரு. நாகலிங்கம் அரியபுத்திரன்
தெரியவைத்தனை சரித்திரக் கல்வி
புரியவைத்தனை சமூகத்தின் கல்வி
அரியபுத்திரன் ஆசிரியரின் கல்வி
அருமையறிந்து சொல்கிறோம் நன்றி

18 திரு. அமிர்தலிங்கம் வாமதேவன்
மொத்தல் கணத்தாக்கு வேகமென
விந்தைக் கணிதத்தை புரியவைத்த
எங்கள் வாமதேவன் ஆசானே
எங்கள் வணக்கம் உமதாமே!

19 திரு. துரைரட்னம் இந்திரசிங்கம்
மந்திரமல்ல ஆங்கிலமென்று
சுந்தரமாக சொல்லித்தந்த
இந்திரசிங்கம் ஆசிரியருக்கு
வந்தனத்தோடு நன்றிகள்கோடி!

20 திருமதி இராஜேஸ்வரி சண்முகரட்னம்
பன்முகப் பதார்த்தம் அவற்றின் நிலை
சொன்னீர் விஞ்ஞானப் பாடம் அதில்
சண்முக ரட்னம் ரீச்சர் உடை
அன்புடன் வணங்கி சொல்கிறோம் நன்றி

21 திருமதி கோகிலா மகேந்திரன்
வானியல் அரங்கியல் விலங்கினியல்
வாழ்வியல் உரைத்த விழிசைக்குயில்
கோதிலா கோகிலா ஆசிரியைக்கு
கோடான கோடியாய் நன்றிகள்

22 திருமதி கணகரத்தினம் அப்பாத்துரை
வில்லுப்பாட்டு சொல்லித் தந்தீர்
வெல்லம்போலும் அப்பாத்துரை ரீச்சர்
வெல்லும்குட்டிக் குருளையர் வளர்த்தீர்
சொல்வோம்நன்றி நலமாய் வாழ்வீர்

23 திருமதி இந்திரமதி இராமச்சந்திரா
மந்திரமாம் ஆங்கிலமென்று
மயங்கினோம் மாணவராய்
இந்திரமதி ஆசிரியைசொல்
இயம்பியதால் புரிந்ததேமெய்

24 திருமதி தங்கம்மா சண்முகநாதன்
எண்கள்கொண்டு வண்ணம்செய்து
கண்டிப்புடனே கணக்குச்சொல்லி
எங்கள்நிலையை உயரச்செய்த
தங்கம்மார்ச்சர் தாளடிபோற்றி

25 திரு. சிற்றம்பலம் கணேசலீங்கம்
கானப் பறவையினம் கனிவுள்ள விலங்கினங்கள்
வானப் பெருமையினை கல்லூரிக் களித்தபாடல்
கணேச லிங்கமாசான் கவியழகின் தனித்துவங்கள்
காணக் கிடைத்தவெம் கனிவான வணக்கங்கள்

26 திரு. சுப்பிரமணியம் சயந்தன்
கொட்டிலில் படிக்கையில் நண்பர்நாம்
இட்டமாய் உணவுக்காய் பணம்சேர்க்க
துட்டதை உம்பங்காய் தந்தெமக்கு
மட்டிலாத மகிழ்வளித்த சயந்தன்சேர்
வட்டியாய் தருகிறோம் அன்பைநாம்
நிட்டையின் இறையருள் வேண்டியே!

27 திரு. கனகசபாபதி தாமோதரம்பிள்ளை
கண்ணாடி தலைமேல் வைத்து
கண்ணாடி தேடும்கவிதை ஒன்றை
அந்நாளில் நடித்துப்புரிய வைத்தீர்
தாமோதரம் பிள்ளைசேர் நன்றி!

28 திரு. நடராஜா காளிதாசன்

விளக்கினார் விஞ்ஞானம்

பழக்கினார் சதுரங்கம்

காளிதாசன் மாஸ்டரவர்

வழிகாட்டி வெற்றிக்கு

29 திருமதி செல்வகுமாரி துரைசிங்கம்

உரை செய்தெம் அறிவினை வளர்த்தீர்

தரை மேலுலவு வாணிபம் பகர்ந்தீர்

துரை சிங்கம் ஆசிரியை உமக்கு

நுரை பொங்கும் மகிழ்வுடன் வணக்கம்

30 திருமதி லோகேஸ்வரி சுபேந்திரன்

நளபாகம் நானும் நவின்றவர்

வளமான வாழ்வு வழிகளதை

விளக்கிய லோகா ஆசிரியை

நலமாக வாழுவெம் வாழ்த்துகள்

31 செல்வி பத்மலோஜினி வேலுப்பிள்ளை

விஞ்ஞானப் புதிர் சொல்லி

எந்நானும் பணி நல்கி

ஆசிரியர் பத்ம லோஜினி

நேசித்தார் மாணவ ரைத்தான்

32 திருமதி உதயமலர் பக்தவத்சலம்

கொட்டில் அருகிலும் கொடிகளை வளர்த்தீர்

கொட்டும் மழையிலும் பயிர்களைக் காத்தீர்

சொட்டு இடத்திலும் விவசாயம் கற்பித்த

பக்த வத்சலம் ஆசிரியைக்கு நன்றி

33 திருமதி சிவரூபி சொக்கலிங்கம்

கல்வித்தெய்வம் அவளதானடி தோழியென

சொல்லித்தந்த இசையாசான் நானுமுமை

நல்லமனதால் வாழ்த்தினோம் ரூபிரீச்சர்

கல்விக்கடலில் உம்பணியும் தொடரவே!

34 திருமதி செல்வி விஜயன்

வழக்கு முடித்தல் அல்லால் வதுவை செய்யேன்
இழுக்கு படியாத நல்லதோர் நட்டம் செய்தீர்
கிழக்கு வெளுத்த மகிழ்வது, செல்வி ரீச்சர்
விளக்கு ஓளியனை வாழ்த்தொடு நன்றி உமக்கு

35 திரு. செல்லையா தியாகராஜா

சாரணர் சிறக்க சேவைகள் செய்தீர்
காரணம் சொல்லி பொறுப்புகள் தந்தீர்
சித்திரம் கற்பித்த தியாகராஜா மாஸ்டர்
பக்தியாய் பகன்றோம் நன்றியை உமக்கு

36 திரு. பொன்னுத்துரை விஜயகுமார்

வரையும் ஆற்றல் வளரவைத்தீர்
விகாரை ஓவியம் விளங்கவைத்தீர்
திறமை மிகுந்த விஜயகுமார்சேர்
அருமை அறிந்து நன்றி பகர்வோம்

37 திரு. கதிரவேலு அருள்நேசன்

சொல்லித் தந்ததோ வாழ்க்கைத்திறன்
சொல்லித் தந்தவர் அருள்நேசன்
என்னும் ஆசான் உமை நாமும்
நன்றி உடனே நினைவோமே

38 திரு. கதிரேசு வேலாயுதநாதன்

சடப்பொருள் இயல்பு சாற்றிய ஆசான்
இடம்பொருள் அறிந்து நடந்திடு கோமான்
மனம்மகிழ் வணக்கம் வேலாயுத நாதன்
என்றவெம் ஆசான் வாழிய நீடு

39 திரு. செல்லையா இராஜகுலேந்திரன்
இராஜ கதைகள் எமக்குச் சொன்னீர்
இராமன் கதையை உவக்கச் சொன்னீர்
இராஜ குலேந்திரன் மாஸ்டர் உமக்கு
இராஜ வணக்கம் பகர்வோம் மகிழ்ந்து

40 திருமதி பாலசுந்தரி வாமதேவன்
தமிழோடு சமயம் இரண்டையும்
அமிழ்தாக்கி எமக்கு தந்தவெம்
வாமதேவன் ஆசிரியை உமக்கெம்
வணக்கங்கள் நன்றிகள் என்றென்றும்

41 திருமதி நிர்மலாம்பிகை இராஜதுரை
வர்த்தகம் கற்பித்தார்
வரவுசெலவு கற்பித்தார்
நிர்மலா ஆசிரியை
நிறைந்தமன வணக்கங்கள்

42 திருமதி ரேணுகாதேவி கேசவன்
நாணும் அன்னம் தமயந்தி காதையும்
பூணும் வெண்ணால் இறைவன் மகிமையும்
நாஞும் நன்றாய் சொன்ன பெருமையும்
ரேணுகா ஆசிரியை திறமையின் சான்றதே!

43 திருமதி சிவமலர் அனந்தசயனன்
பலமலர் வேரோடு தாவரம் கற்பித்தார்
பாவலர் பள்ளியின் அதிபரா யிருந்தவர்
சிவமலர் அனந்த சயனன் ஆசிரியை
மனமலர் உவந்து தந்தனம் நன்றிகள்

44 திருமதி சௌமியா விசுவலிங்கம்
கணக்குக் கடினமென்ற
நினைப்பினை உடைத்தவெம்
சௌமியா ஆசிருயையெயம்
சிரந்தாள் வணக்கமுமக்கு

45 திருமதி பத்மஜா லோகநாதன்
ஆண்டவர் புத்தகம் அனுப்பலை எமக்கு
ஆண்டது பத்திலே படிக்கையில் நமக்கு
கொழும்பு விருந்து விஞ்ஞானநூ லொன்று
தருவித்த எம்லோக நாதனாசிரியர் நன்றி!

46 திருமதி கல்யாணி விக்னேஸ்வரமுர்த்தி
கல்வியில் கலங்கரை நீர்
நல்லவை நயன்றவர் நீர்
கல்யாணி ஆசிரியர் நீர்
எல்லாவ ருஞம்பெறுவீர்

47 திருமதி சிவனேஸ்வரி பரமசிவம்
பவமதில் கல்வி போதிக்க வந்து
மனமகிழ்வோடு கல்வியும் தந்த
சிவனேஸ்வரி ரீச்சர் உமக்கு
தவம்மிகு நன்றிகள் எமது

48 திருமதி சுகுணாதேவி குமாரவேல்
கணிதத்தை நல்ல கணியாக்கி
அணியாக அன்புடன் எமக்களித்தீர்
மணியான எழுத்து சுகுணாரீச்சர்
மனமார்ந்த நன்றிகள் எந்நாளும்

49 செல்வி டெய்சி தேவநாயகி போல்
அன்புடன் மழிலைகள்
அறிவினை வளர்த்தவர்
பண்புடை டெய்சிரீச்சர்
பணிவான வணக்கங்கள்